

ரா உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவா
ர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செ
ஆழ்வாரேம்பெருமாளுக்கு ஜயாதமுஷென சரணம்.

பெருமான் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

தோகுத்தேழுதிய

கூரத்தாழ்வான் வைபவம்.

தற் பதிப்பினும் மிக்க விரிவும் தெளிவுமுடை.

மை
டம் பதிப்பு.
எம்பெருமான் வைபவ
ரை வைபவத்தைப்
னென் எம்பார் முதலாகோவிந்தசாமி நாயுடுவால்
தலைக்கட்டலாம் ; ஆ
வடியாது' என்பர் ஆசில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

விபவ(வரு) னைமீ ஹஸ்தம்.

1929

இதன் விலை 0-4-0

அண்ணங்கு

யத

பெரியாழ்வார் திருமொழி விரிவுரை
திருப்பாலை

ஹே காலிகோ பைண்ட்

நாச்சியார் திருமொழி விரிவுரை

ஹே காலிகோ பைண்ட்

பெருமாள் திருமொழி விரிவுரை

ஹே காலிகோ பைண்ட்

திருச்சந்த விருத்தம் ஹே

திருமால், திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதபிரான்,
கண்ணிறன் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை

ஹே காலிகோ பைண்ட்

பெரிய திருமொழி 1, 2 பத்துக்கள் விரிவுரை

முதல் திருவந்தாதி ஹே

திருவெழுக்கற்றிருக்கையும் திருமடல்களும் ஹே

திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி ஹே

இராமாநுச நூற்றந்தாதி ஹே

முருந்தமாலையின் தெளிவுரை

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரத்தின் தெளிவுரை

ஸுதர்சனசுதகம் (மிகத்தெளிவான தமிழ்)

சேஷாவதாரச் சிறப்பு

நமஸ்கார தத்துவம்

ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதனம்

பிரணவாதிகார தத்துவம்

வாத்ஸல்யார்த்த விவரணம்

விதவாவபந வித்வம்ஸநம்

ஸாரதநமலா க்ரந்த லிபி ஸம்ஸ்கிருத ப

பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்துவம் ஹே

தேவங்குலிபிப் பிரசுரங்கள்.

ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் ஸ்ரீஸ்தவம் விரிவுரை

அதிமாநுஷஸ்தவம் ஹே

திருப்பல்லாண்டு ஹே

ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்

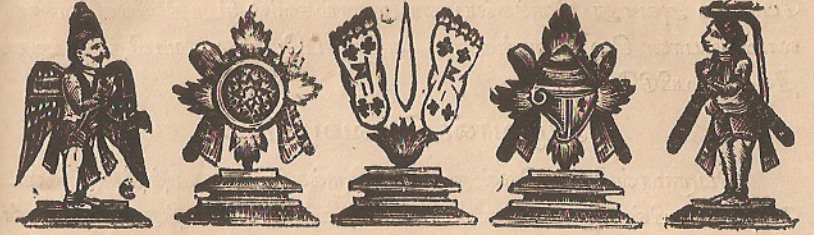
ரஹஸ்ய மூலம்

ரஹஸ்ய விவேகம்

இன்னும் பல புத்தகங்களும் உள்ளன,

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

கூரத்தாழ்வான் வைபவம்.

ஆழ்வானுடைய வைபவம் ஒப்புயர்வற்றது.

‘எம்பெருமான் வைபவத்தைப் பேசித் தலைக்கட்டலாம், எம் பெருமானார் வைபவத்தைப் பேசித் தலைக்கட்ட முடியா’ தென்பர் ஜண்டான் எம்பார் முதலானோர்; ‘எம்பெருமானார் வைபவத்தைப் பேசித் தலைக்கட்டலாம்; ஆழ்வான் வைபவத்தைப் பேசித் தலைக்கட்டமுடியாது’ என்பர் ஆசிரியர்களேவரும்.

இவ்வாழ்வானோடு ஒப்பிடக்கூடியவர்களும் இவர்க்கு மேம்பட்டவர்களும் முன்னுமவதரித்ததில்லை, பின்னுமவதரிக்கப் போகிறதில்லை. எம்பெருமானது திருவாணையினால் இவ்வாழ்வான் தாமே மீண்டும் இந்நிலத்திலே திருவவதரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினாலும் முன்பு அவதரித்த தம் நிலைமையை அதுகரிக்க எவ்வகையினும் வல்லரல்லர் என்னவேண்டியிராநின்றது.

புருஷ குணங்களெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த ஜீவகாருண்யம், ஆசார்ய பக்தி, பகவத் பக்தி, வைராக்யம், பாண்டித்யம், ஸத்கர்மா நஷ்டாரம் முதலிய எண்ணில் பல்குணங்கட்குப் பிறப்பிடமென்ன

வமைந்த ஆழ்வானது திவ்ய சரிதத்தை அவரதம் அநுஸந்திப்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கு அவச்ய கர்த்தவ்யங்களில் முக்கியமான தென்று பூர்வாசார்யர்கள் ஒருமிடறாக விரும்பியிருந்தனர். மாகடல் போன்ற அவரது திருக்கல்யாண குணங்களில் சிறுதிவலைகளென்ன லாம்படியான சில குணங்களைச் சுருங்கப்பேசி யதபவித்து ஆநந்திக்க அடியிலேவோம்.

ஆழ்வான் திருவவதாரம்.

பெருமாள் கோயிலென்னும் திருக்கச்சிமாநகரத்திற்கு வட மேற்றிசையின்கணுள்ள கூரமாநகரில், கலி நாலாயிரத்து நூற்றொன் பதாமாண்டாகிய ஸௌம்ய வருஷத்தில் தைமாதம் ஹஸ்த நகஷத் திரத்தில் இந்த மஹான் திருவவதரித்தார். இவர்க்குத் தமிழில் “ திருமறு மார்பன் ” என்றும், ஸம்ஸ்கிருதத்தில் “ ஸ்ரீவத்ஸாங்க மிச்சர் ” என்றும் திருநாமம் வழங்கப்பெற்று வந்தது. இஃது எம் பெருமானுடைய திருநாமம்.

திருநாமம்.

இத்திருநாமம் இவர்க்கு இடப்பட்டதற்குக் காரணம் யாதெ னில்; இதற்குப் பெரியோர் கூறுவதாவது :—பரவாஸுதேவனுன் எம்பெருமான் இந்நிலவுலகத்திலுள்ள ஸம்ஸாரிகளையும் நித்யஸூரி களைப்போலே நித்யகைங்கரியம் செய்பவர்களாக ஆக்கிக்கொள்ள விரும்பி இவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்வதற்காகவும் துஷ்ட சிக் ரஹ சிஷ்ட பரிபாலனங்களுக்காகவும் இந்த லீலா விபூதியில் நேரில் வந்து பிறந்து காரியஞ்செய்ய நினைத்துத் தனது அந்தரங்ககிங்கர னாய்,* “ சென்றற்குடையாமிருந்தார் சிங்காசனமாம், நின்றால் மர வடியாம் நீள்கடலுள்—என்றும், புணையாமணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாற்கரவு ” என்கிறபடியே ஒழிவில்லா மெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவினா வடிமைசெய்பவனுன் திருவனந் தாழ்வானைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து, தான் சக்ரவர்த்தி திருமகனாக வும் அவ்வாதிசேஷன் இளையபெருமாளாகவும் அவதரித்து நெடு நாள் வாழ்ந்து மண்ணின் பாரம் நீக்கித் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளின பிறகு, மீண்டுமொருகால் இவ்வாறு திருவவதரிக்கக் கருதிய எம்பெருமான் முன்போல ஆதிசேஷனைத் துணையழைக்க,

* முதல் திருவந்தாதி.

† பரமபதத்துக்கு என்றபடி.

“ ராமாவதாரத்தில் உமக்கு நான் தம்பியாகப் பிறந்து பட்ட பரி தாபம் போருமே ” என்று ஆதிசேஷன் விநோதார்த்தமாகக் கூற, அதற்கு எம்பெருமான், “ இந்த விசை நீ தமையனாகவும் நான் தம்பியாகவும் பிறப்போம் ” என்று மறுமொழிகூறி ஆதிசேஷனையு மழைத்துக்கொண்டு வந்து, தான் கண்ணபிரானுய்ப்பிறக்க, சேஷன் பலராமனாய் பிறந்தான். அத்திருவவதாரத்திலே எம்பிரானது திருவுள்ளத்தில் தோன்றின தென்னவென்றால், “ அந்தோ ! இது வரை நாம் சேஷித்தவத்தையே தலைக்கொண்டு இந்த அடிமைச் சுவடு அறியாமல்தானே பாழ்பட்டோம்; † சேஷித்வ நிலைமையிற் காட்டி லும் ‡ சேஷவருத்தியே பரம்போக்யமாயிரா நின்றது !; இப்படிப் பட்ட சேஷவருத்தியை மேற்கொண்டே நாம் இன்னுஞ் சில பிறவி பிறக்கவேணும் ” என்று குதூஹலம் கிளர்ந்து விட்டது. அதற் கிணங்க, மீண்டும் திருவனந்தாழ்வானை சேஷியாக அவதரிப்பித்துத் தான் சேஷபூதனாக அவதரித்தான். (அதாவது) சேஷன் இராமா துசனாகத் திருவவதரிக்க, தான் கூரத்தாழ்வானாகத் திருவவதரித் தான். மீண்டும் ஆதிசேஷன் மணவாளமாமுனிகளாகத் திருவவ தரிக்க, தான் ‘ ஹஸ்திகிரிநாதரண்ணு ’ என்னுந் திருநாமமுடைய ஸ்ரீவத்ஸகுல திலகராகத் திருவவதரித்தான்—என்கிற அவதார ரஹஸ்யீதியிலே, ஆழ்வான் ஸாக்ஷாத் திருமறுமார்பனை எம் பெருமான் திருவவதாரமாகையாலும், அதுதோன்ற அவரு டைய திருமார்பில் ஒரு மறு இருந்ததாக ப்ரஸித்தமாகையாலும் ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந ரென்னும் எம்பெருமானது திருநாமத்தைப் பெற் றார். ‘ ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் ’ என்பதும் இதற்குப் பரிபாய நாமமேயாம்.

ஆழ்வான் என்ற திருநாமம்.

இவர்க்கு ஆழ்வான் என்ற திருநாமம் நிகழ்ந்தமைக்கு அடி என் ? என்று ஆராய்ந்தால், ஒரு இதிறாஸம் பெரியோர் சொல்லிப் போருவதுண்டு ;—இவர் பகவத்விஷயத்திலே மிக்க உருக்கமுடைய ராயிருந்தமையாலே எம்பெருமானார் இவர் பக்கவிலே ஒருரு திரு வாய்மொழிப்பொருள் கேட்க விரும்பினார் ; இவர் தாம் சேஷத்வத் தின் எல்லையிலே நிற்பவராகையாலே, ஜகதாசார்யரான எம்பெருமா னார்க்குத் தாம் ஆசிரியர்போன்று எங்ஙனே பொருளுரைக்க இசைந் திடுவர் ?; இசையமாட்டாதொழியவே, முதலியாண்டான் முதலா

† சேஷி—தலைவன். ‡ சேஷன்—அடிமைப்பட்டவன்.

னார்க்கு இவர் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லக்கடவதாகவும், அப்படியே அவர்கள் கேட்டு வந்து எம்பெருமானார் ஸந்தியிலே விண்ணப்பஞ் செய்யக்கடவதாகவும் ஒரு நியதி ஏற்பட்டு, முதலிக ள்னைவரும் இவர்பக்கலிலே கோஷ்டியாகவிருந்து “உயர்வற வுயர்நல முடையவன்” என்று திருவாய்மொழி தொடக்கினவாறே மதியெல் லா முன்கலங்கி மயங்கித் தரைப்பட்டாரிவர்; பரசமயவாதிகள் “பரப்ரஹ்மத்திற்குக் குணமென்பதே கிடையாது; அது நிரக் குணம்” என்று பிதற்றுகிறார்களே, அவர்களுடைய மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் முதலடியிலே “உயர்வற வுயர்நல முடையவன்” என்றபடி என்னே! என்றய்த்து இவர் மோஹித்து வீழ்ந் தது. இங்ஙனே இவர் மோஹித்தவாறே முதலிகளெல்லாரும் கடுக வெழுந்து எம்பெருமானாரிடம் ஒடிச்சென்று ‘காணவாரீர்! காண வாரீர்!!’ என்றழைக்க, அவரும் ஒடிவந்து, “அன்று 1. ‘எத்திறமுரலி னோடினைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே!’ என்று ஆறுமாலம் மோஹித் துக்கிடந்த ஆழ்வாரை ஸேவிக்கப்பெறுத குறைதீர இன்று கண் னாரக் காணப்பெற்றேமே!” என்று உள்ளெலாமுருகிக் குரல் தழுத்துப்பேசித் தண்டனிட்டு நெடும்போது பார்த்திருந்தும் உணரக்காணாமையாலே அருகேழுந்தருளி “ஆழ்வான்! ஆழ்வான்!! ஆழ்வான்!!!” என்று கூவித் திருமுதுகைத் தட்டியுணர்த்த, “தொட ங்கும்போதே உயர்வறவுயர்நல முடையவனென்பதே!” என்று சொல்லிக்கொண்டே துணுக்கென்றெழுந்தார்;—உருக்கத்திலே ஆழ் வாரைப் போன்றமையாலே எம்பெருமானார் ‘ஆழ்வான்!’ என்று சொல்லித் தட்டியுணர்த்தினாரென்பது பற்றி அன்று முதலாக இவர்க்கு ஆழ்வானென்று திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.

ஆழ்வா னுடைய விஷயவைராக்யம்.

இவருடைய திருவவதார ஸ்தலமாகிய கூரமானது ஆதி யிலே கூரமானகொன்று ப்ரஸித்திபெற்றதொரு ராஜ்யமாக இருந் தது. அதில் இவர் தாமே அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தார். இருக்கையில், ஒருநாளிரவில் நகரசோதனை செய்துகொண்டு போம ளவில் நடுநிசிக்குமேல் ஒரு திருமாளிகையில் வார்த்தை யொலிகள் கேட்க, ஆழ்வான் ரஹஸ்யமாக வீற்றிருந்து அப்பேச்சுகளைக் குறிக்கொண்டு கேளாநிற்க, அத்திருமாளிகைத் தலைவர்க்கு ஒரு மகளிருப்பதாகவும், அவளுக்கு விவாஹமானால் உடனே கணவன்

1. திருவாய்மொழி 1—3—1

இறந்தொழிவென்று ஜாதகத்தி விருப்பதாகவும் இதனை அனைவருமறிந்து இவளை ஒருவரும் மணம் புரியாமையாலே, ‘வயது சென்றவிவளை இனி நாம் வீட்டில் வைத்துக்கொண்டிருந் தால் லோகாபவாதம் விளையுமாய்கையாலே இவளை உயிர்மாய்ப்பதே உரிய உபாய’ மென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஆழ்வான் மறுநாள் அவர்களை ராஜஸபையில் வரவழைத்து ‘நேற்றிரவு உங்கள் வீட்டில் வார்த்தையாடின விஷயங்களைச்சொல்ல வேணும்’ என்ன, அவர்களும் ஒன்றையும் மறைத்திடாது உள்ள படியே சொல்ல, ஆழ்வான் அதுகேட்டு “பிரஜைகளுடைய வருத் தத்தைத்தீர்ப்பது அரசர்க்குக் கடமையாகையால், உங்கள்பெண்ணை நான் மணந்துகொண்டு உங்கள் வருத்தத்தைத் தீர்க்குமாறு அறுதி யிட்டிருக்கிறேன்; அப்படி செய்யலாமோ?” என்ன; அவர்கள் ‘ஆ! இப்படி யுண்டா? அப்பெண்ணைத் தேவரீர் மணம் புரிந்தால் அவளுடைய ஜாதகத்தின்படி தேவரீர்க்கு உயிர்மாய நேர்ந்திடுமே; பிறகு இந்நாடு அராஜகமாயொழியுமே; நாங்களும் புகலற்றுத் தடு மாறுவோமே’ என்று வருத்தங்காட்டி விளம்ப, அது கேட்டு ஆழ் வான் “அப்படியன்று, அவளிடத்தில் நாம் சிற்றின்பத்தை விரும் பினாலன்றோ நமக்கு அப்படிப்பட்ட தீங்கு விளைவது; நமக்கு அதில் சிறிதும் விருப்பமில்லை; விவாஹத்திற்கு இரண்டு பலன்களுண்டு; அவையாவன—தர்மாதஷ்டாநமும், ஸந்தானமும். “தர்ம ப்ரஜார்த்தம் வ்ருணீமஹே” என்று சொல்லி விவாஹம் செய்துகொள்வது வழக் கம்; நாம் தர்மாதஷ்டாநத்திற்காக மாத்திரம் மணந்துகொள் வோமேயன்றி ப்ரஜோத்தபத்திக்காக மணந்து கொள்வோமல்லோம்; ஆகவே இருவரும் சுகமே வாழ்வோம், தாரைவார்த்துக் கொடுங் கள்” என்று சொல்லி அம்மகளை மணம்புரிந்துகொள்ள, அவளும் சிற்றின்பத்தில் நெஞ்சு சிறிதும் செல்லாதவளாய் ரூனபக்தி விரக்தி கள் நாள்தோறும் வளரப்பெற்று ஆண்டாள் என்னுந் திருநாமத்தை அந்வர்த்தமாக்கிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தாள்.

ஆழ்வானது தேவியார் சிறப்பு.

ஆழ்வான்வைபவத்திற்காட்டிலும் அவரது தேவியாரான ஆண்டாளின் வைபவம் அளவற்றிருக்கும். சாஸ்தார்த்தங்களில் தமக்கு ஏதாவது ஸந்தேஹம் தோன்றினால் தேவியாரைக் கேட்டுத் தணித்துக்கொள்வது வழக்கமென்று பெரியோர் புகர்வர்.

ஆழ்வானுடைய நிஷ்டாவிசேஷம்.

ஆழ்வான் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆசிரியப்பதற்குமுன் சிறந்த செல்வம் மல்கிக் கூரமாகரிலேயே எழுந்தருளியிருக்கும் காலத்திலே, பெருமாள்கோயிலி லெம்பெருமான்களுக்கு எவ்வளவு விபவமாக மஹோத்ஸவங்கள் நடந்த போதிலும் தாம் அவ்விடத்துக் கெழுந்தருளாமல் ஸ்வதேசத்தன்னிலே விசேஷமாக அகிதிகளை உபசரித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார். இருக்கையில், பேரருளாளனுடைய வைகாசித் திருநாளை ஸேவிப்பதற்காக வடநாட்டில் நெடுந்தூரத்தில் நின்று வந்த இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கூரத்திலே ஆழ்வான் திருமாளிகையிலே ததீயாராதனம் புஜித்துவிட்டுப் பேரருளாளன் ஸந்திதிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனர். கருடோத்ஸவத்தினன்றும் ஆழ்வான் பெருமாள்கோயிலுக்கு எழுந்தருளாதிருக்கக் கண்ட அந்த தேசாந்தரி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் “ஆயிரம் பதினாயிரம் பொற்காசுகள் செலவழித்துக் காதம்பலவர் திரிந்துழன்று வந்து பல்லாயிரம் பேர்கள் ஸேவித்துப் போருகிற இந்த மஹோத்ஸவத்தை ஆழ்வான் ஸேவியாமல் தம்மாளிகையையே காத்துக்கொண்டிருக்கிறாரே!” என்றிப்படி இழிவாகச் சில எண்ணங்கள் எண்ணிக் கொண்டு பெருமாள் ஸந்திதிக்கு வந்தவளவிலே, அவ்விடத்தில் இவர்களுக்குப் பேரருளாளன் ஸேவைஸாதியாதொழிய, ‘இஃது என்ன தெளர்ப்பாக்யம்!’ என்று இவர்கள் மூர்ச்சையடைந்தனர்; பின்பு பேரருளாளன் அர்ச்சகமுகத்தாலே “ஆழ்வான் திருவடிகளில் நீங்கள் மாநலமாக அபசாரப்பட்டீர்களாகையால் மீண்டு அவர் திருவடிகளில் சென்று ஸேவித்து அவரைப் பொறுப்பித்துக் கொண்டாலன்றி உங்கள் கண்ணுக்கு நான் இலக்காகமாட்டேன்” என்றருளிச்செய்ய, உடனே அவர்கள் தெளிந்து ஆழ்வான் திருவடிகளில் சென்று வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து, முதலில் தாங்கள் எண்ணினபடியையும் பிறகு நடந்தபடியையும் விஜ்ஞாபித்துப் பலமுகமாகத் தோத்திரம்பண்ணிப் பிரார்த்திக்க, ஆழ்வான் புன்முறுவல் செய்தருளி ‘மறுபடியும் நீங்கள் பெருமாள் கோயிலுக்குச் செல்லுங்கள், பெருமாள் குளிரக் கடாஷிப்பர்; மீண்டு நீங்கள் இவ்விடம் வருங்கால் சிறிய காஞ்சீபுரத் தெருவில் நின்று ஒருபிடி மண்ணையும் பெரிய காஞ்சீபுரத் தெருவில் நின்று ஒருபிடி மண்ணையும் கொண்டு வாருங்கள்’ என்று நியமித்தனுப்ப, அவர்களும் போய்ப் பேரருளாளனை ஸேவித்துவிட்டு இரண்டுபிடி மண் கொண்டு வர,

ஆழ்வான் தங்கத்தட்டில் ஒருபிடி மண்ணையும் வெள்ளித்தட்டில் மற்றொருபிடி மண்ணையும் வாங்கிக்கொண்ட வளவிலே, அவை ஸாஸ்கராம சிலைகளும் ஸ்படிகலிங்கங்களுமாய்த் தோற்ற, அந்த வடநாடர் இவ்வதிசயத்தைக் கண்டு ‘இஃது என்ன ஆச்சரியம்!’ என வியந்தனர் என்பர் பெரியோர்.

ஆழ்வான் செல்வங்களைத் துறந்து இராமாநுசனடிக்கீழ்ப் புகுதல்.

கூரமாகரில் இவருடைய திருமாளிகை தேவேந்திரபவனம் குபேரபவனம் முதலியவற்றையும் அதிசயித்துச் செல்வம் மிக விஞ்சியிருந்தது. திருமாளிகை வாசந்தகவுகளிற் கீண்கணிகளின் ஓசை யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் ஒலிக்குமென்றால், இவரது ஐச்வரியத்தின் வீறு எத்தகைய தென்னலாம்!; அச் சிறந்த செல்வத்தினால் பல ஏழைகளையும் ஸாதுக்களையும் மற்றும் பலரையும் பலவகையாகப் போஷித்துக்கொண்டு மஹா தர்மிஷ்டரா யெழுந்தருளியிருந்தார்.

நாள்தோறும் பெருமாள்கோயிலில் * ஸ்ரீ ஹஸ்திசைல சிகரோஜ்வல பாரிஜாதமான பேரருளாளனது ஸந்திதியில் இராத்திருவாராதனம் முற்றும் முடிந்து தீர்வைஸாதமும் அமுது செய்து பெரிய திருவாசம் கதவுகள் மூடப்பட்டபிறகே இவருடைய திருமாளிகை வாசந்தகவு மூடப்படுவது வழக்கம். ஒருநாள், பேரருளாளன் ஸந்திதியில் ஒரு மஹோத்ஸவ நிமித்தத்தினால் இராத்திருவாராதனம் முடிவுபெறத் தாமதித்ததனால் நியதமான காலத்தில் திருவாசந்தகவு சாத்தப்படாமலிருக்கச் செய்தேயும் இவரது திருமாளிகைக்காவலர் அதனை யறியாதாராய் நித்திய வழக்கப்படி நியதமான காலத்தில் திருமாளிகை வாசந்தகவுகளைச் சாத்தினர். அவற்றிற் கீண்கணிகளின் ஓசை ஒரு யோஜனைதூரத்துக்கு அப்பால் ஒலிக்குமென்று முன்னமே கூறப்பட்டதே; அவ்வோசை பேரருளாளனது திருச்செவிகட்கு இலக்காயிற்று.

அதனைத் திருச்செவி சாத்திய பேரருளாளன், தனக்கு அந்த ரங்கமாகத் திருவாலவட்டம் வீசிக்கொண்டு தன்னோடு ஒருரீராகக் கலந்து, தான் அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக்கடந்து சோதிவாய் திறந்து வார்க்கைகள் அருளிச்செய்யும்படி பரமபாக்கியம் பெற்றிருந்த திருக்கச்சிநம்பியை நோக்கி, ‘நம்பி! இது வென்? நம்முடைய இராத்

திருவாராதனம் முடிபெறுவதற்கு முன்னமே நமது கோயிற்கதவு சாத்தப்படுவதேன்? என வினவியருள, 'இவ்வோசை இங்குற்ற தன்று; நெடுந்தூரத்தினின்றுங் கேட்கப்படுகின்றது; கூரத்தாழ்வானுடைய திருமானிகைச் செல்வத்தின் சிறப்பாம் இது' என்று திருக்கச்சிநம்பி விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்ட தேவபிரான் புன்முறுவல் செய்து 'ஆழ்வானது ஐச்வரியமோ நம்மை இங்ஙனே மயக்கிற்று!' என வுரைத்தருளி வேறு விஷயங்களைப் பிரஸ்தாவிக்கலாயினன்.

இங்ஙனமாகக் கச்சிநம்பிக்கும் கமலை கேழ்வனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைப் பின்பு கூரத்தாழ்வான் கேட்டருளிப் பரமவிரக்தராகித் தமது ஸகலமான ஐச்வரியங்களையும் ஸத்பாத்ரங்களில் விசியோகித்துவிட்டு, தமக்கு தேஹயாத்ரா சேஷமாகச் சிறிது சேமித்து வைத்துவிட்டு, இனி ஒரு நல்லாகிரியரை அடிபணிந்து உய்வு பெறவேணுமென்று முயன்றவளவிலே—“விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஸ்தாபகாசார்யரான உடையவர் தென்னத்தியூர் கழலிணைக்கீழ் ஸந்யஸித்து இராமாதுச முனியாயினார்” என்று கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியோடே பெருமாள்கோயிலுக் கெழுந்தருளி அவ்வெம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்துப் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் முதலியவற்றைப் பிரஸாதிக்குமாறு பிரார்த்தித்துப் பெற்று அவர் திருவடிகளின்கீழே நிழலும் \$ அடிதாறும் போலே ஒருகாலும் பிரியாமல் அத்தாணிச் சேவகராய் ஸாமான்ய சாஸ்த்ரங்களையும் அத்யாத்ம சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயங்களையும் ஒதி ஒதுவித்துக்கொண்டு இதுவே போது போக்காக எழுந்தருளியிருந்தார்.

திருவரங்கமாநகர் சேர்தல்.

இப்படியிருக்கும் நாளிலே, தென்திருவரங்கம் கோயில் கொண்ட நம்பெருமானுடைய நியமனத்தினாலே திருவரங்கப்பெருமாளையர் கச்சிக்கு எழுந்தருளிப் பேரருளாளனை அருளிச்செயல் இசையாலே போரடகப்பித்தபோது 'நீர் வேண்டும் வரத்தைத்தரக் கடவோம்' என்று பேரருளாளன் சோதிவாய் திறந்தருளிச்செய்ய, அரையரும் 'நம் இராமாதுசனை நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்குத் தந்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, இராமாதுசனை விட்டுக் கொடுக்கப் பேரருளாளனுக்குத் திருவுள்ளம் இல்லையாயினும்

\$ அடிதாறு—பாதரேகை.

சொல்லிற்றுத் தவறவொண்ணாமையாலே 'அந்தோ! அரையராலே வஞ்சிக்கப்பட்டோம்; சிறந்த ரத்னத்தை இழந்தோம்' என்று திருவுள்ளம் நொந்துகொண்டே இராமாதுசனைப் போகவிட, அவரை விட்டகன்று உயிராற்றுகில்லாத ஆழ்வான் தாமும் அவருடன் கூடவே புறப்பட்டுத் திருவரங்கமாநகர் சென்று சேர்ந்து அவர் திருவடிக் கீழ்ப் பிரதான சிஷ்யராய், ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணதமரென்று அனைவராலும் போற்றப்பெற்றவராய் வாழ்ந்துவந்தார்.

சரமச்லோகார்த்தம் பெறுதல்.

எம்பெருமானார், திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருவடிகளிற்சென்று பரமப்ரயாஸங்கள் பட்டு சரமச்லோக பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தை உபதேசிக்கப்பெற்று மீண்டு மடத்துக்கு எழுந்தருளினவளவிலே, ஆழ்வான் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டனிட்டு நிற்க, உடையவரும், “வாராய் ஆழ்வான்! சரமச்லோக பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தை நம்பிகள் எனக்கு உபதேசித்தருளி, இவ்வர்த்த விசேஷத்தை ஒரு வர்க்கும் செவிப்படாதபடி பேணிக்கொண்டிருக்குமாறு நியமித்தருளினபோது, ‘பரம பாகவத சிகாமணியான கூரத்தாழ்வானொருவர்க்கு மாத் திரம் அடியேன் இதனை வெளியிடாதிருக்க முடியாதே’ என்று நான் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ‘ஆழ்வானுக்கு இவ்வர்த்தம் கேட்க அதிகாரமுண்டேயாகிலும், பல்வகையாலும் அவருடைய அத்யவஸாயத்தைப் பரீக்ஷித்தறிந்து ஒரு ஸம்வத்ஸரம் சுச்சுருஷைகொண்டு சொல்லும்’ என்று நியமித்தருளினார்” என்று ஆழ்வானை நோக்கி அருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட ஆழ்வானும் 1. “மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்” என்ற பாசரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் இவ்வுடலுக்கு நிலையுண்டோ இல்லையோ வென்று வியாகுலப்பட்டு ஆலோசித்து, அவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றொல்லது தரித்திருக்கமுடியாத பேராசையாலே ‘ஆசார்யனது திருமானிகை வாசலிலே ஒரு மாஸம் பட்டினி கிடக்கை ஸம்வத்ஸர சுச்சுருஷையோடு ஒக்கும்’ என்று சாஸ்த்ரமுண்டென்றறிந்து அங்ஙனமே மாஸோபவாஸம் கிடந்து அவ்வர்த்தத்தைப் பெற்றார்.

1. திருவாய்மொழி 1—2—2.

பொன்வட்டில் தனையெறிந்த புகழுடைமை.

இப்படி தேவமற்றறியாதே எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பரம பக்தராயிராநின்ற ஆழ்வான், தம்முடைய ஜன்மபூமியிலே தமக்கு தேவையாத்ரா சேஷமாக முன்பு சில பொருள்கள் சேமித்து வைத்ததும் ஸ்வரூபவிருத்தமாகையாலே அவை நிச்சேஷமாகப் பரித்யஜிக்கத்தக்கவை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே விடைபெற்றுக் கூரமாரகர்க்கு எழுந்தருளி அப்பொருள்களைப் பரமபாகவதர்க்கு விநியோகித்துவிட்டுத் தமது தேவியாரான ஆண்டாளையுங் கூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் பெருமாள் கோயிலிலே பேரருளாளனை மங்களாசாஸனம் செய்தருளி நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே ஸ்ரீமதுராதக ஸமீபத்தில் காட்டிடையே எழுந்தருளும்போது தேவியார் “பயமாயிருக்கிறதே” என்று சொல்ல; ஆழ்வான், “மடியில் கனமிருந்தாலன்றோ வழியில் பயமுண்டாவது: அப்படி உன்னிடத்தில் ஏதாகிலுமுண்டோ?” என்று கேட்டருள, “ஸ்வர்ணபாத்திரத்தில் அமுது செய்துகொண்டிருந்த தேவீர்க்கு இலையில் அமுதுசெய்வது வருத்தமாயிருக்குமே யென்றெண்ணி ஒரு பொன்வட்டிலை மாத்திரம் முன்பு மிகுத்தினேன், அது மடியில் இராரின்றது” என்று திருச்செவியிலே ஏகாந்தமாக விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வானும் 1. “பொன்வட்டில் தனையெறிந்த புகழுடையோன் வாழியே” என்னும்படி அப்பொன்வட்டிலைத் தேவியார்கையில்நின்றும் வாங்கிக் காட்டில் தூற்றிலே எறிந்துவிட்டு, உடையவர்க்கு அபயப்ரதானம் பண்ணின ஸ்ரீமதுராதகத்திலே யெழுந்தருளி ஏரிகாத் பெருமானைத் திருவடி தொழுது அங்கே திருமகிழடியிலே யெழுந்தருளி ‘தவயம் விளைந்த இடம்’ என்று அவ்விடத்தை ஸேவித்து மனமகிழ்ந்து, மற்றை நாள் தொடங்கிப் பயணகதியிலே வழியிலுள்ள திருப்பதிகளை ஸேவித்துக்கொண்டு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலெழுந்தருளி முன்புபோல உடையவர் ஸ்ரீபாதத்தில் அத்தாணிச் சேவகராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

திருவரங்கத்தமுதனரைத் திருத்திப்
பணிகொள்ளுதல்.

அக்காலத்திலே, கோயில் கொத்திலுள்ளவர்கட்குத் தலைவராயிருந்த திருவரங்கத்தமுதனரென்பவர் ஒரு நாள் உடையவர் திரு

1- ஆழ்வான் வாழித் திருநாமத்தில்.

முன்பே வந்து ஸேவித்து, ‘பாவங்கள் கூடுபூரித்துக் கிடக்கிற அடியேனைத் திருத்தி ஸ்வாமிக்கு சேஷமாக்கும்படி ஒரு ஸாத்விகர்க்கு நியமித்தருளவேணும்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் ஆழ்வானை அழைத்தருளி அமுதனரைக் காட்டி, ‘இவர் நம்முடைய வாழ்முதலான நம்பெருமாள் ஸ்ரீகாரியத்துக்குப் பரிவராயிருப்பவர்; இவரது தாழ்வுகளைப் பாராமல் இவரை அதுவர்த்தித்து அதுகலராக்கி நம்பக்கலிலே கொண்டுவந்து சேரும்’ என்று நியமித்தருள, ஆழ்வானும் ஆறுமாதம் அவரை அதுவர்த்தித்துப் பரிபக்வராக்கி உடையவர் திருவடிகளிலே கொண்டுவந்து காட்டிக் கொடுக்க, உடையவரும் அவ்வுமுதனரை ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆசரயிப்பித்தருளினார். 1. “மொழியைக் கடக்கும் பெரும் புகழான் வஞ்சமுக் குறும்பாங்குழியைக் கடக்கும்” நம் கூரத்தாழ்வான் சரண்கூடியின்” என்றாரிறே அமுதனார் தாம்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனருளிச்செய்த குருபரம்பராஸாத் திலே—“பெரிய நம்பி ஸ்ரீபாதத்தை ஆசரயித்தவர்கள் அதுவர்” என்றருளிச்செய்து, “அவர்களாகிறார்” என்று தொடங்கிச் செய்தருளின விவரணத்தில் அணியரங்கத்தமுதனார் என்ற திருநாமம் குறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்பவர்கள் அணியரங்கத்தமுதனாரென்பவர் இத்திருவரங்கத்தமுதனாரிற் காட்டில் வேறுபட்டவரென்று உண்மையுணராத இவரே அவரென்று சிலர் ப்ரமித்து இவ்வுமுதனரைப் பெரிய நம்பிகளின் சிஷ்யராகக் கருதுவர்களாயினும் இராமாநுச நூற்றந்தாதி அருளிச்செய்த அமுதனார் எம்பெருமானுடைய நியமனத்தினால் ஆழ்வானை அடிபணிந்து திருந்தினவரென்பதை ஸத்தம்ப்ரதாய முணர்ந்தவர் மறவார்கள்.

ஆழ்வான் அமுதனார்க்ருஹத்தில்

ஏகாஹ மமுது செய்தல்.

அமுதனார் ஆழ்வான் திருவடிகளில் அந்தரங்கராய்க் காலசேஷம் செய்துவருகிற நாளிலே அவருடைய தாயார் ஆசாரியன் திருவடியடைய, தசாஹம் கடந்தபின்பு “ஏகாஹத்துக்கு மிமந்தரண ஸ்வாமியாக ஒருவரை நியமித்தருளவேணும்” என்று உடையவர் ஸந்நிதியிலே விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் ஆழ்வானை நோக்கி ‘நீர் போம்’ என்ன; ஆழ்வானும் சிறிதும் முகம் கன்றாமல் அப்படியே

1. இராமாநுச நூற்றந்தாதி—7.

எழுந்தருள், அமுதனாரும் 'ஆசாரியர் இங்ஙனே எழுந்தருள்ப் பெறுவதே!' என்று தாழ்ந்து தரைப்பட்டு ஸேவித்து ஏகாஹச்ராத் தத்திலே அமுது செய்தருளப் பண்ணுவித்து, ஏற்கனவே தாமும் தமதுமெல்லாம் அத்தலையிலதாகவே அறுதியிட்டிருக்குமவராகையாலே அபரிமிதமான பொருளை ஸமர்ப்பித்து 'இவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, ஆழ்வானும் அவருடைய பிரார்த்தனைக்காக அவற்றை அங்கீகரித்துக் கனகவர்ஷமாகத் தெருவிலே வர்ஷித்துக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் இறைத்து விட்டுத் திருக்காவேரியிலே நீராடித் திருமண்காப்பு சாத்திக்கொண்டு உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று ஸேவித்து நிற்க, உடையவரும் ஆழ்வாளை நோக்கி 'அங்குக் கிடைத்த அர்த்தம் எங்கே?' என்று கேட்க, ஆழ்வானும் 'அவை அநர்த்தமாகையாலே அப்போதே கைசழிந்துபோயின' என்று நடந்த செய்தியை விஜ்ஞாபிக்க 'இதொரு விலக்ஷணவ்யக்தி இருந்தபடி என்!' என்று திருவுள்ளம் உகந்தருளினர்.

ஏகாஹ மமுதுசெய்ய ஆழ்வாளை
யனுப்பினதற்குக் காரணம்.

நம்பெருமாள் ஸந்நிதித் திறவுகோல் அமுதனாருடைய ஆதினத்திலிருந்தபடியால் அதை உடையவர் உபாயமாகக் கைப்பற்ற விரும்பி ஆழ்வாளை யழைத்து "நீர் போய் ஏகாஹத்தில் புஜித்து முடிவில் ஸந்நிதித் திறவுகோலைப் பெற்றாலன்றி 'ஸகலம் ஸம்பூர்ணம்' சொல்லவேண்டா" என்று நியமித்தனுப்ப, ஆழ்வானும் அப்படியே திறவுகோலைப்பெற்று வந்தார்; பின்பு "ராமாநுஜார்ய தீவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்" என்று கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகமுற்றும் போற்றும்படி எம்பெருமானார் நம்பெருமாள் ஸந்நிதித் கைங்கரியங்களைப் பரிஷ்கரித்தருளினார் என்று ப்ரஸித்தம்.

ஆழ்வான் வருத்தி க்ரந்தத்தைக் கடாஷித்துத்
தரித்துக்கொள்ளுதல்.

பின்பு எம்பெருமானார் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்துக்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் செய்தருளி ஆளவந்தார் திருவுள்ளக் குறையை நீக்கக்கருதி அதற்காக பசுவத் போதாயநமஹர்ஷியின் வருத்தி க்ரந்தத்தைக் கடாஷிக்கத் திருவுள்ளமாய் அந்த ஸ்ரீகோசம் காச்மீர மண்டலத்தில்

சாரதா பிடத்திலுள்ள தென்னுணர்ந்து ஆழ்வானுள்ளிட்டாரையும் கூட்டிக்கொண்டு யாத்திரையடைவிலே அங்கேற எழுந்தருளித் தம் முடைய வைபவங்களைக்காட்டி வசிகரிக்கப்பட்ட ஸரஸ்வதி பாண்டாரத் தலைவரிடத்தில் நின்றும் அந்த போதாயந்ருத்தி க்ரந்தத்தை வாங்கிக் கடாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில், அதிமேதாவியான ஆழ்வான் இரண்டாவது அத்யாயம் முதலாக மேலுள்ள பகுதி முழுவதையும் தாம் கடாஷித்து நெஞ்சில் தேக்கிக்கொண்டார். உடையவர் முதலத்யாயம் கடாஷித்துத் தலைக்கட்டினவுடனே அங்குள்ள மதார்தரஸ்தர்களான வித்வான்களினுடைய தூர்ப்போதனை யினாலே மனங்கலைக்கப்பட்ட ஸரஸ்வதிபாண்டாரத் தலைவர் அந்த ஸ்ரீகோசத்தை மீட்டு உள்ளே வைத்திட, 'குறையும் காணப்பெற்றிலோமே!' என்று உடையவர் சிந்தித்திருக்க, அதுகண்ட ஆழ்வான் 'ஸ்வாமிந்! நியமித்தருளினால் இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தம் முழுவதிலுமுள்ள பங்க்திகளை விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன்' என்ன, இராமானுசன் 'இதொரு புத்தி வைபவமிருந்தபடி என்!' என்று வியந்து உகந்தருளினார்.

உடையவர் ஸ்ரீபாஷ்யமுரைக்க ஆழ்வான்
உசாத்துணை யிருத்தல்.

அரண்யத்தில் பெருமானுக்குப் பாங்கான கைங்கரியங்களை இளையபெருமாள் முறைவழுவாது நடத்திக்கொண்டு போந்த காலத்து ஸ்ரீராமபிரான் திருவுள்ளமுவந்து 'லக்ஷ்மணை! கருத்தறிந்து காரியஞ்செய்யவல்ல புத்திசாலியான நீ இருக்கும்போது தந்தையான (தசரத) சக்ரவர்த்தி துஞ்சினதாகவே நான் நினைக்கவில்லை' என்றருளிச் செய்ததுபோல, எம்பெருமானாரும் ஆழ்வாளை நோக்கி 'போதாயந் வருத்தி க்ரந்தத்தை நெஞ்சில் தேக்கிக்கொள்ளவல்ல உம்மை உடையோமான பின்பு அந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்தை இழந்ததாக நினைக்கின்றிலோம்' என்றருளிச்செய்து, அந்த வ்ருத்தி க்ரந்தம் தமக்குக் கைப்புருத்ததாகவே நிச்சயித்து மகிழ்ந்து பயணகதியிலே திருவரங்கம் பெரியகோயில் சேர்ந்து ஸ்ரீபாஷ்யமிட்டருளத் திருவுள்ளமாய் அதுசெய்யுமிடத்து ஆழ்வாளை நோக்கி 'நான் வருத்தி க்ரந்தத்தை முழுதும் வாசிக்கப்பெற்றிலேனாகையால் சிற்சில இடங்களில் என்னுடைய பாஷ்யம் அந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்தோடு முரண்படினும் படும்; அப்படி முரண்படுமிடத்து "வ்ருத்தி க்ரந்தம்"

தம் இங்கு இப்படியுள்ளது” என்று நீர் உணர்த்தவேணும்” என்று நியமிக்க, “ஸ்ரீவஜ்ஞரான ஸ்வாமி இப்படி ஸாதிப்பது தகாது” என்று ஆழ்வான் அதற்கு இசையாதொழிய, பிறகு ஒரு ஸங்கேதம் செய்துகொள்ளப்பட்டது; அதாவது—நாம் சொல்லுகிற பாஷ்யத்தை நீர் ஏடுபடுத்திவரும்போது, வருத்தி க்ரந்தத்தை நெஞ்சிலே தேக்கிக்கொண்டிருக்கிற உமக்கு எந்த வாக்கியம் ஒத்திருக்கவில்லையோ அதை நீர் திருவெழுத்துச் சரத்தாமல் நிறுத்திவிடுக—என்று.

பிறகு எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச்செய்ய, ஆழ்வான் பட்டோலைகொண்டு திருவெழுத்துச் சரத்தாதிக்க, சில சில இடங்களில் கீழ்க்கூறிய ஸங்கேதம் ஸபலமாயிற்று. இவ்வாறாக எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச்செய்து தலைக்கட்டி “பாவஜ்ஞேச க்ருதஜ்ஞேச தர்மஜ்ஞேச லக்ஷ்மண!—தவ்யா புத்ரேண தர்மாத்மா நஸம் வருத்த: பிதாமம” என்று இளையபெருமானைப் பெருமாள் கொண்டாடினாற்போலே ‘நீர் எழுந்தருளியிருக்க ஆளவந்தாரைத் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினாராக நான் நினைக்கவில்லை’ என்று ஆழ்வானைப் போரப்போலியக் கொண்டாடியருளினார்.

திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் ஸந்தேஹம்
தெளிந்து வருதல்.

பிறகு எம்பெருமானார் கோஷ்டியிலே உபய வேதாந்த க்ரந்த காலசேஷம் நடவாதிக்க, “ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிரூபகமாகச் சொல்லப்படா தின்றது; இவற்றினுள் அந்தரங்க நிரூபகம் எது?” என்று திருவோலக்கத்திலே ப்ரஸ்தாவம் நிகழ, எம்பெருமானார் ஸ்ரீவஜ்ஞராய் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுகேந வெளியிடவேணுமென்று திருயுள்ளம் பற்றி ஆழ்வானை நோக்கி ‘வாரீர் ஆழ்வான்! திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளி நம்பியை ஸேவித்து இதனை அறிந்துவாரும்’ என்று நியமிக்க, ஆழ்வானும் நம்பிஸந்திதிக்கெழுந்தருளி தண்டன் ஸமர்ப்பித்துச் செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்து ஆறுமாஸம் ஸேவித்திருந்தும் அவர் இரங்கக்காணாமையாலே, ‘எம்பெருமானார் ஸந்திதியிலே போய் ஸேவித்து வருகிறேன்’ என்று சொல்லிப் புறப்பட்டபுக, நம்பி அவரை அழைத்து “மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார் அடியேனுள்ளா நென்றருளிச் செய்தபடி கண்டாயே” என்று மொழிந்தருள, ஆழ்வானும் ‘தந்யோஸமி’ என்றெழுந்தருளினார்.

இதன் கருத்து யாதெனில்;—திருக்கோட்டியூர் நம்பி எடுத்துக் காட்டிய அடியேனுள்ளா நென்ற பாசரம் திருவாய்மொழி எட்டாம் பத்தில் “கண்கள் சிவந்து” என்கிற திருவாய் மொழியில் இரண்டாம்பாட்டு; “கண்கள் சிவந்து” என்கிற பாட்டும் ‘அடியேனுள்ளான்’ என்கிற இப்பாட்டும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்குமவை. இவற்றுள் ‘அடியேனுள்ளா’ நென்ற பாட்டில் முதல் விசேஷணத்தினால் ‘எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவை அதுப்ரவேசித்திருக்குமவன்’ என்றருளிச்செய்யக் கருதிய ஆழ்வார் ‘ஆத்மாவினுள்ளான்’ என்று சொல்லியிருக்கவேண்டும்; ‘என்னுள்ளான்’ என்றாவது சொல்லியிருக்கவேண்டும்; இப்படி சொல்லாமல் அடியேனுள்ளாளென்று அடிமையையிட்டு ஆத்மாவை நிரூபித்தமை தோற்ற அருளிச்செய்கையாலே, ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களிற் காட்டிலும் சேஷத்வமே ப்ரதாந நிரூபகமென்றதாயிற்று.

ஆழ்வான் பெளராணிகைக்கரியம் பெறுதல்.

ஒருநாள் நடுப்பகலில் உச்சிவெய்யிலிலே எம்பெருமானார் தாமொருவராகத் திருவரங்கத்தமுதனார் க்ருஹத்துக்கெழுந்தருள, அமுதனாரும் ‘இதுவென் இப்போது!’ என்று விஸ்மயத்துடனே ஸேவித்துக் கேட்க, உடையவரும் “உம்முடைய \$ பெளரோஹித்யக் காணியை நமக்குத் தரவேணும்” என்ன, அமுதனார் மஹாப்ரஸாதமென்று உகந்து ஹிரண்யோதகதாரா பூர்வகமாக ஆழ்வானை உத்தேசித்து ஸமர்ப்பித்தார். அன்று தொடங்கி ஆழ்வானைப் பெளரோஹித்யத்துக்குக் கட்டினையிட்டு நித்தியம் நம்பெருமாள் ஸந்திதியிலே புராணம் விண்ணப்பம் செய்யும்படியாக நியமித்தருளினார். இக்கைக்கரியம் இவரது திருக்குமாரரான பட்டர் பரம்பரையாக இன்றளவும் ஸந்ததியார்க்கு ப்ராப்தமாயிராதின்றது. [பட்டருடைய தனியனில் “ஸ்ரீரங்கேச புரோஹித:” என்றதும் காண்க.]

ஓர் ஊமை பெற்ற பாக்கியத்தைக்கண்டு

ஆழ்வான் வருந்தினது.

உடையவர் ஒருநாள் ஓர் ஊமையை யழைத்து மடத்துக்குள்ளே நிறுத்தி திருவாசற்கதவுகளை யடைத்து ஸம்ஜ்ஞையாலே தமது திரு

\$ பெளரோஹித்ய மாவது—நம்பெருமாள் ஸந்திதியில் புராணம் வாசித்தலாகிற கைக்கரியம். வேதவிண்ணப்பம், திருமஞ்சனக் கட்டியம் ஸேவித்தல் முதலியவைகளும் இதில் அடக்கம்.

வடிகளைக் காட்டிக்கொடுக்க, அந்த ஊமைபும் பாக்யவசத்தாலே 'இத் திருவடிகளை நமக்குத் தஞ்சம்' என்றறிந்து அத்திருவடிகளைத் தனது தலைமேலணிந்து கிடக்க, ஆழ்வான் இதைக் கதவின் புறையாலே கண்டு 'ஐயோ! ஆழ்வானாகப் பிறந்து சாஸ்தரங்களைக் கற்றுக் கெட்டேனே! ஊமையாகப் பிறவாதொழிந்தேனே!' என்று முடிமேல் மோதிக்கொண்டு கதறினான் என்று ப்ரஸித்தம்.

ஆழ்வானுடைய ஜீவகாருண்யம்.

ஆழ்வான் ஒருநாள் ஓரிடத்தே வழிபோகாநிற்க, ஒரு ஸர்ப்பத் தால் பிடிக்கப்பட்ட தவளை கூக்குரலிடக்கேட்டு 'இது ஆரறியக் கூப்பிடுகிறதோ தான்!' என்று மோஹித்து விழுந்தருளினார்.

மற்றொருநாள் கார்யார்த்தமாக ஒருதோட்டத்துக்கு எழுந்தருள, அங்கே அப்போதுதான் ஒருவன் ஒருவாழைக்குருத்தை அறுத்துக்கொண்டுபோக, அதில் நின்றும் பால்பெருகா நிற்கக்கண்டு மூர்ச்சித்து விழுந்தார்.

பின்னுமொருநாள் திருக்காவேரியிலே தண்ணீர்க்குடத்தை இடுப்பிலே எடுத்துவைப்பாரில்லாமல் வருந்திநின்ற ஒரு பெண்ணுக்குத் தண்ணீர்க்குட மெடுத்துவைத்து வழிநடத்தியருளினார். இவைபோல்வன மற்றும்பல இதிறாஸங்களும் ப்ரஸித்தம்.

ஆழ்வானுடைய ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி.

அக்காலத்திலே அரசாண்டுவந்த சோழராஜன் வைஷ்ணவத்ரோஹியாகையாலே ஆங்காங்குள்ள விஷ்ணு ப்ரதிமைகளை யெடுத்து எறிந்துவிடவேணுமென்று முயன்றபோது அவனுக்கு இஷ்டமானவர்கள் 'மந்த்ரபூர்வமாகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட விஷ்ணு பிம்பங்களை அழியச்செய்தால் உனக்குப் பெருத்த திங்குவினையும்' என்று சொல்ல, அது கேட்ட சோழன் 'அந்தப் பிரதிமைகளில் தெய்வ சக்தியை உத்வாஸநம்பண்ணி அழியச் செய்வோம்' என்று நிச்சயித்து ஒரு பார்ப்பானுக்குப் பணங்கள் கொடுத்து 'நீ† அத்ருச்யாஞ்ஜந மிட்டுக்கொண்டு உத்வாஸநம் பண்ணு' என்று ஆஜ்ஞாபிக்க, அவனும் திவ்ய தேசங்களிலே சென்று அப்படியே அத்ருச்யாஞ்ஜந மிட்டுக்கொண்டு உத்வாஸநம் பண்ணி பகவத் விக்ரஹங்களைக் கடலிலே எடுத்தெறிகிற செய்தியை எம்பெருமானார் திருச்

† அத்ருச்யாஞ்ஜநமாவது—நான் ஒருவர் கண்ணிலும் தென்படாதபடி தன்னை மறைக்கவல்ல மை.

செவிசாத்தி 'நாம் நெடுநாளாக இத்திருவரங்கம் பெரிய கோயிலை விடாதே நோக்கிக்கொண்டு போருகிறோம்; இவ்விடத்துக்கும் அழிவு வரும்படி ஆஸ்ரவர்க்கம் மேலிடாநின்றது; இனிமேல் செய்யவேண்டுமெனது?' என்று வியாகூலப்பட்டுப் பெரிய நம்பியோடே சிந்தித்திருக்க, 'நான் பெருமானுடைய திருவெல்லையிலே ஒரு பிரதக்ஷிணம் வரும்படியாக உம்முடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவரை என்பின்னே அனுப்பவேணும்; என்பின்னே வாரா நின்றால் 'ஒருவன்பின்னே போகிறோம்' என்று தன்னெஞ்சில் படாதே நிழல்போலே என்னைப் பின் செல்பவனாக இருக்கவேணும்; அப்படிப்பட்ட ஒரு சிஷ்யனைப் பார்த்தனுப்பும்' என்று பெரியநம்பி திருவாய் மலர்ந்தருள, இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுண பரிபூர்ணரான சிஷ்யர் ஆழ்வானொருவரே என்பது உடையவர்க்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும் இதனைப் பெரியநம்பி திருவாக்கினால் வெளியிடவேணுமென்றெண்ணிக்கொண்டு நம்பியை நோக்கி 'இப்படிப்பட்ட சிஷ்யர் இவ்விடத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே!' என்று சொல்லி நிற்க, 'நம் கூரத்தாழ்வானே அனுப்பலாகாதோ?' என்று நம்பி நியமித்தருள, அருகிலிருந்த ஆழ்வான் இதைக்கேட்டு 'நம்பிகள் நம்ஸ்வரூபத்தினுண்மையை இங்ஙனே யறிந்து பல சிஷ்யர்களின் முன்னே இப்படி அருளிச்செய்யும் படியான பாக்கியம் பெற்றோமே!' என்று பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து, நம்பிகளின் திருவுள்ளப்படியே பிரதக்ஷிணத்திற்குப் பின்சென்றார். [இந்த இதிறாஸம் திருவாய்மொழி ஏழாம் பத்தில் பத்தாந்திருவாய்மொழியில் ஐந்தாம் பாட்டில் "பலரடியார் முன்பருளிய" என்றவிடத்து ஈடுமுப்பத்தாறாயிரத்தில் காணத்தக்கது.] இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி ஆழ்வானொருவர்க்கே அஸாதாரணமென்பது நிர்விவாதம்.

ஆழ்வானுக்குத்

திருக்குமாரர்கள் திருவவதரித்தல்.

ஆழ்வான் தமது செல்வத்தை முற்றும் துறந்து எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தது முதல் நாடோறும் உபாதாநகாலத்திலே திருவரங்கத்தில் சில திருமானிகைகளில் உஞ்சல்வருத்தி செய்து அதுகொண்டு குடும்பகாரியத்தை நிர்வஹித்துக்கொண்டு ஒவ்வொருநாளும் கிடைக்கிற உணவுப்பொருள்களில் மறுநாளேக் கொண்டு சிறிதும் சேஷப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ளாமல் அன்றன்

றைக்கு தேஹயாத்திரை நடத்தியருளுகையில் ஒருநாள் விடாப் பெருமழை பொழிந்ததனால் வெளிமேபோய் உபாதாரம் செய்து வரக்கூடாமல் போக, அதனால் அன்றைக்கு வெறும் தீர்த்தமாத்திரத்தை உட்கொண்டு 1. “கண்ண நான்முகனைப் படைத்தானே காரண கரியாய் அடியேன் நான், உண்ணாநாள் பசியாவதொன்றில்லை ஓவாதே நமோநாரண வென்று, எண்ண நாளும்ருக்கெசுச்சாமவேத நான்மலர் கொண்டு உணபாதம், நண்ண நாளவை தத்துறுமாகி லன்றெனக்கவை பட்டினி நாளே” என்கிறபடியே பட்டினி பாராட்டாமல் 2. “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணெனம்பெருமான்” என்றற்போல அருளிச் செயலதுஸந்தாரமே தாரகமாகக்கொண்டு வேறு உணவின்றியே இருந்திட, அன்றிரவு பெரியபெருமாள் அமுது செய்கிற போது உண்டான திருச்சின்னவொலி கேட்டவளவில் இவரது தேவியாரான ஆண்டாள் பெருமானைக் குறித்து ‘உம்முடைய அடியவர் பட்டினியிருக்க, நீர் குலாவிக் குலாவி அமுதுசெய்தருளுகிறீரோ?’ என்று நினைத்தவளவிலே ஸர்வஜ்ஞான ரங்கநாதன் அந்த ஆண்டாள் நினைப்பைத் திருவுள்ளம்பற்றி உடனே தேவஸ்தார கார்ய நிர்வாஹகரான உத்தமநம்பிக்கு அர்ச்சகமுக்கே கட்டளையிட்டு அப்பொழுது தாம் அமுதுசெய்த அக்காரவடிசிலே ஸகல பரிஜந பரிவாரங்களுடன் அவரைக்கொண்டு ஆழ்வான் திருமானிகைக்கு அனுப்பியருள, இவரும் இதனை யறிந்து பதறியெழுந்து எதிர்கொண்டு மஹா ப்ரஸாதமென்று அதில் தமக்கும் தமது தேவிக்குமாக இரண்டு திரள்களை யெடுத்துக்கொண்டு உத்தமநம்பியை அனுப்பிவிட்டு பக்தவத்ஸலனை பகவானுடைய வரம்புகடந்த கருணைத்திறத்தை வியந்து அந்த அடிசிலில் ஒரு பகுதியைத் தாம் அமுதுசெய்து மற்றதைத் தேவியாருக்குக் கொடுத்தருள, முன்பு தசரதசக்ரவர்த்திக்குப் புத்ரகாமேஷ்டியிற் கிடைத்த பாயஸத்தின் கூறுகளே ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்களின் திருவவதாரத்துக்குக் காரணமானதுபோல இப்பொழுது இவர்க்கும் ஸ்ரீபராசர பட்டர், ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பட்டர் என்ற இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிப்பதற்கு இத்திரள்களிரண்டுமே ஹேதுவாயின.

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—1—6.

2. திருவாய் மொழி 6—7—1.

[ஆழ்வான் முதலில் ஏற்றுக்கொண்ட விஷயவிரக்தி ப்ரதிஜ்ஞைக்கு இடையூறு சிறிதுமின்றியே இவர்க்கு மக்கட்பேறு வாய்த்த விஷயம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.]

ஆழ்வான் ராஜஸபைக்கு எழுந்தருளல்.

ஆழ்வான் எம்பெருமானார்க்கு உசாத்துணையாயிருந்து தர்சந நிர்வாஹம் பண்ணியருளுகிற காலத்திலே, ராஜேந்த்ரசோழபுரத்தில் அரசாண்டு வந்த குலோத்துங்க சோழராஜன் துஷ்ட சைவ னுகையாலே கள்ளப் பொய்நூல்களை மெய்நூலாகக் கொண்டு தானும் தன் புரோஹிதனுமாக நாட்டிலுள்ள வித்வான்களையெல்லாம் திரட்டி “சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி” [சிவனுக்கு மேற்பட்ட தெய்வமில்லை] என்று எழுத்திடச் சொல்லி நிர்ப்பந்திக்க, சிலர் அவ்வரசனுடைய செங்கோன்மைக்கு அஞ்சியும், சிலர் பொருட்கும் பூமிக்குமாசைப்பட்டும் அங்ஙனே எழுத்திட்டார்கள். அப்போது அவ்வரசனிடத்துச் சிறிது மேன்மை பெற்றிருந்த நாலுரான் என்னுமொரு வைஷ்ணவன் ராஜாவை நோக்கி ‘எங்களிராமாதுசன் எழுத்திட்டாலன்றோ எழுத்திட்டதாவது; மற்ற சிற்றறிவினர் இட்டாலென்ன? இடாவிடிலென்ன?’ என்று கலஹம்பண்ண, அது கேட்ட அரசனும் அப்போதே இராமாதுசனை அழைத்து வரும்படி ஆள்களையனுப்ப, அவர்களும் உடையவர் மடத்தேடிச் சென்றவளவிலே இந்த விருத்தாந்தத்தை யுணர்ந்த ஆழ்வான் ‘எம்பெருமானார் ராஜஸபைக்கு எழுந்தருள்வராகில் அவர்க்கு ஏதாவது அபாயம் விளையக்கூடும்; உலகுக்கெல்லாம் உயிரான அவரைக் காட்டிக்கொடுக்கத் தகாது; நாமே அவருடைய வேடம்பூண்டு ஸபைக்குச் செல்வது தகுதி’ என்று அறுதியிட்டு, அப்போது எம்பெருமானார் நீராட்டத்திற்கெழுந்தருளி யிருப்பதறிந்து அவருடைய காஷாயத்தையும் த்ரிதண்டத்தையும் தரித்துக்கொண்டு அந்த ராஜமதுஷ்யருடனே போகப் புறப்படும்போது பெரியநம்பியும் சில முதலிகளும் தாமுங்கட வருவதாகப் புறப்பட, அவர்களுடன் ஆழ்வான் ராஜ ஸபைக்கு எழுந்தருளினார். அநந்தரம் உடையவர் நீராட்டஞ் செய்தெழுந்தருளி த்ரிதண்ட காஷாயாதி களைத் தேடினவளவிலே ‘கூரத்தாழ்வான் தரித்துக்கொண்டு ராஜமதுஷ்யருடனே எழுந்தருளினார்’ என்று முதலியாண்டான் வின்ணப்பஞ் செய்ய, ‘ஆகில் அவருடைய வெள்ளையைத் தாருங்கள்’

என்று ஆழ்வானுடைய திருப்பரிவட்டத்தைவாங்கித் தாம் சாத்திக்கொண்டு 'ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் என்ன திங்கு நேருமோ!' என்று சிந்தித்துத் துவண்டிருக்க, 'இனி ஸ்வாமி இவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கை உசிதமன்று' என்று முதலியான் டானுள்ளிட்ட முதலிகள் விஜ்ஞாபிக்க, உடையவரும் உடனே புறப்பட்டெழுந்தருளித் திருநாராயணபுரம் சேர்ந்தார்.

இவ்வரலாற்றில் வரும்
ஆசேஷபத்திற்கு ஸமாதாதம்.

ஆபத்தர்மமாக ஆழ்வான் தரிதண்ட காஷாயங்களைத் தரித்தருளினாரென்றும், அப்படியே எம்பெருமானார் வெள்ளைசாத்திக் கொண்டாரென்றும் சொல்லப்படுகிற இவ்வரலாற்றில் சிலர் ஆசேஷபம் கூறுவதுண்டு; தர்ம ஸம்ஸ்தாபனத்திற்காகத் திருவவதரித்த ஆசார்யர்கள் இப்படி தர்ம விருத்தமாக ஆச்ரமவிருத்தமான உடைகளைத் தரித்திருக்கமாட்டார்கள்; பின்புள்ளார் ஏதோ மாறுபாடாகச் சொல்லிவருகின்றனர்; இது நம்பத்தகாத ஐதீஹ்யம்—என்பர்; சரிதரபரமான தமிழ்வசன நூல்களில் மாத்திரம் இவ்வரலாறு இருக்குமேல் அவநம்பிக்கை யுண்டாக இடமுண்டு; எம்பெருமானார் காலத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்த ப்ராமானிக பண்டித சிகாமணியான கருடவாஹனபண்டிதர் செய்தருளின தீவ்யஸூரிசரித மென்னும் சிறந்த ஸம்ஸ்கிருத காவ்யத்தில் ஐயந்திரிபதச் சொல்லப்பட்டுள்ள இவ்விஷயத்தில் ஆசேஷபம் கூறுவது விவேகிகளின் பணியன்று; அக்காவியத்தின் முடிவில் (பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்தில்)

“வொஹஸு ஸுதிகடா வெஷிதா யதீந்த்ரஃ

ஸுசவாய ஸ்ரிதவிஜ்ஞாஜ்ரஹ் ராமாஸு |

ஸ்ரீராமாஸு! சவ தவ யாஜ டிஸ்டம் வெ

தூகூ ப்ராஹித விநிவெஸு கஞாநாயம் ||

சோளஸ்ய ச்ருதிகடு சேஷ்டிதம் யதீந்த்ரஃ

ச்ருத்வாத ச்ரிதவிமலாம்பரஸ் ஸ ரங்காத்

ஸ்ரீரங்கிந் அவ தவ தாம் தர்சநஞ்ச

இத்புத்த்வா ப்ராஸ்தித விநிவேச்ய கூரநாதம்.” 74.

(இதன் பொருள்:—சோழனுடைய கடினமான செய்கையை எம்பெருமானார் கேள்விப்பட்டு வெள்ளைத்திருப்பரிவட்டம்

சாத்திக்கொண்டு 'அழகிய மணவாளா! உன் கோயிலையும் தர்சனத்தையும் காத்தருள்' என்று பிரார்த்தித்து விட்டு ஆழ்வானை நிறுத்திவிட்டுத் தாம் கோயிலில் நின்றும் புறப்பட்டருளினார்) என்றுள்ள ச்லோகமும், அதற்குமேல் எழுபத்தேழாம் ச்லோகத்தில்:—

சூநெஷீசு நூவஸவியா உஹாஹுபவகுணாஃ

ஸ்ரீரஜா துஹயதிவெஃ கஞாலதூதா

“ஆரைஷீத் ந்ருபஸவிதம் மஹார்ஹ பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்காத் ஸஹ யதிவேஷ கூரபத்தரா.”

(ய திராஜவேஷம் பூண்ட கூரத்தாழ்வானையும் பெரிய நம்பியையும் ராஜஸபையில் கொண்டு சேர்த்தது ராஜஸந்யம்) என்றிருப்பதும் முக்கிய ப்ரமானமாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கன.

அன்றியும், எம்பெருமானார்க்கு அத்தாணிச் சேவகராயிருந்த வடுகநம்பி அருளிச்செய்த யதிராஜ வைபவ மென்னும் ஸம்ஸ்கிருத ச்லோக ரூபமான சரித்திரநூலிலும்,

காஷாயயுகு கஞாவதி ஸ்ரீஹ்ரி

ப்ராயா நஹா வகுணா யுதஹுததூ |

வாதேஸுர உஹெஷு ஸ்ரஹிதொ யதீஸ:

ஸுதூ ஐர: ப்ராவ டிஸ்டம் ப்ரதீஸீ ||

காஷாயத்ருத் கூரபதிஸ் த்ரிதண்ட

ப்ராயார் மஹாபூர்ணயுதஸ்து தத்ர

வாதஸ்யேசமுக்கயஸ் ஸஹிதோ யதீச:

கக்லாம்பர: ப்ராப திசம் ப்ரதீசீம்.]

என்கிற (95 ஆம்) ச்லோகத்தில் இவ்வரலாறு விளங்கவுரைக்கப்பட்டது. இங்ஙனே ப்ராமானிக க்ரந்த ஸம்வாதங்கள் பலவுண்டாகையாலே இவ்வைதிஹ்யம் ப்ராமானிக தமமென்று பெரியோர்கொள்வர்.

உடையவர்க்குத் தெரிவியாமலே ஆழ்வான் ஸ்வபுத்தியாலே த்ரிதண்ட காஷாயங்களைத்தரித்து ஸபைக் கெழுந்தருளினதாகச் சில க்ரந்தங்களிலுள்ளது; மற்றுஞ்சில க்ரந்தங்களிலோ வென்னில்; சோழராஜனிடத்தில் நின்றும் ஆட்கள் வந்தவுடனே எம்பெருமானார் ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலான பலருமாகக் கூடிச்

கலந்து யோசித்து உடையவர் வெள்ளைசாத்திக்கொண்டு வெளியேறி விடவேண்டிய தென்றும் ஆழ்வான் யதிராஜவேஷம் பூண்டு ஸபைக்கு எழுந்தருளவேண்டியதென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டு அங் கனமே நடந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டு வகையும் ஸம்பாதிதமேயாகையால் இவற்றில் விப்ரதிபத்தி இல்லை. இது நிற்க.

ராஜஸபையில் நடந்த வரலாறு.

ஆழ்வானும் பெரியநம்பியும் சோழராஜன் ஸதஸ்ஸிலே எழுந்தருளினவளவில் அவன் இவர்களைப் பார்த்து “சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி” (சிவனுக்கு மேற்பட்டதில்லை) என்று எழுத்திடச்சொன்னான்; அதுகேட்ட ஆழ்வான், சுருதிகள் ஸ்மிருதிகள் இதிறாஸங்கள் புராணங்கள் முதலியவற்றைக்கொண்டு ‘ஸ்ரீமந்நாராயணே பராத்பரன்’ என்று பலமுகமாக உபந்யஸிக்க, சோழன் அது கேட்டுமிகவும் ரோஷமுடையனாய் ‘நீர் பெரிய வித்வானாகையாலே தோற்றினபடியெல்லாம் சொல்லவல்லீர்; அங்ஙனன்று; நான் சொன்னபடியே “சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி” என்று ஒலையில் எழுத்திடும்’ என்று சொல்லி ஏட்டைக் கையிலே கொடுத்துக் கனக்க நிர்ப்பந்திக்க, ஆழ்வானும் தம்முடைய அத்யவஸாயம் குறைவுபடாமே “த்ரோணமஸ்தி ததஃ பரம்” என்று எழுத்திட்டார்.

அபிப்ராய விவரணம்.

சோழன் சொன்ன ‘சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி’ என்ற வாக்கியத்திற்கு—சிவனைக்காட்டிலும் மேலான தெய்வமில்லை யென்பதாக ஆழ்வான் பொருள்கொள்ளவில்லை; சிவம் என்று குறுணிக்குப் பெயராகையாலே ‘குறுணிக்கு மேற்பட்ட வஸ்து இல்லை’ என்பதாகப் பொருள்கொண்டார். இங்ஙனே பரிஹாஸரூபமான பொருளைத் திருவுள்ளம்பற்றி இதற்கு மறுப்புக்கூறுவதாக “த்ரோணமஸ்தி ததஃ பரம்” என்றெழுதினார். அதாவது—அளவையுறுப்புகளில் குறுணிக்கு மேற்பட்ட வஸ்து இல்லை யென்பது தப்பு; அதற்கு மேற்பட்ட பரிமாணம் பதக்கு இருக்கிறது என்பபடி. த்ரோண மென்று பதக்குக்குப் பெயர்.

பெரியநம்பிக்கும் ஆழ்வானுக்கும்

நேர்ந்த ஆபத்து.

ஆழ்வான் இப்படி பரிஹஸித்து எழுத்திட்டது கண்டு மிக்க கோபமடைந்த சோழராஜன் பெரியநம்பியையழைத்து ‘நீர் எழுத்

திடும்’ என்ன; அவரும் ‘ஸ்ரீமந்நாராயணே பரன்’ என்று பஹுமுகமாக அருளிச்செய்ய, பிறகு சோழன் கடுஞ்சினத்தனனாய் ‘இவ்வுருவர்களுடைய கண்ணையும் கீண்டுவிடுங்கள்’ என்று தனது சேவகர்க்குக் கட்டளையிட, அவ்வளவிலே ஆழ்வான் சோழனைக் குறித்து ‘நீ மஹாபாதகியாகையால் உன்னைப் பார்த்த கண்கள் எனக்கு ஆகாது’ என்று சொல்லித் தாமே தமது திருவுருக்களாலே கீறிக் கண்களை வாங்கியெறிய, பின்பு ராஜஸேவகர்கள் பெரியநம்பியைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய்ச் சோழன் சொற்படி செய்து ராஜத்வாரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டவிட, ஆழ்வான் * ‘தர்சனத்துக்காக தர்சனம் கொடுக்கப்பெற்றோமே!’ என்று மகிழ்ந்திருக்க பெரியநம்பி வருத்தராகையாலே அவ்வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் அங்கே ஒரு கொல்லாத் தலைமாட்டிலே ஆழ்வான் மடியிலே திருமுடியும் தம் திருமகளான அத்துழாய் மடியிலே திருவடிகளுமாப் இளைத்துக் கண்வளர்ந்தருளி ஆளவந்தார் திருவடிகளை த்யானித்துக்கொண்டு அங்கே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

ஆழ்வான் கோயிலுக்கு மீண்டெழுந்தருளல்.

பின்பு ஸ்ரீபரார்தகபுரமென்னும் அக்ரஹாரத்தில் நின்றும் வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெரியநம்பியை அங்கே ஸம்ஸ்கரித்துத் திருப்பள்ளிபடுத்து, ஆழ்வானை ஒரு கட்டணத்திலே எழுந்தருள் வித்துக்கொண்டுபோய்த் தங்களுடைய ஸ்ரீபரார்தகபுரத்திலே நிறுத்தித் திருக்கண் வேதனை தீருமாறு சிலகாலம் உபசரித்துப் பிறகு திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே கொண்டு சேர்த்தனர்.

திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரை புறப்படுதல்.

நம்பெருமாள் ஸந்திதிக்கு விடைகொண்ட ஆழ்வான் பெரிய ஸ்ரீபலிபீடத்தருகே தண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் தம்முடைய அளவற்ற ஆரத்தியை ஆவிஷ்கரித்து, ‘பெரிய நம்பியை அங்கீகரித்தாப் போலே அடியேனையும் அங்கீகரித்தருளலாகாதா?’ என்று திருவுள்ளம் நொந்து விண்ணப்பஞ்செய்து பின்பு உள்ளேபுகுந்து ஸேவிப்பதாக எழுந்தருள, ‘ராமாதுஜ ஸம்பந்தமுடையாரொருவரும் உள்ளேபுகுந்து ஸேவிக்க வொண்ணாது’ என்று சோழன் கட்டளையிட்டு வைத்தபடி அவனது சேவகர்கள் ஸந்திதி வாசலிலே நின்று ஆழ்வானை உள்ளே புகவொட்டாமல் தகைய, அங்குள்ளாரில் சிலர்

* வித்தாந்தத்துக்காகக் கண்ணை இழக்கப் பெற்றோம் என்றபடி.

‘இந்த ஐயங்கார் மற்றவர்களைப் போலல்லர்; இவர் ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பியவர்; இவரைப் புகுரவிடுங்கள்’ என்று சொல்ல; இவற்றைக் கேட்ட ஆழ்வான் திடுக்கிட்டு நடுங்கி நாலடி பின்வாங்கி “ஐயோ! எல்லார்க்குமுண்டான ஆத்மகுணம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்துக்கு ஹேதுவாயிருந்தது; அடியேனுக்குண்டான ஆத்மகுணம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவாய் விட்டதோ” † என வெறுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு “என் பேற்றுக்கு எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தமே அமைபும்; அந்த ஸம்பந்தத்தை யொழித்துப் பெருமானை ஸேவிக்கவேண்டுமெனில்” என்று உறுதிக்கொண்டு அன்றே கோயில் வாஸத்தை விட்டிட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலையில் வாஸத்தை விரும்பிப் பயணகதியாகப் புறப்பட்டெழுந்தருளினார்.

ஸ்தவங்கள் அருளிச்செய்தல்.

வழியிடையே எழுந்தருளும்போது தம்முடைய மனத்துயரங்கள் நினைவுக்கு வராதிருக்கும்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை நினைந்து நெஞ்சு களிந்திருக்கக் கருதி ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் அதிமாநுஷஸ்தவம் என்ற அம்புதமான இரண்டு ஸ்தோத்ரங்களை அருளிச்செய்துகொண்டே திருமாலிருஞ்சோலைக் கெழுந்தருளினார். இவற்றுள், ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் நூறு ச்லோகங்கள் கொண்டது. ஆழ்வானருளிச்செய்த பஞ்சஸ்தவங்களில் இந்த ஸ்தவமே முதலதாம். இத்தால் பரவாஸுதேவனுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதிகளை விசதமாக அதுஸந்தித்து அதுபவித்து இங்ஙனே விபவாவதாரங்களையும் பேசி அதுபவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டாவதாக அதிமாநுஷஸ்தவமருளிச் செய்தார். இதில் நரஸிம்ஹாதி அவதாரங்கள் சிலவற்றைச் சுருக்கமாகவும் ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணாவதாரங்களைப் பெருக்கமாகவும் பேசி அதுபவித்தார். இதுவரையிலும் உலகத்தில் வெளிவந்துள்ள ஸம்ஸ்கிருதவாங்கமயங்களில் இவ்வதிமாநுஷஸ்தவத்திற்கிடான சொல்நோக்கும் பொருள்நோக்

† ராமாநுஜ ஸம்பந்திகளை உள்ளே புகவிடக்கூடாதென்கிற கட்டளையின்படி ஆழ்வானையும் விலக்கவேண்டியிருக்க, ராமாநுஜ ஸம்பந்தத்தை உபயோகமற்றதாக்கி இவருடைய ஆத்மகுண பூர்த்தியையே அவர்கள் மதித்தபடியால் அது இவர்க்கு அஸஹ்யமாயிற்று.

கும் தொடைநோக்குமமைந்த வேறொரு வாங்கமயம் கண்டதில்லையென்று வித்வத் ரஸிக விவேகிகள் ஒருமிடறாக விளம்புவர்.

அழகர் ஸந்நிதியிலே தம் குறையை
விண்ணப்பஞ்செய்தல்.

இங்ஙனே பரம போக்யமான இரண்டு ஸ்தவங்களை அருளிச் செய்து, அநந்தரம் திருமாலிருஞ்சோலையை அடைந்து அவ்விடத்திலே 1. “அடிவாரந்தன்னிலழகர் வடிவழகைப்பற்றி, முடியுமடியும் படிசுலனும் முற்றமனுபவித்தான்முன்” என்கிறபடியே சுந்தரத்தோளுடையான ஆழ்வார் அதுபவித்தாப்போலே தாமும் அதுபவித்து அவ்வெம்பெருமான் விஷயமாக அமுதக்கடலென்னலாம் படியாய் நூற்றுமுப்பத்திரண்டு ச்லோகங்கள் கொண்டதான ஸுந்தரபாஹுஸ்தவ மருளிச்செய்து, அதன்முடிவிலே—

விஜ்ஞாபநாம் வநகிரீஸூர ! ஸதூர-ஓவா
சுந்திகுருஷ கருணாண-ஓவ ! ஊகீநாம் ।
ஸ்ரீராமயாஜநி யயாவாநவெவ ஸோஹம்
ராமாநுஜாய-ஓ வஸம் வரிவதி-ஓஷ்ய ॥

விஜ்ஞாபநாம் வநகிரீஸூர ! ஸத்யரூபாம்
அங்கிருஷ்வ கருணாணவ மாமகிராம் ।
ஸ்ரீரங்கதாமதி யதாபுரமேவ ஸோஹம்
ராமாநுஜார்ய வசக: பரிவர்த்திஷ்ய ॥ என்றும்

ஸ்ரீராம ஸ்ரீயஜநஹம் ஓ-ஹம்

தூதகூலொ-ஹம் கரு

ஸ்ரீரங்க ச்ரியமந்வஹம் ப்ரகுணயந்

தவத்பக்த போக்யாம் குரு என்றும்,

காருணா ஜதவாரியெ! வுஷவதெ

ஹெவதூ ஸங்குந !

ஸ்ரீநு ஸுநா ! யொ-ஹம் விரணிதாநு

தாய-ஓ ஸத்யம் ।

ஷா-ஹம் ஸாயுஜநெ-ஓ க்ரதா-ஹம்

நிவிநாநெவாவவாராநு ஷுணாசு

1. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி 21.

தஜொமஸாஉநிஸம் கூர்ஸுஷ லமவது !

ஸ்ரீராமஸாஸுயம் ||

காருண்யா ம்ருதவாரிதே வ்ருஷபதே

ஹேஸத்ய ஸங்கல்பந !

ஸ்ரீமந்ஸுந்தர யோக்யதா விரஹிதாந்

உத்ஸார்ய ஸத்வத்ஸஸ !

க்ஷாம்யந் ஸாது ஜகாஃ க்ருதாம்ஸ்து

நிகிலாநேவாபசாராந் க்ஷணாத்

தத்போக்யா மரிசம் குருஷ்வ பகவந்

ஸ்ரீரங்க தாமஸ்ரியம் ||

என்றும்.

திருவரங்கமாநகர் ஆஸுரப் பூண்டுகளொழிந்து நிஷ்கண்டகமாக வேணுமென்றும் எம்பெருமானார் திருவடிகளின் நிழலிலே தாம் வாழப்பெறவேணுமென்றும் ஆர்த்தராய்ப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு சிலகாலம் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார்.

மீண்டு திருவரங்கம் சேர்தல்.

அவ்வளவிலே, அந்த மஹாபாதகியான சோழன் கழுத்திலே புண்ணாகிப் புழுத்துமாண்டானென்ற செய்தி கேள்விப்பட்டு ஆழ்வான் அழகர்ஸநிதியிலே விடைபெற்று மீண்டும் கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

மேனாட்டில் நின்று எம்பெருமானார்

கோயிலுக்கெழுந்தருளி ஆழ்வானை உசாவுதல்.

சோழனுடைய உபல்லவங்களுக்கு அஞ்சித் திருநாராயண புரத்திலெழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார், கோயிலில் நின்று அங்குவந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவராலே—சோழராஜ ஸதஸ்ஸில் ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் நேர்ந்த ஆபத்தைக்கேள்விப்பட்டுச் சாலவும் திருவுள்ளம் நொந்து ‘ஆழ்வானாகிலும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கப் பெற்றேமே !’ என்று திருவுள்ளம் தேறி, அப்போது தம்மிடத்தில் கைங்கரியம் செய்துகொண்டிருந்த மாறென்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டாளை ‘மிகவும் விரைவாகக் கோயிலுக்குச் சென்று ஆழ்வானையும் ஆராய்ந்து அங்குள்ள விசேஷங்களையும் அறிந்துவாரும்’ என்று நியமித்தருள, அவரும் மிக விரைந்து கோயிலுக்கு வந்து

சோழன் புழுத்துமாண்ட வ்ருத்தாந்தமுட்பட எல்லாவற்றையும் ஆழ்வான் ஸநிதியிலே அறிந்துகொண்டு மீண்டு திருநாராயணபுரம் போய் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே இவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்ய, அது கேட்டு அவர் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு உடனே அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மிக விரைந்து கோயிலுக்கெழுந்தருளி முதலாக நாம் தாமமாக ஆழ்வான் திருமாளிகையேற எழுந்தருள, ஆழ்வானும் இதிரே யெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிவாரத்திலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து! ஸேவித்துத் திருவடிகளைச் சிக்கனப்பிடித்துக் கொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வானை வாரியெடுத்தனைத்துக் கொண்டு சோகவேகத்தாலே ஒருவார்த்தையும் அருளிச்செய்ய மாட்டாமல் உள்ளெலாழுருகிக் குரல்தழுத்து விம்மல் பொருமலாய், “வாரீர் ஆழ்வான்! இத்தர்சநத்துக்குத் த்ருஷ்டி யூதரான உமக்கு இப்படி கண் போவதே! இது என்னுடைய துஷ்கரம் பலமன்றோ?” என்றிப்படி பலவாறாக அருளிச்செய்து ஆழ்வானைத் தேற்றியருளி அவரையுங்கூட அழைத்துக்கொண்டு மடமேயெழுந்தருளினார்.

ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவமருளிச் செய்தல்.

மற்றைநாள் உடையவர், ஆழ்வான் திருமாலிருஞ்சோலை யாத் தியையிலே அருளிச்செய்த மூன்று ஸ்தவங்களையும் கேட்டருளி மிகவும் திருவுள்ளமுடவந்து ஆழ்வானை நோக்கி ‘உம்முடைய இவ் வருளிச் செயல்களாலேயன்றோ நம்முடைய திருவரங்கச் செல்வம் களையற்று நாமும் இங்கு வாழ்ந்திருக்கப்பெற்றோம்; இனி, பெருமாள்கோயிலில் பேரருளாளப்பெருமாள் வேண்டிற்றெல்லாந்தரும் கோதில்வள்ளலாக விளங்குகின்றார்; நீர் அவர் விஷயமாக ‘அடியேனுக்குக் கண் தந்தருளவேணும்’ என்று ஒரு ஸ்தோத்ரம் விண்ணப்பஞ்செய்யும்’ என்றருளிச் செய்ய; ஆழ்வானும் ‘அடியேனுக்கு இக்கண் வேண்டா’ என்ன; எம்பெருமானாரும் ‘அப்படியன்று; பேரருளாளன் விஷயமாக ஒரு ஸ்தோத்ரம் சொல்லியேயாக வேணும்’ என்று பலகாலும் வற்புறுத்தியருளிச்செய்ய, ஆழ்வானும் ஆசார்ய நியமந்ததைச் சிரமேற்கொண்டு வரதராஜஸ்தவ மருளிச் செய்யத் தொடங்கி “நீலமேகநிபம் அஞ்ஜநபுஞ்ச்யாமகுந்தளம் அநந்தசயம் த்வாம்—அப்ஜபாணிபதம் அம்புஜநேத்ரம் நேத்ரஸாத் குரு கரிச ஸதாமே” (23) என்கிற ச்லோகத்தளவு மருளிச்செய்து “எப்போதும் உன்னை ஸேவித்துக் களிப்பதற்குறுப்பான அப்ராக்ருத திவ்ய நேத்திரம் அடியேனுக்குத் தந்தருளவேணும்” என்று

விஜ்ஞாபிக்க, அன்றிரவே ஆழ்வானுக்குப் பேரருளாளர் கனவிலே காட்சிதந்து ‘நீர் வேண்டினபடியே தந்தோம்’ என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வானும் உடனே மகிழ்ந்து எழுந்து நித்யகர்மாதுஷ்டாநங்களை நிறைவேற்றி, தொடங்கின வரதராஜஸ்தவத்தையும் பூர்த்தியாகத் தலைக்கட்டி உடையவர் ஸந்திதியிலே முழுதும் விண்ணப்பஞ்செய்து காட்டி வருகையில் மேற்குறித்த “நீலமேகநிபம்” என்கிற ச்லோகத்தை வாசிக்கக் கேட்டருளும்போது, ‘வாரீர் ஆழ்வான்!’ \$ இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்டும் பேரருளாளன் உமக்குக் கண் தந்தருளா திருக்கமாட்டான்; கண்ணைக்காட்டும் பார்ப்போம்’ என்றருளிச் செய்ய, ஆழ்வானும் அப்ராக்ருத திவ்யநேத்ரம் அருளினதாகக் கண்ட ஸ்வப்ந ஸமாசாரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் “அப்படியன்று; நேரில் பெருமாள்கோயிலுக்குப்போய்ப் பேரருளாளனை ஸேவித்துப் பிரார்த்தித்து வருவோம் வாரும்” என்று சொல்லி ஆழ்வானை யழைத்துக்கொண்டு கச்சிக்குப் புறப்பட்டார்.

ஆழ்வானுடைய அற்புதமான ஆத்மகுணம் கரிகிரியில் வெளிப்படுதல்.

ஆழ்வானும் எம்பெருமானாரும் பயனாகதியிலே கச்சித் திருப் பதி சேர்ந்து திருவத்திமாமலைக் கெழுந்தருளினபின், உடையவர் நியமநப்படியே ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தைப் பேரருளாளர் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ்செய்து முடிக்கிறபோது உடையவர் ப்ர தக்ஷிணமெழுந்தருளிப் பராக்காயிருக்க, பேரருளாளர் ஸ்தவம் திருச் செவ்சாத்தி ப்ரஸந்ராய் ‘உம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை வேண்டிக் கொள்ளும்’ என்ன; ஆழ்வான் உடையவர் திருவுள்ளப்படி கண் வேண்டிக்கொள்ளாமல் “நான் பெறும்பேறு நாலுரானும் பெற வேணும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார். (இங்ஙனே வேண்டிக் கொள்ளவேண்டிய ப்ரஸக்தி யாதெனில்;) சோழராஜனை அடுத்திருந்த நாலுரானுடைய முயற்சியே ஆழ்வான் திருக்கண்களையிழப்பதற்கும், பெரிய நம்பி திருநாடலங்கரிப்பதற்கும், எம்பெருமானார் நாடுதுறந்து எழுந்தருள்வதற்கும் காரணமென்பது கீழ் விவரித்த வரலாற்றினால் விளங்குமே; ஆகவே அப்படி அஸஹ்யாப சாரிகளில் தலைவனான அந்த நாலுரானுக்குக் கொடிய நரகம் தவறு

\$ திருவாய்மொழியில் (4—7—5) “இப்பொழுதே வந்திடவென்று ஏழையேன் நோக்குவனே” என்ற விடத்து ஈடுமூப்பத்தாறுயிரப்படியில் இது காணத்தகும்.

தென்று நிச்சயித்த ஆழ்வான் ‘வைஷ்ணவ குலத்திலே பிறந்தா னெருவன் இங்ஙனே படுகுழியில் விழலாகாது’ என்று இரக்க முற்று ‘நம்மாலல்லது அவன் உய்வுபெற வழியில்லை’ என்றறுதியிட்டு, பரமத்ரோஹியான அவனுக்கும் நற்கதி வேண்டினார். த்ரோஹிகள் திறத்திலும் அன்புடைமையென்னும் இச்சிறந்த திருக்குணம் ஆழ்வானெருவர்க்கே அஸாதாரணமென்பது விவாத மற்ற விஷயம்.

உடையவரும் ஆழ்வானும் திருவரங்கம் மீளுதல்.

பேரருளாளன் திருமுன்பே † “நான் பெறும்பேறு நாலுரானும் பெறவேணும்” என்று ஆழ்வான் பிரார்த்தித்ததைப் பேரருளாளன் அங்கீகரித்தருளி ‘அப்படியே பெறக்கடவன்’ என்று சோதிவாய்திறந்து பணித்தவளவிலேஇதைஎம்பெருமானார் கேட்டுப் பதறியோடிவந்து திருவுள்ளம் நொந்து பேரருளாளனை நோக்கி ‘ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் இப்போது என்நினைவைத் தலைக்கட்டியருள வில்லையே’ என்றும், ஆழ்வானை நோக்கி ‘நீர் ஸ்வதந்த்ரராய் என் நினைவைத் தலைக்கட்டாதே உபயோகமற்றதொன்றை வேண்டிக் கொண்டீரே’ என்றும் இருவரையும் வெறுத்துரைத்து ‘இனி என்செய்வது!’ என்று திகைத்து நிற்க; எம்பெருமானார் இங்ஙனே மனக்குறைபட்டுப் பரிதபிக்கும்படியை உணர்ந்த பேரருளாளன் ‘நம் இராமாதுசா! ஆழ்வான் நம்மையும் உம்மையும் காணுமிடத் துக் கட்கண்ணிலே காணக்கடவன்’ என்று வரமளித்தருள, ஆழ்வானும் பெருமானைத் தமது கட்கண்ணிலே கண்டு ஸேவித்து, சாத்தியிருந்த திருவாபரணங்களையும் திருப்பரியட்டங்களையும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸந்திவேசங்களையும் இவையையென்று குறித்துக் காட்டி, உடையவர்திருமேனியையும் ஸேவித்துக்காட்ட, எம்பெருமானார் ஒருவாறு திருவுள்ளமுவந்து ஆழ்வானுடன் மீண்டு கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

திருவரங்கத்திலுள்ளார் ஆழ்வானது திருக்குணத்தை நோக்கி வியத்தல்.

ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஆழ்வானருகே வந்து “நாலுரான் தேவரீரளவன்றிக்கே நம் தர்சனத்துக்கே மஹாபராதி

† எம்பெருமானுடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தால் தமக்கு நற்கதி நெருவது திண்ணமென்று ஆணிந்திருந்தாரென்க.

யாயிருக்க, அவனை ‘சுஷிபாமி — ன் சுஷிமாமி’ என்னும் படியான கொடிய தண்டனைக்கு ஆளாக்கவேண்டுவது அவசியமாயிருக்க, அப்பாவிக்கு முட்பட மோசடமளிக்கவேண்டுமென்று பேரருளாளப் பெருமான் ஸந்திதியில் வேண்டிக்கொண்டதாமே, இஃது என்ன அநியாயம்!” என்று முறைப்பட, “அந்தோ!, அப்படிப்பட்ட பாவி களுக்கன்றோ இரங்கவேண்டுவது; மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்துப் பயனென்?” என்று ஆழ்வான் பணிக்க, அது கேட்டவர்கள் இவருடைய பூததயாகுணத்துக்கு மிகவும் வியந்தனர். எம்பெருமானாரிடத்திலும் அவகாசம் பெறாத நற்குணங்கள் ஆழ்வானிடத்தே அழகாக அமைந்திருந்தனவென்று ப்ரஸித்தமாயிற்று.

ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வா னுக்குப்

பணித்த வார்த்தை.

ஆழ்வானுடைய கீழ்க்காட்சிகள் பலரிலே ‘பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான்’ என்பாரொருவரிருந்தார்; அவர் நற்குலநற்செல்வம் முதலிய வற்றுலே மேன்மைபெற்றிருந்ததால் சிறிது அஹங்காரங்கொண்டு பாகவதர்கள் திறத்திலே விரயமின்றிக்கே அபசாரப்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கிறபடியை ஆழ்வான்கண்டு ‘இவர்க்கு இந்த பாகவதாபசாரதோஷம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாகி விராசபர்யந்தமாக்கிவிடும்; அதுக்கு வேலியிட்டுவைக்கவேணும், என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஒரு புண்ய திருத்திலே நீராடினபின்பு இவரைப்பார்த்து, ‘பிள்ளைப் பிள்ளாய்! புண்யகாலமென்று எல்லாரும் பூமிதாநம், ஸ்வர்ணதாநம், அந்நதாநம், வஸ்தரதாநம் என்றற்போலே தாநங்கள் பண்ணுநிற்கக் காண்கிறீரன்றோ; இக்காலத்திலேநீரும் நமக்கொரு தாநம் பண்ணமாட்டாரோ?’ என்று கேட்க; ‘அடியேன் எத்தை தாநம்பண்ணுவது? எல்லாம் ஏற்கனவே ஸ்வாமியினுடையதேயன்றோ’ என்று அவர் சொல்ல; ‘அவ்வளவு போராது; மனமொழிமெய்களென்கிற முக்கரணங்களாலும் பாகவதாபசாரப்படாமல் இருக்கக்கடவேன்’ என்று நம் கையிலே தாரைவார்த்து தத்தம்பண்ணித் தரவேணும்’ என்று ஆழ்வானருளிச் செய்ய; அப்படியே அவரும் உதகம் பண்ணிக் கொடுத்த பின்பு ஒருநாள் பூர்வவாஸநையாலே ஒரு பாகவதர் திறத்திலே மாநஸிகமாக அபசாரப்பட நேர்ந்துவிடவே, ‘நாம் இனி முடிந்தோம்’ என்று பயப்பட்டு அன்று ஆழ்வான் ஸநிதிக்கு விடை கொள்ளமாட்டாமல் தம் திருமாளிகையிலேயே மறைந்து வருந்திக்

கிடக்க, இவர் வழக்கப்படி வருகிற காலத்தில் வரக்காணுமையாலே ஆழ்வான் இவர் திருமாளிகையிலே யெழுந்தருளி விசாரிக்கும்போது தாம் நெஞ்சினால் பாகவதாபசாரப் பட்டமையைக் கண்ணுங்கண் னீருமாய் விண்ணப்பஞ் செய்து “மனமொழிமெய்களிலொன்றி னாலும் அபசாரம் விளையாதபடி இப்பொல்லாவழுக்குடம்புடனே யிருப்பது அரிதாயிருக்கின்றது, என்செய்யக்கடவேன் ? ” என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து க்லேசப்பட, ‘இத்தனை அது தாபம் இவர்க்கு உண்டாயிற்றே !’ என்று ஆழ்வான் உகந்தருளி, “பிள்ளைப்பிள்ளாய்! நெஞ்சினால்நினைத்ததற்கு அதுதாபமுண்டாகவே எம்பெருமான் பொறுத்தருள்வன்; ப்ரத்யக்ஷத்தில் ராஜதண்டம் நேருமென்கிற அச்சத்தினால் சரீரமூலமாக ஒருவரையும் நவிய மாட்டீர்; ஆனபின்பு, மாநவிகமும் காயிகமுமாகிற அபசாரங்களிரண் டையும் உமக்குக் கழித்துத் தந்தோம்; இனி, வாக்கை மாத்திரம் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு ஸாவதாராய் வர்த்திக்கக் கடவீர் ” என்றருளிச் செய்தார்.

ஆழ்வான், பட்டருக்கு ஆசாரியருமானது.

எம்பெருமானின்னருளாலே ஆழ்வானுக்கு இரண்டு திருக் குமாரர்களாவதரித்தமை கீழே சொல்லப்பட்டது. அத்திருக்குமாரர்களின் அவதாரத்தைக் கேள்விப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு பதினேரநாளிலே சிஷ்யவர்க்கத்துடன் ஆழ்வான் திருமானிகைக்கு எழுந்தருளித் தமது பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாரை நோக்கி ‘குழந்தைகளை எடுத்துக் கொண்டுவாரும்’ என்ன; அவர் அங்ஙனமே ப்ரபந்ரகூலக் கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை எடுத்துவரும்போது த்ருஷ்டி தோஷாதிகள் தாங்காதபடி ரகசியாக த்வய மென்னும் மந்த்ர ரத்ந்தை அது ஸந்தித்துவாழ்த்திக்கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமா னர்க்குக்காட்டினர்; அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆநந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்களாற் குளிரக் கடாஷிக்கும்போது அத் தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோவிசேஷத்தைக்கண்டு வியப்புக்கொண்டு ‘எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே! இங்ஙனம் ஆகுமாறு என் செய்திர்?’ என்று வினாவ, எம்பார், ‘குழந்தைக்குக் காப்பாக த்வயாதுஸந்தாம் செய்துகொண்டு வந்தேன்’ என்று சொல்ல, உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப்பார்த்து இக்குழந்தைகள் உப்பும் வகையை நாடிச்

செய்தற்கு முற்பட்ட ராதலால் இவர்கட்கு நீரே ஆசார்யராகக்கூடவீர்' என்று நியமித்தருளினாரென்றும், அப்படியே அத்திருகுமாரர்கட்கு எம்பாரே ஆசார்ய ச்ருத்யங்கள் செய்தருளினாரென்றும், இது பற்றியே, எம்பெருமானார், எம்பார், பட்டர், நஞ்சீயர் என்றிப்படி ஆசார்யபரம்பரைவருகிறதென்றும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். இங்ஙனே யிருக்கச் செப்தேயும் ஆழ்வானுக்கும் ஆசார்ய பரம்பரையிலே அது ப்ரவேசம் உண்டாயிற்று. எங்ஙனெயெனில்; ஆழ்வான் திருக்குமாரர்கட்குத் திருவாய்மொழிப்பொருள் கற்பித்துவரும்போது, 1. “எண் பெருக்கந்நலத் தொண்பொருளீறில், வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் சேரே” என்கிற பாசுரத்தளவிலே வந்தவாறே அது திருமந்தார்த்தத்தை விவரிக்கிற பாசுரமாகையாலும், மந்தார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டியதாதலாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லாது நிறுத்தி ‘இதனை உங்கள் ஆசார்யர் பக்கவிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்ல; அதனை விரைவில் அறிந்து கொள்ளவேணுமென்னும் அவாவினால் உடனே அவர்கள் எழுந்தும் ஆசாரியரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப்புகுவளவில், ஆழ்வான் “மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்” என்கிறபடியே யாக்கைநிலையாமையைத்திருவுள்ளத்திற்கொண்டு அவர்களை யழைத்து ‘இன்னபோது இன்னொருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது; ஆதலால் இருந்து கேளுங்கள், என்று, திருமந்திரத்தைச் சொல்லி இப்பாட்டின் பொருளையும் விவரித்து ‘இப்பாசுரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்’ என்று பணித்தருளினமையால் திருக்குமாரர்க்கு ஆழ்வானும் ஒரு ஆசார்யராக அமைந்தருளினார். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமருளிச் செய்யும்போது ஆசார்யவந்தம் செய்கிற முதல் ச்லோகத்திலே “வந்தே கோவிந்த தாதேள—எம்பாரையும் திருத்தகப்பனாரையும் தொழுகின்றேன்” என்றருளிச் செய்தது உபயஸம்பந்தமும் தமக்கு உண்டானது பற்றியேயாம்.

“சிறுமாமனிசர்” என்னுமருளிச்செயற்கு ஆழ்வான் பொருள் விவரித்தது.

பட்டர் சிறு பிராயத்திலே ஒரு நாள் ஆழ்வான் திருவாய்மொழி அருஸந்திக்கும் போது “உறுமோ பாவியேனுக்கு” (8-10-3)

1. திருவாய்மொழி 1—2—10,

என்ற பாசுரத்தில் “சிறுமா மனிசராய் என்னை யாண்டாரிங்கே திரியவே” என்றதைப் பட்டர் கேட்டு அதில் சிறுமாமனிசர் என்றதைக் குறித்து ஆசேஷப்பங்கொண்டு ‘ஒன்றுக்கொன்று எதிர்த்தட்டான சிறுமை பெருமை என்கிற குணங்களிரண்டும் ஒரு பொருளினிடத்து ஒன்று சேர்ந்திருக்குமோ? ஆழ்வார் “சிறுமாமனிசர்” என்று இரண்டையும் ஒருவரிடத்தேசேர அருளிச்செய்தது பொருள் துவது எங்ஙனே?’ என்று திருத்தந்தையாரை வினாவினர். அதற்கு ஆழ்வான் ஆலோசித்து, ‘பிள்ளாய்! நன்கு வினாவினாய்; உனக்கு உபநயநமாகாமையால் இப்போது வேதசாஸ்திரங்களைக்கொண்டு விடை சொல்லலாகாது; ஆகிலும் ப்ரத்யக்ஷத்திற் காட்டுகிறோம் காண்’ என்று சொல்லிச் சில பெரியோர்களைக் காட்டி ‘திருமேனி சிறுத்து ஞானம் பெருத்திருக்கிற சிறியாச்சான் அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் போல்வாரைச் சிறுமாமனிசர் என்னத் தட்டில்லையே; முதலியாண்டான், எம்பார் முதலிய பெரியோர்கள் உலகத் தாரோடொக்க அந்நபநாதிகள் கொள்வதோடு எம்பெருமான் பக்கல் ஈடுபடுவதில் பரமபதத்து நிகழ் ஸூரிகளைப்போலுதலால், இப்படிப்பட்டவர்கள் சிறுமாமனிசர் என்னத் தக்கவரன்றோ? இங்ஙனமே வடிவு சிறுத்து மஹிமை பெருத்தவர்களும், மனிதரென்று பார்க்கும்போது சிறுமை தோன்றினும், பகவத்பக்தி ஞானம் அனுட்டானம் முதலிய நற்குணங்களை நோக்குமளவில், நிகழ் முக்தர்களினும் மேன்மைபெற்று விளங்குகிறவர்களுமான மஹாபுருஷர்களையே ஆழ்வார் சிறுமாமனிசரென்று குறித்தருளினார்’—என்றருளிச்செய்ய, அதுகேட்டுப் பட்டர் ‘தகும் தகும்’ என்று இசைவு கொண்டனர்.

ஆழ்வானுடைய குடும்பகாரியத்தை எம்பெருமானே நிர்வஹித்தது.

திருக்குமாரர்களான பட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் ஸாங்கோ பாங்கமாக வேதவேதாந்தங்களைப் பயின்று ஸகல வித்யாபாரங்க தர்களாகி விவாஹத்துக்கு உரிய பருவத்தை யடைந்தவளவிலே, திருத்தாயாரான ஆண்டாள் ஆழ்வாளைப் பார்த்து ‘இவர்கட்கு விவாஹம் செய்விக்க வேண்டாவோ?’ என்று விண்ணப்பம் செய்தாள். அதுகேட்ட ஆழ்வான் அஹங்காரமகாரங்கள் சிறிதுமில்லாத ஆசார்ய பரதந்தராதலால், உடையவர் திருமுன்பேசென்று ‘இவர்களுக்கு மணஞ் செய்விக்க வேண்டுமாமே’ என்று விஜ்ஞ

ஸ்ரீத ஜொஷ ஜொஷண:— ஸர்வஜ்ஞதாம் ஏவமுபாலபாமஹே த்வம்ஹ்யஜ்ஞ ஏவாச்ரீததோஷஜோஷண:” என்கிற ச்லோகத்தை உதாஹரித்து, இது தம் திருத்தகப்பொருளிச் செய்ததாகவும் [சுத வளவ ஹி தாதவாடா: என்று தொடங்கி] ப்ராஸாதித் திருப்பதை நோக்குங்கால் இந்த ச்லோகம் பஞ்சஸ்தவங்களுள் இல்லாமையாலே வேறு சில ஸ்தோத்ரங்களும் ஆழ்வானருளிச் செய்துள்ள என்றறியலாகிறது.

ஸ்ரீ தேசிகனருளிச்செய்த ரஹஸ்யதரய ஸாரத்தில் சரம ச்லோகாதிகாரத்திலே “பட்டரும் ஆழ்வானும் தந்தாங்களருளிச் செய்த நித்யங்களிலே” என்றிருக்கக் காண்கையாலே ஆழ்வான் நித்யக்ரந்தமு மொன்றருளிச்செய்திருப்பதாக விளங்குகின்றது. ஆனால் அது கிடைக்கப்பெற்றிலோம். இன்னமும் அவ்விடத்திலேயே “ஆழ்வானுடைய சரம ச்லோக வ்யாக்க்யாநத்திலும் இவ்வளவே விவக்ஷிதமாகையால் ஒரு விரோதமுமில்லை” என்கிற பங்க் தியும் காண்கிறது. இதனால் ஆழ்வான் சரம ச்லோக வ்யாக்க்யாந ரூபமாக ஒரு க்ரந்த மருளிச்செய்தமை விளங்குகின்றது; இதுவும் கிடைக்கப் பெறுகின்றிலோம்.

யமகரத்நாகரம் என்கிற அற்புதமான ஒரு க்ரந்தம் ப்ராஸித்த மாகவுள்ளது. இது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதார சரித்திரங்களைப் பாக்கப் பேசுவதொரு யமகமயமான ஸம்ஸ்க்ருத காவ்யம்; பதினாறு ஆச் வாஸங்களுடையது; இது சிறந்த வியாக்கியானத்துடன் ஆந்த்ர லிபியில் முத்ரணமும் செய்யப் பெற்றிருக்கின்றது. இந்நூலின் அருமை பெருமைகளைப் பேசுதல் யார்க்கும் நிலமன்று. மூலமும் வியாக்கியானமும் ஆகவிரண்டும் ஆழ்வான் தாமே அருளிச்செய்த தாக அச்சிடப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம். “ப்ரணிபத்ய பரம புரு ஷம் ஸ்ரீவத்ஸாங்க: பராசராந்யாஹ்வ:—ஸ்வயமேவ யமகரத்நாகர விவ்ருதிம் கர்த்துமாரபதே.” என்கிற ஒரு ச்லோகமும் வியாக்கியா நத் தொடக்கத்தில் காண்கிறது. பராசரரென்னும் மறுபெயரு டைய ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் இக்காவ்யத்திற்கும் வியாக்கியானத்திற்கும் கர்த்தா என்று நன்குவிளங்குகின்றது. ‘ஸ்ரீவத்ஸாங்கர்’ என்கிற திருநாமம் ஆழ்வானுக்குத் தவிர மற்ற யார்க்கேனும் இருந்த தாகக் கேள்வியில்லை; ‘பராசரர்’ என்கிற மறுபெயர் ஆழ்வானுக்கு இருந்ததாக ப்ராஸித்தி இல்லை. இக்காவ்யத்தில் இரண்டாவது ஆச் வாஸத்தில் பதினேந்தாம் ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில்—எம்

பெருமானாரருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் தஹராதிகாணத்தி லுள்ளதொரு வாக்கியத்தை அதுவதித்தெழுதி ‘அதிற் சொன்ன பொருள் எம்மால் சாரீரத்தில் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது; கண்டநயக் திகள் முதலியவற்றின் விரிவை அங்கே கண்டுகொள்வது’ என்ற கருத்துப்படச் சில வாக்கியங்கள் காண்கின்றன. அவற்றை நோக் குங்கால் இந்த க்ரந்தம் ஆழ்வானருளிச்செய்த தன்றென்று நிர்ண யிக்க நேருகின்றது. ஆனால், மேற்குறித்த வாக்கியங்களில் பிரபல மான அச்சப்பிழைகளிருப்பதாகவே நாம் கொள்ளவேணும்; மேற் குறித்த வாக்கியங்கள் உண்மையாயின் இந்த க்ரந்தம் எம்பெருமா னார்க்கு ப்ராதிபக்ஷியான வொருவரால் இயற்றப்பட்டதாகவேணும்; அது சொல்லவொண்ணது; க்ரந்தத் தொடக்கத்தில் ஆசார்யநமஸ் கார ப்ரகாணத்தில், நம்மாழ்வார், ஆளவந்தார், எம்பெருமானார் ஆகிய மூவரையும் மூன்று ச்லோகங்களாலே ஆச்சரியமாகப் புகழ் ந்து பேசு வணங்கியிருப்பதால் எம்பெருமானார் திருவடினே ஆச்ர யித்து உயர்ந்தவொருவரே இந்த க்ரந்தகர்த்தாவாகஇருக்க உரியவர். எம்பெருமானார்க்குப் பிறகு வேறொரு ஆசார்யரைப் பற்றின ச்லோக மில்லாமையால் உடையவர்க்கு ஸாக்ஷாத் சிஷ்யரான ஒரு வரே இயற்றியிருக்க வேண்டுமென்பது திண்ணம். க்ரந்தத்தின் சொற்சுவையையும் பொருட்சுவையையும் நோக்குங்கால் ஆழ்வான் தவிர வேறு யாரையும் நினைக்கவும் ப்ராஸக்தியில்லை. ஆகவே, யமக ரத்நாகரமும் அதன் வியாக்கியானமும் * ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தி களே யென்று கொள்ளக் குறையில்லை யென்பர் பலர்.

கூரேச விஜயம் என்கிற ஒரு க்ரந்தம் ஆழ்வானருளிச்செய்த தாகச் சிலர் சொல்லுவதுண்டு; சோழராஜ ஸபையில் ஆழ்வான் உபந்யஸித்த பூர்வபக்ஷஸித்தாந்த கோடிக்காமங்களைப் பின்புள்ளார் ஏடுபடுத்திக் கூரேச விஜயமென்று திருநாமம் சாத்தினவளவே யன்றி இஃது ஆழ்வானருளிச்செயலன்று. இதைப்பற்றின விரிவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

* பலவருஷங்களுக்குமுன் அடியேன் வெளியிட்ட பெரியாழ்வார் திரு மொழி உரையின் முகவுரை யதுபந்தத்தில், இதற்குப் பிரதியாகச் சிலர் சொல்லும் விஷயத்தை அதுவாதம் செய்திருக்கிறேனாயினும் இந்த க்ரந்தம் ஆழ்வான் பணித்ததென்பதே பலருடைய லித்தாந்தம்; ஊடே உள்ள அச்சப் பிழைகள் வருந்தத்தக்கன:

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கு நியமதம் பெறுதல்.

இங்கனே ஆழ்வான் லோகோஜ்ஜீவநங்களான ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்துகொண்டு ஜ்ஞாநாஷ்டாநங்களாலே ஒப்புயர்வற்று விளங்குவரும்நாளில், எம்பெருமானார் ஸந்திதியிலே திருவாய்மொழி காலசேஷம் நடந்துவருகிற அடைவில், (10—9.) சூழ்நிசம் பணிமுகல் திருவாய் மொழியளவிலே வந்தவாமே, “முடியுடை வானவர் முறை முறை எதிர்கொள்ள” என்கிற பாசுரத்தில் ‘பரமபதத்திலே முற்பட்டிருக்குமவர்கள் பிற்பட்டு எழுந்தருளு மவர்களை எதிர்கொண்டு உபசரிப்பார்கள்’ என்று பரக்க அருளிச் செய்ததை உடனிருந்து கேட்ட ஆழ்வான், ‘நாம் பரமபதம்போக உடையவர்க்குப் பிற்பட்டோமாகில் அவ்விடத்திலே உடையவர் நம்மை எதிர்கொண்டு உபசரிக்கவேண்டும்படி நமக்கு மஹாபசாரம் விளையுமாதலால் பரமபதத்துக்கு நாம் முற்படவேணும்’ என்று துணிவுகொண்டு எம்பெருமானார் பக்கவிலே விண்ணப்பம் செய்யாமல் நம்பெருமாள்முன்பே போய் நிற்க, பெருமானும் ஆழ்வானை நோக்கி ‘ஏன் காணும் ஆழ்வான்! ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள வந்தாற்போலேயிராநின்றீர்’ என்ன; ஆழ்வானும் ஒரு ச்லோகத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து மிக உருக்கமாக உபந்யஸிக்க, பெருமாள் திருவுள்ளமுவந்து ‘உமக்கு வேண்டிற்றெல்லாம்தருகிறோம், வேண்டிக்கொள்ளும்’ என்ன; ஆழ்வானும் ‘அடியேனுக்குப் பண்டே எல்லாம் தந்தருளிற்றே’ என்ன; பெருமானும் ‘அப்படியன்று, இப்போதும் வேண்டிக்கொள்ளும்; நம்பெண்களாணை, நம் இராமாதுசனாணை; தருகிறோம்’ என்று நிர்ப்பந்திக்க, ஆழ்வானும் ‘இந்த அழுக்குடம்பை விடுவித்து நித்யவிபூதியில் நித்யாநுபவத்தைத் தந்தருளவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க, பெருமானும் அது கேட்டு ‘அந்தோ! ஆழ்வானைப் பிரியவேண்டிற்றே!’ என்று மிகவும் வருந்தி ‘இந்த வரமொழிய வேறு வரம் வேண்டிக்கொள்ளும்’ என்ன; “ஒன்றேயுரைப்பான் ஒரு சொல்லே சொல்லுவான் என்றதைப் பொய்யாக்கலாமோ? வேண்டினதைத் தருகிறேனென்றருளிச் செய்து வைத்து மீண்டு இங்கனே மறுக்கலாமோ? அடியேன் வேண்டினதையே தந்தருளவேணும்” என்று ஆழ்வான் பிரார்த்திக்க, பெருமான் ‘இனிச் செய்யலாவதில்லை’ என்று துணிந்து “உமக்கும் உம்முடைய திருநாமஞ் சொல்லுமவர்கட்கும் உம்முடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கட்கும் மேல்வீடு தந்தோம்” என்று

திருவாய்மலர்ந்தருளி, திருப்பரியட்டமும் தனிகை ப்ரஸாதமும் பூர்தண்மலைத் தண்டுழாயும் திருக்கைச் சிறப்பும் ப்ரஸாதித்து விடைகொடுத்தருளிநார்.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கு நியமதம் பெற்றதை எம்பெருமானார் உணர்ந்து மகிழ்தலும் வருந்துதலும்.

ஆழ்வான் இங்கனே திருநாட்டுக்கு வரம் பெற்றபடியை எம் பெருமானார் கேட்டருளி “முன்பு நாம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸந்திதியிலே ரஹஸ்யார்த்த உபதேசம் பெற்றபோது ‘இவ்வர்த்தத்தைப் பரமரஹஸ்யமாகப் பேணிக்கொண்டிரும்’ என்று நம்பிகள் நியமித்தருளினபடிக்கு மாறாக அத்திருக்கோட்டியூரிலேயே தெக்காழ்வார் திருவோலக்கத்திலே அப்பொருளைப் பலருமறிய வெளியிட்டோமாகையால் ஆசார்ய நியமநத்தை அதிகீகரித்த தற்குப் பலனாகிய நாகமே நமக்கு ப்ராப்தமாகவுள்ளது; மேலாகும் பெற நமக்கு வழியில்லை என்றிருந்தேன்; இப்போது ‘ஆழ்வானே ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் மேல்வீடுத்தோ’ மென்று நம் பெருமாள் நியமித்தருளினமையால் இனி நமக்கு ஒரு குறைபுமில்லை; நமக்கு ஆழ்வானேடே ஸம்பந்தமுண்டே” என்று களித்துக் காஷாயத்தை ஆகாசத்திலே வீசியெறிந்து மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு விட்டார். இதனை அடியொற்றியே,

சுவாநொ யதூபஸரவிஜ அஃவாஸி-தூ, வஹுவெ-
உஹூ-ய யஸூநூய உவமதா ஷெஸிகா உகூஜாவா: |
வொயம் ராஜாநாஜ உநிரவி ஸீயஉகூம் கரஹா-
யதூவநூ டெநா-த கயம் வண-டுதெ கூரநாய: ||

அர்வாஞ்சோ யத்பதஸரவிஜ த்வந்த்வமாச்சரித்ய, பூர்வே
மூர்தநா யஸ்யாந்வயமுபகதா தேசிகா முக்திமாபு:
ஸோயம் ராமாநுஜமுநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம்
யத்ஸம்பந்தாத் அமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத:

என்கிற ச்லோகம் அவதரித்தது.

[இதன் பொருள்:—ஆழ்வானுக்குப் பிந்தின ஆசார்யர்கள் ஆழ்வானுடைய திருவடிஸம்பந்தத்தாலும், முந்தின ஆசார்யர்கள் ஆழ்வானது திருமுடி ஸம்பந்தத்தாலும் வீடுபெற்றனர்; உலகுக் கோர் உயர்குருவான உடையவர் தாமும் ஆழ்வானுடைய ஸம்பந்

தத்தாலே தமக்கு முக்தி தின்னமென்று திருவுள்ளம் பற்றின ராதலால் இவ்வாழ்வானுடைய சிறப்பு சொல்லாத் கூறும்பரமன்று, என்கை.]

“யதூதாஹா நாவநு: ஸகல லவலுதா கஜு தெ ஊதிவிரிஜே, யதூவநாசு கரஹாஜமாத ஸ யதி ஸூவதி: ஸ்ரவநு ஊதி: தவநிந கஞராயி நாயே” என்று வரவர்முடி சதகத்தில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணாவும் அருளிச் செய்தார்.

[இத்தால், நற்கதி நண்ணுதற்கு ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் போலே ஸச்சிஷ்ய ஸம்பந்தமும் உறுப்பாம் என்றதாயிற்று.]

இங்ஙனே தம்பேற்றை நினைத்துக் களித்த எம்பெருமானார் ‘உலகுக்கு ஒருயிரான ஆழ்வானே இழுந்து நாம் எங்ஙனே உயிர் வாழ்ந்திருப்பது?’ என்று மிகவும் திருவுள்ளம் நொந்து ஸ்ரீபாத த்து முதலிகளெல்லாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு ஆழ்வானிருந்த விடத்தேறச் சென்று ‘என் செய்தீர்! என் செய்தீர்!! இப்படியும் எம்மைப் படுகொலையடிக்கலாமோ?’ என்று கேட்க; ஆழ்வானும் பரமபதத்துக்குத் தாம் முற்படவேண்டிய காரணத்தை விண்ணப் பம் செய்ய, உடையவர் அதுகேட்டு “ந சாஸ்த்ரம் நைவ சக்ரம: என்று அடைவுகெட்டிருக்கும் நித்யவிபூதியிலே நீர் அடைவு தேடு வதே!; இப்படியும் ஒரு சேஷத்வகாஷ்டையுண்டாவதே!” என்று மிகவும் வியாகுலராய்க் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் ஆழ்வானையணைத் துக்கொண்டு விம்மல் பொருமலாய்த் திருவுள்ளமுடை குலைப்பட்டு, “ஐயோ ஆழ்வான்! உயிர்நிலையான உம்மையிழுந்து எங்ஙனே தரி ப்பேன்: என்னையும் உடன்கொண்டுபோகத் திருவுள்ளம் பற்றினீ ரில்லையே!, நம்மைவிட்டகன்றுபோக உமக்கு ருசிப்பதே!, பரம பதநாதனும் அங்குள்ளாரும் என்னநோன்பு நோற்றார்களோ!, இங்கு உறங்குகிற பெருமானும் நாங்களும் என்ன பாபம் பண்ணி னோமோ: “இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திரலோகமானும், அச் சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே!” என்ற பாசுரத்தையும் மறந்திட்டீரே! ஐயோ என் செய்தீர்!, இனி உம் திரு வுள்ளம் கலங்கும்படி பல சொல்லிப் பயனென்? உம்முடைய பேற் றுக்கு நாம் விலக்கடியாகலாமோ? சுகமாக நித்யவிபூதியேற எழுந் தருளீர்” என்று சொல்லி செவியிலே த்வயத்தை அருளிச்செய்ய;

அருகிருந்த முதலிகளெல்லாரும் ‘இப்போதாக இதுவென்?’ என்று கேட்க; “நீங்கள் அறியீர்களோ? ராஜகுமாரனுக்குக் கற்பூர நிகரமில்லாவிடில் நாக்கு வறளுமாபோலே இவர்க்கு த்வயமில்லாத போது நெஞ்சவறளும்” என்றருளிச்செய்து ஆழ்வானுடைய திருமுதுகைத் தடவி அஞ்ஜலித்து விடைகொடுத்தருளினார்.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளல்.

உடையவருடைய நியமனமும் பெற்ற ஆழ்வான் உடையவர் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்துகிடக்க, உடைய வரும் இரண்டு திருக்கைகளாலும் வாரியெடுக்க, எழுந்திருந்து உடையவர் திருவடித் தாமரைகளைத் தம் திருக்கண்களிலும் திரு மார்பிலும் ஒற்றிக்கொண்டு ஸ்ரீபாததீர்த்தமும் கொண்டு கைகூப்பி ‘இனி மடமே எழுந்தருளவேணும்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்து வடவாற்றங்கரையளவாக உடையவர் பின்னே செல்ல, ‘ஆழ்வான்! இனி நில்லும்’ என்ன; தண்டன் ஸமர்ப்பித்து மீண்டு ஆழ்வார் திருமாளிகைக்கு அருகிலிட்ட திருக்காவணத்தின் நடுவே எழுந் தருளியிருந்து(தேவியாரான) ஆண்டாளைப் பார்த்து ‘என்ன நினைத் திருக்கிறாய்?’ என்ன; ஆண்டாளும் ‘தேவரீர் திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்லுகை யொழிய அடியேனுக்கு வேறொரு நினைவுண்டோ?’ என்று திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு அஞ்ஜலித்து நிற்க, ஆழ்வா னும் பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் அழைத்தருளி ‘பெரு மானும் நாச்சியாரும் எழுந்தருளியிருக்க உங்களுக்கு ஒரு குறையு மில்லை; நம்பெருமாள் பெற்று வளர்த்தாரென்று இறுமார்திராதே எம்பெருமானார்திருவடிகளே சரண மென்றிருங்கள்; ஆண்டாள்முகம் கன்றமல் நடவுங்கள்; பாகவத விஷயங்களிலே சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் அபசாரப்படாதே அவர்களை அதுவர்த்தித்துக்கொண்டு போருங்கள்’ என்றருளிச்செய்து தம் திருவடிகளிலே விழுந்து கிடந்த பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையு மெடுத்துத் திருக்கையாலே கண்ணீரைத் துடைத்து ‘நீங்கள் ப்ராக்ருத ஸம்பந்தத்தை நினைத்து வருந்தினீர்களாகில் உடையவர் திருவடி ஸம்பந்தத்தை தூஷித்தீர்களாவீர்; ஆதம் ஸம்பந்தத்தை நினைத்து வருந்தினீர்களாகில் நம்முடைய ஒழிக்க வொழியாத உறவை அறிந்திலீர்களாவீர்’ என்று அவர்களைத் தேற்றி, கோயி லுக்கு நேரே பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் மடியிலே திருமுடியையும் ஆண்டாள் மடியிலே திருவடிகளையும் வைத்துக்கொண்டு ஆழ்வார்

ஆளவந்தா ருடையவர் திருவடிகளைச் சிந்தனை செய்துகொண்டு
அன்றே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். பிறகு எம்பெருமானார் எழுந்
தருளி பட்டரைக்கொண்டு சரம கைங்கரியங்களைப் பெருக்க
நடத்தி யருளினார்.

வைபவநிகமநம்.

இங்ஙனே ஆழ்வான் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினாராகிலும்,
மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழாகிற திருமேனியோடும் அர்ச்
சாவதாரத் திருமேனியோடும் இவ்விபூதி எங்கும் நிறைந்து விளங்கு
கின்றாராகையால் அன்றிழந்த நாமும் கண்கள் துஞ்சாதே கண்
னாக்கண்டு களிக்கும் பாக்கியமுடையோம். எத்தனை சொல்லிலும்
தலைக்கட்ட முடியாதே எவ்வளவு அதுபவிக்கிலும் 'அப்பொழுதைக்
கப்பொழு தென்னாவமுதமே' என்னுமாபோலே தெகுட்டாத
அமுதமாயிராகின்ற இத்திவ்ய சரிதையை ஸ்வாதுபவத்தளவிலே
நிறுத்திக் கொள்ளாதே பராதுபவத்துக்கும் பாங்காகப் பழைய
நூல்களிலிருந்து ஸங்க்ரஹித்துப் பிரகாசிப்பித்தோம்.....

ஸ்ரீராமனவம் சுஞரவதெழுநி துஜைம

ஸம்வதூரம் ஜீதாநதம்

ஸுவெபுஷா உவநாஸநம் லவஹரம்

கோகஷபுஷம் யீதாம் ।

யெ ஸுணானி வணீ ஸளஜ ஹ்ரடியா

ஹ்ரஜஹாலகீதம்

தெமஹனி வரம்வதம் ஸ்ரவீஜை

விஷ்ணுபுஷ்வம்ஸாஸுதம் ॥

ஸ்ரீவத விஹிஸ்யெஸ்யோ நஜகீ உயீஜை ।

யதூக்யஸூயீகணோ யானி உமவஸகு துதாம் ॥

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸங்க்ரஹித்த

கூரத்தாழ்வான் வைபவம்.

முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வான் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநமஃ

அத்ரைவர்ணஸ்தர்கள் ப்ரணவத்துடன்
அஷ்டாக்ஷரியை உச்சரிப்பதற்கும், ஜிஞ்ஜாஸுக்கள்
க்ரந்தங்களிலிருக்கும் ஸ்ருதி, ஸ்முருதி, இதிஹாஸ, புராண
ப்ரமாணங்களுடன் வாசிக்கலாம் என்பதற்கும்
லௌகிக த்ருஷ்டாந்தங்களுடனும்,
பூர்வாசார்ய வசனானுஷ்டானங்களுடனும் விவரிக்கும்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்ஸந தர்ப்பணம்

என்னும்

திருமழிசைப்பிரான் வைபவம்.

இஃது

பெருமாள்கோயில் தேவப்பெருமாள்ஸநிதி இரண்டாம் தீர்த்தக்காரரும்
கோட்டமர்த்தி, அஷ்டகோத்ரம், ஸ்ரீரங்கம் நல்லான்சக்ரவர்த்தி
ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாஸாசாரிய ஸ்வாமிகளின் திருவடி சம்பந்தியும்,
ஸ்ரீஸைல அத்தங்கி, அஷ்டகோத்ரம், ஸ்ரீமான் திருவேங்கடாசார்ய
ஸ்வாமிகளின் சந்நிதியில் மந்த்ரார்த்தாதி கிரந்த ஞானோபஜீவியும்,
வாலாஜாநகர் கடகம், அப்பாயி நாயுடுகாரு என்னும்

ஸேஷாசலதாஸர் அவர்கள் துமாரரும்,

பாகவத பாததூளியும் ஆகிய

நாகரத்ன ராமாநுஜ தாஸரால்

இயற்றப்பட்டு,

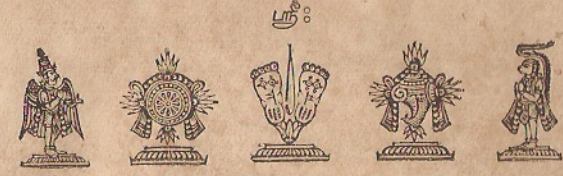
ஸிஷ்டாக்ரகண்யர்களுடைய ஆமோதப்பத்திரங்கள் பெற்று
மதுரை, ஹரிஸமய திவாகரம் பத்திராசிரியர்
ஸ்ரீமான் பண்டித, ஆ. அரங்கராமாநுஜ தாஸரவர்களால்
பரிசோதிக்கப்பட்டது.

ஹரிஸமய திவாகரம் பிரஸ், மதுரை.

Copy Right Registered

1933

[Price As. 2.]

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநமஃ

அத்ரைவர்ணஸ்தர்கள் ப்ரணவத்துடன்
அஷ்டாக்ஷரியை உச்சரிப்பதற்கும், ஜிக்ஞாஸுக்கள்
க்ரந்தங்களிலிருக்கும் ஸ்ருதி, ஸ்மருதி, இதிஹாஸ, புராண
ப்ரமாணங்களுடன் வாசிக்கலாம் என்பதற்கும்
லௌகிக த்ருஷ்டாந்தங்களுடனும்,
பூர்வாசார்ய வசனானுஷ்டானங்களுடனும் விவரிக்கும்
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்ஸந தர்ப்பணம்
என்னும்

திருமழிசைப்பிரான் வைபவம்.

11-1-85.

இஃது

பெருமாள்கோயில் தேவப்பெருமாள்ஸந்நிதி இரண்டாம் தீர்த்தக்காரரும்
கோட்டமர்த்தி, அஷ்டகோத்ரம், ஸ்ரீரங்கம் நல்லான்சக்ரவர்த்தி
ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாஸாசாரிய ஸ்வாமிகளின் திருவடி சம்பந்தியும்,
ஸ்ரீஸைல அத்தங்கி, அஷ்டகோத்ரம், ஸ்ரீமான் திருவேங்கடாசார்ய
ஸ்வாமிகளின் சந்நிதியில் மந்த்ரார்த்தாதி கிரந்த ஞானோபஜீவியும்,
வாலாஜாநகர் கடகம், அப்பாயி நாயுடுகாரு என்னும்

ஸேஷாசலநாஸரீ அவர்கள் துமாரும்,

பாகவத பாதனாளியும் ஆகிய

நாகரத்ன ராமாநுஜ தாஸரால்

இயற்றப்பட்டு,

ஸ்ரீஷ்டாக்ரகண்யர்களுடைய ஆமோதப்பத்திரங்கள் பெற்று
மதுரை, ஹரிஸமய திவாகரம் பத்திராகிரியர்
ஸ்ரீமான் பண்டித, ஆ. அரங்கராமாநுஜ தாஸரவர்களால்
பரிசோதிக்கப்பட்டது.

ஹரிஸமய திவாகரம் பிரஸ், மதுரை.

Copy Right Registered]

1933

[Price As. 2.

வி ள ம் ப ர ம்.

இந்த க்ரந்தம் தெலுங்கிலும், தமிழிலும் பதிப்பிக்
கப்பட்டிருக்கிறது. வேண்டியவர்கள் சென்னை ஜார்ஜ்
டவுன், டி. அப்பாயி நாயுடு வீதி 9-வது நெம்பர் கிரகத்தில்
ஸ்தாபித்திருக்கும் ஸ்ரீ ஸோஷாசல ஸ்ரீ வைஷ்ணவ க்ரந்த
பண்டார நிர்வாஹகரான ஸ்ரீமான் கடகம் நாகரத்ன
ராமாநுஜ தாஸரவர்களுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ள
லாம்.

இதன் விலை அணு 2, தபால் சிலவுகள் ப்ரத்யேகம்.

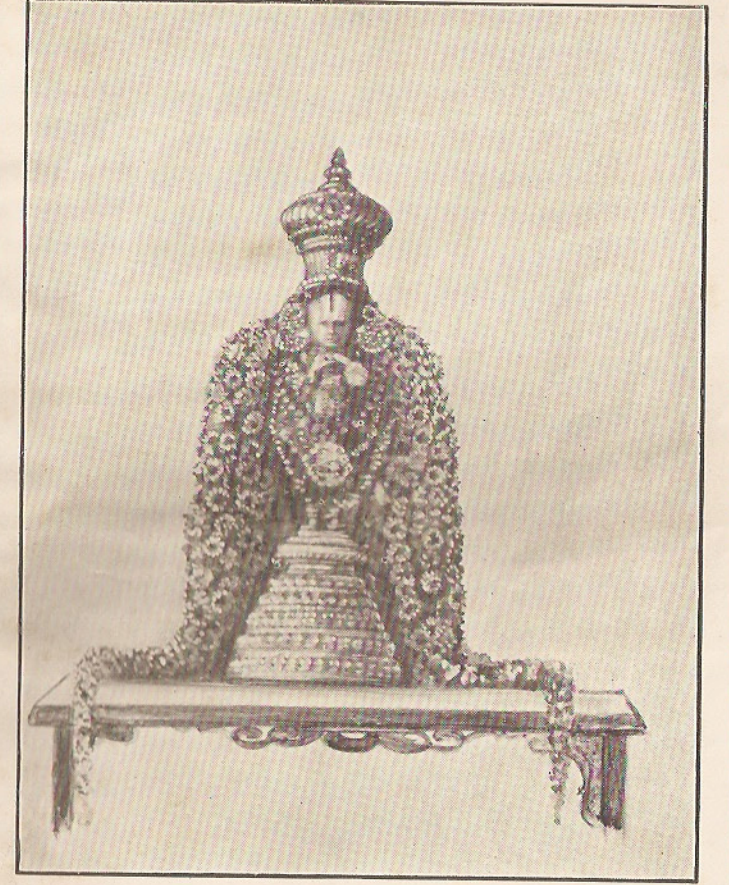
சி ரு ம ள் லீ ஷீ ஸி ரா ன் .

திருமழிசை பிள்ளை.

வி ன ம் ப ர ம்.

இந்த க்ரந்தம் தெலுங்கிலும், தமிழிலும் பதிப்பிக்
கப்பட்டிருக்கிறது. வேண்டியவர்கள் சென்னை ஜார்ஜ்
டவுன், டி. அப்பாயி நாயுடு வீதி 9-வது நெம்பர் கிரகத்தில்
ஸ்தாபித்திருக்கும் ஸ்ரீ ஸோஷாசல ஸ்ரீ வைஷ்ணவ க்ரந்த
பண்டார நிர்வாஹகரான ஸ்ரீமான் சுடகம் நாகரத்ன
ராமா நுஜ தாஸாவர்களுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ள
லாம்.

இதன் விலை அண்டு 2, தபால் சிலவுகள் பரதயேகம்.

திருமலை ஸ்ரீ ராஜ்.

திருமழிசை பிள்ளை.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம :

முகவுரை.

11-1-95.

“பொய்கையார்பூதத்தார்பேயார்புகழ்மழிசை
ஐயானருண்மாறன்சேரலர்கோன்—தய்யப்பட்ட
நாதனன்பர் தான் தூளிநற்பாணன் நற்கலியன்
எதிவர்கோற்றத்தடைவாமிங்கு”

என்ற அருளிச்செயலின்படி ஆழ்வார்கள் பதின்மர் என்பதை யாவரு
மறிவர். இப்பதின்மர்களும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய நியமனத்தினால்
உலகிலுள்ள சம்சாரி சேதனர் முதலானார்களை உய்விக்க அவதரித்தார்
கள். இவர்களுள் பொய்கை பூதம் பேயார் என்ற முதலாழ்வார்கள்
மூவரும், நீங்காத பகவத்பக்தியுடன் ஓடித்திரியும் யோகியராய் விளங்
கினார்கள். இவர்கள் அநுஷ்டாபத்தினால் ஓரிடத்திற்றங்கியிருப்பதால்
ஓரபிமானமும், விஷயப்பற்றுமுண்டாகும்; இவற்றையகற்றுதற்கு
மனத்தையொருவழிப்படுத்தி, பகவத்பக்தி மாறாதிருக்கும்வண்ணம்
பலவுகந்தருளின நிலங்கள்சென்று போதுபோக்கவேண்டியது பகவர்
நிஷ்டையுடையவரின் கடமையாகுமென்பது விளங்கும்.

நம்மாழ்வார் அவதரித்த நாட்டொடங்கி, தாய்ப்பாலருந்துதலு
மின்றி “உண்ணுஞ்சோறுபருகூரீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம்
கண்ணன்.....” என்றிருந்தனர். இதனால் பகவத்பக்தர் பகவத்
குணங்களை அநுபவிப்பதே தாரகமாகக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்
பது வெளியாயிற்று. குலசேகராழ்வார் அரசச்செல்வத்திலும் விருப்
பின்றி உகந்தருளின நிலத்தில் “எதேனுமாவேனே” என்ற இச்சை
யும், ததீயர்களுையோம்புதலுமே தமக்குப்பரமப் பிரயோஜனமாகக்
கொண்டிருந்தனர். இதனால் பகவத் பக்தியுடையார், பொருளாசை
யற்று உகந்தருளின நிலத்திலும் அவனடியார் திறத்தும் அன்புடைய
வராயிருத்தல் வேண்டுமென்பது புலனாயிற்று.

பெரியாழ்வார், எம்பெருமான் உகந்த கைங்கர்யத்தைச் செய்து, அவனுக்கு மங்களாஸாஸநம் செய்வதே பரமப் பிரயோஜனமாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் எம்பெருமான் உகந்த கைங்கர்யத்தைச் செய்வதும், ஞானம் ப்ரேமரூபமாகி அவன் விஷயத்திற் பரிவுகொண்டிருப்பதும் மெய்யடியாரது கடமையாகுமென்பது விளங்கும். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அஹங்காரத்திற்கு ஹேதுவான ப்ராஹ்மண ஜன்மத்தை அநர்த்தாவஹமென்றெண்ணி, அஃதில்லாத ஜன்மமான பாகவதர்களுடைய ப்ரீபாதரேணு என்றதுவே தமக்கு நிரூபகமான பெயராகக்கொண்டு பகவத் கைங்கர்ய துரந்தராய் விளங்கினார். இதனால் அஹங்காரமற்று அவனடியாரடியார்க்காட்பட்டு பகவத் கைங்கர்ய நிரதராயிருக்கவேண்டியது உண்மையடியாரின் கடமையாகுமென்பது தெளிவாயிற்று.

திருப்பாண்பெருமான், அநவரதரைச்சியபாவனையோடு அந்தரங்க பக்தியுடையவராய்த்திகழ்ந்தனர். இதனால் மெய்யன்பர்கள் நீசத்வ பாவமுடையராய் இறைவன்பாலன்புற்றிருக்கவேண்டுமென்பது அறியலாகும். திருமங்கைமன்னன், தம்பூர்வலிருத்தத்தை நினைந்து நினைந்து “வேண்டேன்மனைவாழ்க்கை” என்று வெறுத்து “நின் திரு வெட்டெழுத்துங்கற்று நானுற்றது உன்னடியார்க்கடிமை” என்று அறுதியிட்டிருந்தனர். இதனால் ஞானபக்தி வைராக்யமுடையராய், அவனடியார்க்காட்பட்டிருப்பதே பகவத்பக்தியுடையார்க்கு இன்றியமையாததாமென்பது போதமாயிற்று.

திருமழிசைப்பிரான் பலசமயங்களில் புக்குப்புக்கு ஆராய்ந்து “...பாக்கியத்தால், செங்கட்கரியானைச்சேர்ந்தோம்யாம் திதிலமே, எங்கட்கரியதொன்றில்” என்று அருளிச்செய்தார். இதனால் இதரதேவதைகளின் பஜனமும் அஜ்ஞானகார்யமாதலால், அதனையொழித்து காரணத்வமுடைய பரவஸ்துவென்று வேதங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ப்ரீய பதியான எம்பெருமானையடைவதுவே தத்வஜ்ஞானத்தின் காரியமாகும் என்பது விளங்கும். மேலும், அந்ந் சேஷத்வ நிவ்ருத்தி ஆத்மாவுக்கு முக்யமாகுமென்று பிரணவத்திலுள்ள உகாரம் குறிப்பிடுகிறதன்றோ! இத்தச்சேஷத்வ நிவ்ருத்தியும் இவ்வாழ்வாருடைய

அதுஷ்டானங்கண்டு தெளியலாம். இன்னும் ஏனைய ஆழ்வாரிடத்திற்கண்டறியாத ஓரதிசயமும் இவ்வாழ்வார்பாலுண்டு. அஃதாவது—ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை மாறாடிக்கொண்டிருக்கிற அர்ச்சாவதார எம்பெருமானை, “...காமருபங்கச்சி மணிவண்ணாஃ கிடக்கவேண்டாம்” என்றும், “...கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசுவாழிகேசனே” என்றும் தாம் சொன்னவண்ணஞ்செய்யும்படி செய்த ஞானபூர்த்தியேயாம்.

இத்தகைய திருமழிசைப்பிரான் வைபவத்தில் சிலவம்சங்களை நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தரில் ஒருசிலர் முரண்படக்கூறியும் எழுதியும் வெளியிட்டும் உள்ளார்கள். அவை வருமாறு.—திருமழிசைப்பிரான் ஒரு வீட்டின் திண்ணையில் அவஸரித்துயெழுந்தருளியிருக்க அவ்விடத்தில் வேதமோதிக்கொண்டிருந்த ப்ராஹ்மணர்கள், ‘இவர் சூத்திரராதலால் இவர் செவியில் இவ்வொலிபடலாகா’ தென்று ஒதலை நிறுத்தினார்கள். பின்பு அவர்கள் நிறுத்தியவிடம்தெரியாமல் திகைப்புற்றிருந்தபோது, மழிசைப்பிரான் ஒருகுருநெல்லைப்பிளந்து காட்டினார். அதன் மேல் அத்யயனஞ் செய்துகொண்டிருந்தவர்கள் தெரிந்துகொண்டு அத்யயனஞ்செய்தார்கள். இங்கு மழிசைப்பிரான் தம் வாயினால் வேதவாக்யத்தைச்சொல்லாதிருந்ததனால் சூத்திரர்கள் வேதாதேசத்தையும் வாயினால் சொல்லலாகாதென்ற தத்வம் வெளியாகிறது. நிற்க, சூத்திரன் வேதத்தை மனத்திற்றிப்பானாகில் அவன் சரீரத்தை வெட்டவேண்டுமென்று சாஸ்திரமிருப்பதால், மழிசைப்பிரானுக்கு வேதவாக்யம் மனத்திற் போதமாகி, அதனை அடையாளத்தால் காட்டினாராதலால் அவ்வாக்யத்தை இவர் மனத்திற்றித்ததும் கூடாதன்றோவெனின்; இவர் பிரயத்தனபூர்வமாக வேதவாக்யங்களை அத்யயனஞ் செய்தாரில்லை. பகவததுக்ரஹத்தால் அந்தவாக்யங்களும், அவற்றின் பொருளும் இவர் மனத்திற்மெளிவாய் விளங்கினவாதலால் அக்குற்றம் வாராதென்க; என்றுரைக்கின்றனர்.

மயர்வமதநிலமருளப்பெற்ற பெரியார் விஷயத்திலும் இவர்கள் ஜாதியை ஏறிடுவது முறையோ? இல்லையோ? என்பதை ப்ரமாணபூர்வமாக ஆராய்ந்துரைக்கவேண்டுமென்ற கருத்தால் ‘திருமழிசைப்பிரான் வைபவம்’ கூறும் வாயிலாக இவ்விஷயத்தைத்தெரிந்த அளவில் வெளியிடத்துணிந்தேன்.

இவர்கள் திருமழிசைப்பிரான் விஷயத்தில் கருதுவது முறையன்றென்பதற்கு “ப்ரபந்நாமுருதம்” முதலிய நூல்களிலிருந்து பிரமாணங்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. ஜாதி இன்னதென்பதற்கும், அச்சாதிபேற்றுக்கு அப்ரயோஜகமென்பதற்கும், அஜ்ஞராயுள்ளவர்களே ஜாதியே சிறந்ததென்று கருதி ப்ரமிப்பார்களென்பதற்கும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்பகவத் ஸம்பந்தமுடைய குலத்தைத்தொண்டக் குலமென்று தனியே ஒரு குலம் வகுத்துள்ளார்களென்பதற்கும் இதில் ப்ரமாணங்காட்டப்பட்டுள்ளன.

“முன்னோர் மொழிபொருளையன்றியவர்மொழியும்பொன்போற்போற்றுவம்...” என்ற கட்டளையின்படி எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்கேற்ப ஆசார்யர்களின் வியாக்யான பங்க்திகளும் உள்ளபடியே இதில் வரையப்பட்டுள்ளன.

திருமழிசைப்பிரான் விஷயத்தில் நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தரில் ஒரு சிலர் கூறுவதாலுண்டாகின்ற சம்சயமகன்று உண்மையறிந்துகொள்வதற்காக இப்புஸ்தகமெழுத்துணிந்தேனெயன்றி வேறில்லை. சென்னையில் ஆந்திரம் வல்லுநரே மிகுதியுமிருக்கின்றனராதலால் தெலுங்கு பாஷையிலும் திருமழிசைப்பிரான் வைபவம் எழுதியுள்ளேன். அந்தக் க்ரந்தத்தில் இதில்லாத பலவிஷயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவ் காசமில்லாததினால் இதில் சில அம்சங்கள் குறிப்பிடவில்லை. அவற்றையும் பார்க்க விரும்புவோர் தெலுங்கு க்ரந்தத்திற் கண்டுகொள்க. அறிஞர்கள் இதிலுள்ள குணங்குற்றங்களைக்கண்டு குற்றத்தைக்கேட்க குணத்தைக் கொள்வார்களாக.

இங்ஙனம்,

பாகவத பாத ஞானி,
நாகரத்ன ராமாநுஜதாஸர்.

சென்னை. }
28—4—33 }

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

ஆமோத பத்திரங்கள்.

I

காவ்யரத்ன, வேதாந்தரத்ன, வேதாந்ததீர்த்த, வேதாந்த வாசஸ்பதீத்யாதி பிருதாலங்கிருதரும், ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீவசநபூஷண ஆசார்யஹ்ருதய ரஹஸ்யத்ரய ஸாரேத்யாதி ஸதஸங்க்யாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ க்ரந்தாந்தரீகரண கர்த்தரும், ஆந்த்ர ஸ்ரீபாஷ்ய கர்த்தரும், ஆந்த்ர த்ராவிட ஸம்ஸ்க்ருதேத்யாதி த்வாதஸபாஷா விஸாரதரும் ஆகிய ஸ்ரீமான். கந்தாடை ஸேஷாசார்யஸ்வாமிகள் அருளிய.

சிறப்புப் பாயிரம்.

ஸ்ரீமான், நாகரத்ன ராமாநுஜதாஸர் எழுதியுள்ள திருமழிசைப்பிரான் சரித்திரத்தைப் படித்துப் பார்த்தேன். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய கிரந்தங்களில் விஸதமான ஞானம் இல்லாத சாமானிய ஜனங்கள், தமக்குள்ள அருகையினால், இவர் எழுதியுள்ள விஷயங்களைக் குறித்துச் சில ஆகேஷபங்கள் செய்யக்கூடும். ஆயின், சித்தார்த விஷயங்களை நன்கு உளங்கொண்டவர்கள், இவர் எழுதியுள்ள விஷயங்களைல்லாம் சாஸ்திரங்களுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஆசாரங்களுக்கும் அனுகூலமானவையே யல்லாமல், அவற்றிற்கு மாறானது ஒன்றுமேயில்லை என்பார்கள் என்றற்கு எத்துணையும் ஐயம் இல்லை.

சம்ப்ரதாய கிரந்தங்களைக் கற்றற்கு ஒரு சிலருக்கு அதிகாரம் உண்டென்றும், வேறு சிலருக்கு அதிகாரம் இல்லையென்றும், அவற்றில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள வேதப்ரமாணதிகளை உச்சரித்தற்குத் திரைவர்ணிகருக்கு மாத்திரமே அதிகாரம் உண்டென்றும், மற்றைய ஸ்த்ரீ சூத்ராதிகளுக்கு அதிகாரம் இல்லையென்றும், இவ்வாறான அபிப்ராய பேதங்களால் பலர் வாதித்தல் உண்டு. ஆனால், பூர்வாசார்யர்களின் கொள்கைகளை அவர்தம் நூலினின்று நடுநிலையின் ஆராய்ந்தால், அருகையினால் அவ்வாறு வாதிப்பவர் தம் வாதங்ளெல்லாம் நிராதாரமானவையே என்பது புலனாகாமற்போகாது.

பகவதாஜ்ஞையினால் பூர்வாசார்யர்கள் அவதரித்து, மாந்தர் அனைவருக்கும் சர்வசாதாரணமாக ஞானப்ரதானஞ்செய்து உஜ்ஜீ

விப்பிக்கவேண்டும் என்று திருவுளங்கொண்டு, அநேக நூல்களை அருளிச்செய்து, லோகோபகாரத்தின் பொருட்டுப் பாடுபட்டார்கள் அல்லாமல், ஒரு குலத்தவருக்காக மட்டுமே அவர்கள் பாடுபடவில்லை. எல்லா நூல்களும் எத்தகைய நியமங்களுக்கும் உட்படாதபடி சர்வாதிகாரமாக இருத்தல்வேண்டும் என்னுங்கருத்துக்கொண்டே நம் முன்னோர்கள் திராவிடவேதத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தார்த்தத்திற்கு முக்யாதாரமானதாகக்கொண்டும், திருமந்திரார்த்த, ஸ்ரீவசநபூஷணத்யநேக கிரந்தங்களை ஸர்வஜநானுகூலமாகத் திராவிடபாஷையில் அருளிச்செய்தும் உள்ளனர்.

ஆனால், அத்தகைய கிரந்தங்களில் வேதப்ரமாண வாக்கியங்களை உதாகரித்திருக்கின்றனராகலின், அவ்வேதவாக்கியங்களை ஸ்திரி சூத்ராதிகள் படிக்கக்கூடாது என்று சிலர் வாதிக்கலாம். ஆயின் அவர் கொள்கை நிலை நில்லாது; அது, பூர்வாசார்யர்களின் கருத்துமன்று, ஆசாரமும் அன்று. என்னெனின் ஸ்வரத்தோடுகூட வேதபடனம் பயிற்றப்பொருட்டு உச்சாரண நுச்சாரண பூர்வகமாக வேதாக்கூர ராசியைக் கிரகித்தலே வேதாத்யயனம் எனப்படும் என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நிரூபித்து, வேதவியாசர் அபிப்பிராயமும் இதுவே என்று 'அத்யயனமாத்ரவத?' என்னும் வியாசசூத்திரத்தை உதாகரித்து ஸ்ரீராமாநுஜர் நிரூபித்திருக்கின்றார். அபசூத்ராதிகரணத்திலும், அத்தகைய வேதாத்யயனமே தரைவர்ணிகர் ஒழிந்த மற்றையோருக்கு அதிகாரம் இல்லை என்று தெரிவித்துள்ளார். ஆகலின் பிரமாணத்தின் பொருட்டு உதாகரிக்கப்பட்ட ஏதேனும் ஒரு வாக்கியத்தை உச்சரித்தலாவது அதன்பொருளை ஆராய்தலாவது வேதாத்யயனமாகாது. அதனால், இவ்விஷயத்தில் அதிகாரநியமம் ஏதும் இருத்தல் அமையாது. அங்ஙனன்றாயின், பிரணவத்தோடுகூடி மந்திரத்தை யுபதேசிப்பதுவே நமது தென்னாசார்ய சம்பிரதாயத்தில் இல்லாதொழிய நேருமே! ஆகலின், பௌருஷேயங்களான ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய நூல்களையும் எல்லாரும் கற்று அறிவினையடைந்துகொள்ளுதலில் இழுக்கின்று. நாம் நல்லனவற்றையறிந்து நன்னெறியிலொழுதித் தன்னையடையவேண்டும் என்னும் நல்லருளாலேயே சர்வேசுவரன் வேத சாஸ்திராதிகளை நமக்கு அருளியுள்ளான் என்று நம் முன்னோர்கள் ஒவ்வொரு நூலிலும், எழுதியுள்ளார்கள். இக்காலத்தில் நம்மவருட் சிலர் கூறுதல் போல நல்ல நூல்களைக்கற்று நல்லனவற்றை அறிந்துகொள்ளுதல் பாவமும் நரக ஹேதுவும் ஆகுமாயின், புன்னூல்களைக் கற்றுத் தீயனவற்றையறிந்து அவற்றின்படி யொழுதுதல் புண்ணியமும் மோக்ஷஹேதுவும் ஆகுமென்று சொல்ல நேருமே! ஆஹா, நன்று, நன்று!!

ஒருநாள் ஸ்ரீராமாநுஜர் அபயப்ரதான விஷயமாக உபந்யசிக்கும்பொழுது சந்தர்ப்ப வசத்தால், வேதாத்யயனத்தில் பிறருக்கு அதிகாரம் இல்லை என்னலும், அதனைக்கேட்டு முகம்வாட்டமுள்ள ஸ்ரீபிள்ளையுறங்காவில்லிதாசரைக்கண்டு, 'கேவலம் படனத்திற்கே உபயோகப்படுகின்ற வேதாத்யயன விஷயத்தில் பிறருக்கு அதிகாரமில்லை என்ற துணையானே, அதன் பொருளை ஆராய்ந்து ஞானம் படைத்துக்கொண்டு அனைவரும் உஜ்ஜீவிக்கலாம்' என்று சாதித்தருளினார் என, 'குருபரம்பராப்பரபாவ' நூலாசிரியராகிய ஸ்ரீபின்பழகியபெருமாள்ஜியர், தாம் அருளிச்செய்த 'வார்த்தாமாலை' என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார். பூர்வாசாரியர்களின் சரித்திரங்களையும் அவர்களின் அனுஷ்டானங்களையும் அறிவித்தலில் இவருக்கு மேற்பட்டவர் எவருமே இல்லை என்பது அனைவரும் அறிந்ததொன்றே.

திருமழிசைப்பிரான், தாம் சூத்திரராகலின் வேதங்களை யுச்சரித்தல் கூடாது என்று கொண்டு, வேதியர் மறந்துபோன வேதவாக்கியத்தின் பொருளைச் சைகையால் அறிவித்து, அதன் மூலமாக, மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்ட யாதேனும் ஒரு வேதவாக்கியத்தையுஞ் சூத்திரர் உச்சரித்தல் கூடாது என்பதைக் குறிப்பித்தார் என்று சிலர் வாதிக்கின்றனர். ஆனால், அவர்கள் வாதம் யுத்தாயுத்தமானதன்று. என்னெனின், அவர், வேதவாக்யத்தைத் தம் வாயால் ஒலித்தல் கூடாது என்றெண்ணினாராயின், அதன் பொருளையாவது வாயாற் சொல்லக்கூடாதோ! அதுவும் கூடாது என்றே சொல்ல நேரும்; ஆயின் 'வேதந்தமிழ்செய்த மாறன்' என்னும்படி, சூத்ரரான ஆழ்வார் வேதார்த்தங்களைத் திராவிட பாஷையில் செய்யுள் வடிவாக எப்படி அருளிச்செய்தார் என்பதை நம்மவர் சிறிது ஆலோசித்தல் வேண்டும். உலகத்தில் சாதாரணமாக, வாயாற்பேசுதல் கூடாது என்று மௌன விரதாதிகளை மேற்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, தம் கருத்துக்களைச் சைகைகளின் மூலமாகத் தெரிவித்தல் வழக்கு. அப்படியே, இவ்வாழ்வாரும் அச்சமயத்தில் யாதேனும் ஒரு மௌன விரதத்தை மேற்கொண்டிருந்திருப்பார். அதற்குக் கேடு நேராவாறு தமது கருத்தைச் சைகையினால் அறிவித்திருப்பார். இவ்வாறிருக்கலாமேயன்றிப் பிறதன்று.

சூத்திரர் வேதசப்தத்தைக் கேட்டால் நாக்கையறுக்க வேண்டும் என்பது முதலான கொடிய தண்டனைகளை விதிப்பதாகிய,

‘அதஹாஸ்யவேத முபஸ்ருண்வத:’
‘தரபுஜதுப்யாம் ஸ்ரோத்ர பூரணம்.’

இத்யாதி வாக்கியங்கள் க்கோலத்தில் அமுலில் இருந்தனவோ அவற்றை, நம் பூர்வாசார்யர்கள் ஆசரணத்தில் கொண்டு வந்தார்கள் என அறியப்படவில்லை. அவற்றை இக்காலத்தில் அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று விரும்புவவர், தெருவிற்குச் செல்லும் பறையர் முதலியோர் காதிலும் விழும்படி, பரிசுத்தமான வேதவாக்கியங்களை வேத கோஷ்டியில் ஒதுதல் எற்றிற்கு? இதனை, அவர்தாமே ஆலோசிப்பாராக. அறிந்தோ அறியாமலோ ஒரு வேதவார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்தானே அறிவில்லாத வனாகிய சூத்திரனுக்கு மட்டும், காதில் சயத்தை உருக்கி வார்க்க வேண்டும் என்று இப்படிச் சுமந்தண்டனை விதித்த வேதபுருஷன், அனைத்தும் அறிந்துள்ள வேதியர், வீதியிற் செல்லும் பறையர் முதலியோர் காதிலும் விழும்படி வேதத்தை ஒதிக்கொண்டு வேத கோஷ்டி என்னும் பெயருடன் செல்கின்றனரே, இவருக்கு எத்துணைக் கொடுத்தண்டனை விதித்தல் வேண்டும்? இவர் தம் பாவத்துக்குத் தக்க சுமந்தண்டனை யாதோ என்று இன்னும் வேதபுருஷன் தன்னுள்தானே ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கின்றான் போலும்! அதனாலேயே அவருக்குரிய தண்டனையை வேதபுருஷன் இன்னும் விதித்திலன். பசுவத் சந்திரதியாகலின் இதில் குற்றம் இல்லை என்று சொல்லக்கூடும். ஆனால், அதனைக் கேட்பவருக்குக் குற்றம் இல்லையா, அவர்கள் செவியில் விழும்படி ஒதுப்பவருக்குக் குற்றம் இல்லையா? அன்றி இருவருக்குமே குற்றம் இல்லையா? இதையேனும் அவ் வேதபுருஷன் விளம்பவில்லையே!

ஆகவே, நம் பூர்வாசார்யர்களின் கிரந்தங்களையும், அவர்தம் கருத்துக்களையும், அநுஷ்டானங்களையும் ஆராய்ந்து, 'இவர்க்கு அதிகாரம் உளது; அவர்க்கு அதிகாரம் இல்லை' என்று வாதிக்கும் வாதங்களெல்லாம் அசூயா மூலங்களேயல்லாமல் வேறல்ல என அறிந்து அறிவுடையோர் இந்நூலை ஆதரிக்குமாறு வேண்டுகின்றேன்.

குண்டூர், }
19—4—33. }

இங்ஙனம் :
கந்தாடை-சேஷாசாரியர்.

II

ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய உபயவேதாந்த ப்ர வர்த்தகரும், யஜுர்மூர்த்தி பரம்பராபரணையமானவரும், உயர்யாசபூஷண பஞ்சவைபய வக்தரும் ஆகிய ஸ்ரீமத் திருமலை கண்டியூர் வித்வான், ராமானுஜாசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய அபிப்ராயம்.

భూసారక్షేత్రధాముః భృగుకులజ విభోః భక్తిసారస్య సర్వం
శర్వఖ్యాతంచరిత్రం శతవిటపికుఠానాం పంచమంతత్వదర్శి

ప్రాచీనాచార్యభావ ప్రకథనపరమం నాగరామానుజాఖ్యః
దాసః త్రైలింగ్యవాచా విలిఖితచ ముఖాజాత యోగీంద్ర తృప్యై ॥

కొండలు దుర్భిమానముచే తిరుమిల్లై యాశ్వార్ల చరిత్రంబునందు దుర్భి
ప్రాయమునుచూపుచు స్వాతిశయమును పరమ్యానతను వ్రాసిరి. దానిని గహించక
ఈ నాగరత్న రామానుజదాసు ప్రాచీన సంప్రదాయమును ప్రకటింప తిరుమిల్లై
యాశ్వార్ల చరిత్రమును వ్రాసి అందున సిద్ధాంతాంశమును తేటపరచెను. కాన
బుద్ధిమంతులు చదివి సిద్ధాంతాంశములందు శంకను పొగొట్టి వంకరలను వదలగొట్టి
పొంకమైన విషయములను చేబట్టి నిస్సంకోశముగ వర్తించుచు వ్యాసమును వ్రాసిన
దాసుగారిని యాశీర్వదించురని నా యాశను తెలియపరచితిని.

శ్రీమత్తీరుమలై కంఠ్యూరు విద్వాన్

మదరాసు,
12-1-32.

రామానుజాచార్యః,

ఉపన్యాసభూషణ పంచవేదభవవక్తా.

III

ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய உபயவேதாந்த ப்ர வர்த்தகரும், ஸ்ரீமான். காகிமானி. ஆதிசேசவலு செட்டியார் சாரிட்டியில் பகவத்விஷயாதி க்ரந்த காலசேஷப் பரரும் ஆகிய, கோயில் கந்தாடை, உபந்யாச ரத்நாகரம், வித்வான் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய அபிப் ராயம்.

శ్రీభూసార పురాణి నాథ చరితే తత్సార్థసారంభువి
ప్రాప్త్యానాం మనసి ప్రబోధయతు ముద్యుక్తేన తత్సార్థి నా
స్థితం ద్రావిడభాషయా సురచితం శ్రీ నాగరత్నాభిధే
నాస్వాద్యాహ మమందమోదభరితోఽభూవం చరిత్రాసవమ్ ॥

மதிதொடு பதாகைதிகழ் மாளிகைமிகுந்திலகுமழிசை
யம் பதிதன்னிலே

மதிமுகமலர்மங்கை திருமங்கைதன்கேள்வன் மாய
வருளாலுதித்த

மதிமிகுதிமிகவுடைய மழிசையர்கோனுடைய
மாசரிதமேவுபொருளை

மதியுடையநாகமணி ராமானுஜன் வரைய யான்
கண்டு மனமுலவந்தேன்

திருமழிசை, கோயில்கந்தாடை, உபன்யாஸரத்தனாகரம்,
20-6-32, புரீ நிவாஸாசாரியார்.

ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர்.

IV

రామానుజు ధర్మస్యత్వమ్, తాత్పర్యశక్తమ్, అర్చనశక్తికర్తవ్యతాంసాని
అంతరవ్యాకృత్యాతావమ్, ఘోరిశత్రుత్వమ్, వత్సలబానినియమ్,
క్రూరలవ శరీరత్వమ్, అపరింతా బానిహారమ్ మృత్యువహ్ని
అంతర వశనమాక యాత్రయవర్ణమ్ ఆత్మీయ మ్రీమత్ వేదతమార్కక
ప్రతిష్ఠాపనాశార్య, అపయవేదాంత ప్రవర్తకక మ్రీమాన్.
నల్లరాన్తరవర్తక నరణిమ్మ థేకకాశార్య స్వరామికన్
అరుణియ అపిప్రాయమ్.

శ్రీమద్భగవద్గీతాచార్య నిష్కర్మమును తత్కృపాపాత్రులునగు
నాగరత్న రామసుబ్బామలచే విరచితంబైన శ్రీ తిరుమొలై ఆధ్యాయల వైభవ
ము నామూల్యము జదివించితిని. అనేకులు గురుపరంపరా ప్రభావము నాం
ధ్రీకరించియున్నారు గాని, అందు కొందఱు పెద్దకాలము పెద్దలసన్నిధి చేసుకొని
వారి యంతరంగార్థానుష్ఠానములను లభింపనికారణముచే గాబోలు పూర్వాచార్యుల
యొక్క జన్మవర్ణానులంబట్టి న్యూనతగ జెప్పచున్నారు. ఈ దాసులు ప్రపన్నా
మృత్యు, దివ్యసూరిచరిత్రము, శాండిల్య విశిష్ట పరమ ధర్మశాస్త్రము, తిరువాయ్
మొలై లోనగు ద్రావిడ ప్రబంధములు, రామాయణ భారత భాగవతము లోనగు
సంస్కృతగ్రంథములలోని ప్రమాణములను సుస్పష్టముగ వివరించియున్నారు. ఈ
గ్రంథమును శ్రీ వైష్ణవదర్శన దర్పణమనవచ్చును. కావున ఆధ్యాయముల వర్ణన
నత సుపాదించినవార లీ గ్రంథము నామూల్యముగ పఠించి తమ పూర్వాభి
ప్రాయమును మానుకొని శ్రీ యాధ్యాయుల పూర్ణ కటాక్షమునకు పాత్రులగుదురు
గావుత మని శ్రీ యాధ్యాయులను ప్రార్థించెదను.

మదరాసు, }
16-7-32. } సర్జా చక్రవర్తి సృసింహ దేశికాచార్యులు.

V

మ్రీమత్ తిరగ్గిడ వేదతమార్కక ప్రతిష్ఠాపనాశార్య అపయ
వేదాంత ప్రవర్తకకరాయమ్, పురొబరైదగి కాలేజ్జె యమ్
కిరుత బాపాబణ్ణితరాయమ్ యెమ్మంత్రుగ్గియిరుంత మ్రీమాన్
వైయకరణమ్ శిరువంతాదు రామానుజయ్య అవరగ్గిన్
పుత్రగ్రమ్, బస్దు కిరైట్ పిగ్గిడ్రుమాన్ మ్రీమాన్ శిరువంతాదు
తిరువాయ్మొలై పిగ్గిడ్రుమాన్ బాగు, B. A., అవరగ్గిన్
అపిప్రాయమ్.

అస్తి చన్న పురీ నామ నగరీక్షణాపథే ।

సమస్తవస్తు సంపూర్ణా సర్వైశ్వర్య వివర్ధినీ ॥

దానశీలైః ధర్మరత్నైః సజ్జనైః పండితైస్తథా ।

శ్రీవైష్ణవానాం నివహైః సర్వదా సమలంకృతా ॥

సర్వే శ్రీవైష్ణవాస్త్రై వేదగాన పరాయణాః ।

శరణోపాది మూర్తీనాం మూర్తీః తద్వ్యాకృతీస్తథా ॥

లోకాచార్య రహస్యానాం పూర్వార్థ వ్యాకృతీస్తథా ।

పరస్పరం భోధయంతః శిష్యానధ్యపయంతిచ ॥

తేషాం మధ్యేతు విఖ్యాతః మహాత్ పండిత పుంగవః ।

నాగరత్న ఇతి శ్రీమాత్ రాజతే వైష్ణవాగ్రణీ ॥

సవిద్యాత్ రచయామాస పండితా నాం సుఖావహం ।

భక్తిసారస్య చరితం గద్యరూపం సుపావనం ॥

ఏతద్గ్రంథ ముఖేనాసౌ పూర్వాచార్య సురక్షితాత్ ।

సుబహుత్వా సంప్రదాయార్థాత్ విశదీకృత్య సాంప్రతం ॥

బహుశ్రుతానాం వృద్ధానాం శ్రోత్రియాణాం తథైవచ ।

సాధారణ జనానాంచ కారయామాస తోషణం ॥

అష్టానాం మాదృశా నాంచ పుణ్యమార్గం ప్రదర్శయత్ ।

నూనం ప్రబంధరాజోయం హితాయ భాజతేభువి ॥

స్వామిత్ శ్రీ నాగరత్నార్థ విజ్ఞప్తిం భక్తిపూర్వకం ।

ఇయాం వైష్ణవదాసస్య స్వీకురుచ్ఛందగర్భితం ॥

మదరాసు, }
22-7-32. } చి. తిరువాయ్ మొలైప్పిళ్ళయ్య. బి. ఎ.

VI

మ్రీమత్ వేదతమార్కక ప్రతిష్ఠాపనాశార్య అపయవేదాంత ప్రవర్
తకరాయ్ యెమ్మంత్రుగ్గియిరుంత మ్రీమాన్ తిరుమొలై - కేరళాపిల్ కన్
తాడై - వంగీపురమ్ - విత్తవాన్ మ్రీమాన్ తిరుమలసార్య
స్వరామికన్ యాత్రయ అపిప్రాయమ్.

సంగ్ర

- (1) పద్యభర్తృః పదాబ్జ ప్రవిలస దతులప్రేమ పీయూషధారా
పాదః పూర్ణ స్వయంబ్రాత్ పురమధన ముఖోద్బూత కోపాగ్నిహంతా
భూసార వైశిక భాగ్యం భువిధవదహనోద్బూత తాపప్రమాధీ
భద్రోద్రేకాయ నిత్యం ప్రభవతు భవతాం భక్తిసారాంబునాహః

వసంతతిలకః

- (2) శ్రీ భక్తిసార పదపంకజ చందరికః

శ్రీ మన్మహిమరపురాత్త నిజార్థజన్మా

శ్రీతైల నామక సుధీః అవలోక్య నాగ

రత్నాభి దస్యచక్రతిం లిఖతిప్రమోదాత్ ॥

(3) శ్రీ భక్తిసారముఖసూరి వరేంద్రవృత్త
స్వందస్యధు శ్రవణతో నితరాంఘ్రియ
ఆపీయసాగర జలంజగతాం సుత్యువైశి
వాచా వవర్ష కిల మేఘ యివైష త్యువైశి ||

(4) సారా మహీవరపురీ మునిశేషసారః
సారంతరీయ చరితం లిఖనంతోపి
సార స్వరీయ సువిలోకన భాగ్యజన్మా
సారశ్చసోపి సువిమర్శకరోస్య సమ్యక్ ||

(5) శ్రీ ద్రావిడార్య వరసూక్తి సుధాంఘ్రియ
సర్వాపి సంస్కృతగిరా రచితాహి యేన
వంగీశవంశ్య వరదార్య పదాబ్జభక్త
శ్రీశైలనామక సుధీరవలోక్య హృష్టః ||

తిరుమమిశై, }
12-4-33. }

ఇట్లు
తి. కో. వం. విద్యా - తిరుమలాచార్యః.

VII

శ్రీమతే శ్రీవరదరామానుజ మహాదేశికాయనమః.

A. Sesha Acharya. Government Pensioner, Venu Vilas, 1-14, Sunkuvar
Agraharam, Mount Road, Madras.

My dear K. Nagarathnam Naidu,

I consider that your 'తిరుమమిశైపిరా వైభవము' is bound to be a memorable contribution to the Telugu knowing Sri Vaishnavas, for the study of the origins and connections of the caste &c. principles observed by this and other pious Alwars.

I believe this would be incentive after a careful perusal of the book to our people to sink all minor differences in the matter of caste disputes now in vogue and to further studies of the religion.

22-4-1933.

Yours faithfully,
A. SESHACHARI.

VIII

சென்னைச் சர்வ கலாசாலையில் தமிழாராய்ச்சியாளரும், தமிழ், தெலுங்கு, மலையாள மொழிகளில் வித்வானும் ஆகிய பண்டித ஸ்ரீமான் வே. வேங்கடராஜலு ரெட்டியார் அவர்கள் எழுதிய அபிப்பிராயம்.

ஸ்ரீமான் நாகரத்தின ராமாநுஜதாஸர் எழுதியுள்ள 'திருமழிசைப்பிரான் வைபவம்' என்னும் நூலைப் படித்து பார்த்தேன். அஃது ஆழ்வார் வைபவத்தை விரித்துரைப்பதோடு, ஆங்காங்கே உண்டாகும் ஐயங்களுக்குத் தகுந்த நியாயத்துடன் சமாதானமுங் கூறிச் செல்கின்றது; அன்றியும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சமயத்தின் உட்பொருள்களை உணராதார் சிலர், இவ்வாழ்வார் திறத்தில் ஜாதவேற்றுமையைப் பாராட்டிக் கூறிய பலவற்றையும் நியாயவாயிலாக ஆராய்ந்து, ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகாச புராணங்களினின்றும் தக்க மேற்கோள்தந்து, அவற்றைக் கண்டித்து, உண்மைப்பொருளை உணர்த்துகின்றது.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் திறத்தில் ஜாதி வேற்றுமை கருதுதல் கொடியதோர் அபசாரமாகும் என்பது, 'பாகவதாபசாரந்தான் அநேகவிதம்; அதிலே யொன்று அவர்கள் பக்கல் ஜன்ம நிரூபணம்.' இதுதான், 'அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதான ஸ்மிருதிலுங்காட்டில் க்ருரம்' என்னும் ஸ்ரீ ஸூக்தியால் தெள்ளிதின் விளங்கும். இக்கொள்கையை நம் பூர்வாசாரியர்கள் அனுஷ்டித்துக் காட்டியுள்ளனர். ஆதலின், இக்காலத்திற் சிலர், தாம் கொண்டுள்ள தகா கொள்கைகளெல்லாவற்றையும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சமயத்தின் கொள்கைகளாக எழுதிவெளிவரும் நூல்கள், அச்சமயத்தின் உண்மைக்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் பெரியதோரிடையூறாய் நின்றவின் அவற்றை ஆராய்ந்து களைந்து உண்மைப்பொருளை நிலைநாட்டுதல், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சமயத்தின் ஜீவருக்கும் உரியக் கடமையேயாகும்.

இத்தகைய சிறந்த திருப்பணியைச் செய்துள்ளவராகிய ஸ்ரீமான் நாகரத்தின ராமாநுஜதாஸரவர்களுக்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகம் என்றும் நன்றி பாராட்டுங் கடப்பாடுடையது. தாஸரவர்களின் கல்வித்திறனும், ஆராய்ச்சி வன்மையும், சமயாபிமானமும், பிறவும் யாவராலும் பாராட்டத்தக்கனவே. இவர்கள் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக வாழ்ந்திருந்து, இத்தகைய பெருஞ்செயல்களை ஆற்றி, உலகத்தை வாழ்விக்கும்படி அருள்புரியுமாறு ஸர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

மயிலை, }
22-4-33. }

இங்ஙனம் : அடியேன்,
வே. வேங்கடராஜலு.

IX

OPINION GIVEN BY UBHAYA VEDANTA PRAVARTAKA DEWAN BAHADUR V. BASHYAM AYYANGAR AVARGAL, B.A., B.L., Retired Judge.

I have read the treatise by Mr. K. Nagarathnam Nayudu on Tirumashi Alwar Vaibhavam with interest. The subject has easily lent itself to

the elaboration by the author of many an important topic on the faith and religion of the Sri Vaishnavas. He has taken pains to collect the authorities bearing on each of the topics raised by him and explain them in full, for which he deserves our congratulation. Some of those topics, as for instance, whether and how far admission into the fold of Sri Vaishnavas obliterates the pre-existing caste of the individual, are controversial and not free from difficulties. Enough has already been said and written by eminent men on both sides of this and cognate questions but they are still not beyond dispute. Mr. Nayudu has on these points adopted the reasonings and conclusions of the more advanced and liberal party and freely drawn from Sri Vaishnava Samayachara Nishkarsham, the work of Pillai Lokam Jeer, who is a stalwart of that party. The book is useful at this juncture, when the question of social differences based on Jati is violently agitating the minds of all thinking Hindus and will amply repay perusal. I heartily recommend it.

Madras, 23rd April 1933.

V. BASHYAM AYYANGAR.

X

OPINION GIVEN BY UBHAYA VEDANTA PRAVARTAKA SRIMAN

M. K. ACHARYA AVARGAL, B.A., L.T., EX. M.L.A.

(Life of St. Bhaktisara or Tirumalisai Alwar in Telugu :
By Mr. K. Nagaratnam Nayudu.)

Lives of great men all remind us
We can make our lives sublime.

Biographies of great men, of great saints in particular, are a perennial source of inspiration unto all aspirants after noble living. I am glad to find therefore that my friend Mr. K. Nagaratnam Nayudu has come out with an excellent sketch in Telugu of the life of the great Bhaktisara or Tirumalisai Alwar—one of the greatest of the Vaishnavite saints of South India. I have known Mr. Nagaratnam as a devout and devoted student of Religion in general, of the Vaishnavite Prabandhams in particular, for over thirty years; he has been also one of the few who in this age would fain strive to live to the higher ideals studied by them. He therefore speaks from the fullness of his heart when he speaks of God-love and God-lovers.

Besides giving an interesting account of the life of the Saint and of his greatness, Mr. Nagaratnam has dealt with a number of side-questions incidentally, and has tried to answer them in a manner which should aid in the solution of some of the controversies of the day. The following may be instanced: NO CASTE-DISTINCTIONS IN GOD-LOVE; ALL GOD-LOVERS ARE OF ONE CLASS; THE GREATNESS OF MANTRADIKSHA, OF THE PANCHASAMSKARA, OF THE TAMIL PRABANDHAS, and so on. The opinions expressed by him are fully supported by quotations from high authorities both Sanskrit and Tamil. In a word the greatness of

God-love and of Self-surrender, as illustrated by the life and deeds of the great Saint, is succinctly described in the pamphlet. GOD'S GRACE ALONE CAN CLEANSE ALL SINS, AND SELF-SURRENDER ALONE CAN USHER ANY TO THE BLESSED FEET OF THE LORD OF GRACE—this is the essence of the Religion of God-love. Mr. Nagaratnam thus deserves the thanks of all pious Hindus, who have reverence for the teachings of the Saints and Prophets. I wish Mr. Nagaratnam will soon publish the book in Tamil, if not in English also. I commend the book to all who who can feel delight in tales of God-love and God-lovers.

Madras, 25-4-1933.

M. K. ACHARYA

XI

ஸ்ரీமத் வேதமார்க்க ప్రతిష్ఠాపనాశాస్త్రి యదయవేతాంత ప్ర
వర్తకము, తాండమండలం హైస్కూల్ ప్రధాన
స్థలములలో స్రీమత్ రామాయణ, పశువత్ విషయాది రహస్య
కీర్తనకాలశ్లేషపరము, నాలాయీర తివ్యప్రపంతాదికలకు
తివ్యార్తత క్రిపికె శాతీతవరము, శెంతమిష్టశ్శెల్వర్
యెన్నుం విరుత్త పెర్రవరుమాన, విత్వన్ స్రీమాన్
పెరుమాళ్ళకొయిల్ ప్రతివాదిపయంగరమ్-అణ్ణంగరాశాస్త్రి
స్వామిగళ్ళ అరుణియ శ్రిమోతపత్తిరమ్.

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

శ్రీమచ్చెన్న పురీ నివాసరసిక శ్రీనాగరత్నభిధ

మదరాసు,
23-4-33.

ఇతి శ్రీకాశ్య ప్రతివాదిభయంకర

అణ్ణంగరాశాస్త్రి.

மதுரை அரிசமய தீவாகரம் பத்திரிகாசிரியர் ஸ்ரீமான் பண்டித
ஆ. அரங்க ராமாநுஜ தாஸரவர்கள் எழுதிய அபிப்பிராயம்.

ஸ்ரீமான் நாகரத்தின ராமாநுஜ தாஸரவர்கள் இயற்றிய
“ திருமழிசைப்பிரான் வைபவ ”த்தைப் பார்த்தேன். எடுத்துக்
கொண்ட விஷயத்திற்கியைந்த பல பிரமாணங்கள் இதில் பொதிந்
துள்ளமையின் நாட்பல ஆய்ந்தும் வல்லார் வாய்க்கேட்டும்
இதனை இயற்றினாரென்பது புலனாகிறது. நம் ஸம்பந்தாயஸ்தரில்
நவீனரில் ஒருசிலர் திருமழிசைப்பிரான் விஷயத்தில் முரண்படக்
கூறுகின்றனர். அவருறை வருமாறு :—திருமழிசைப்பிரான்
வேதமோதுவர் முன்னர் கருநெல்லைக் கீண்டு காட்டியதினால்
குத்திரர்கள் வேதைகதேசத்தையும் சொல்லலாகாதென்ற மரியா
தையைத்தெரிவித்தாரென்பது தெளிவாகிறது ; வேதவாக்யத்தை
மழிசைப்பிரான் மனத்திற்றித்ததும் குற்றமன்றோவென்னில்
அவ்வாக்கியம் இவர் பிரயத்தன பூர்வகமாகப் பயிலாது பகவ
தநுக்ரஹத்தால் மனத்திற்குப் புலனாயிற்றதலால் குற்றமாகா
தென்க ; என்கின்றனர்.

மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் விஷயத்திலும்
அஜ்ஞர்ப்ரமிக்கின்ற ஜாதித்வத்தை ஏறிவேது தகுதியின்றென்ப
தை இந்நூல் நன்கு நிரூபிக்கிறது. நிரூபணம்சத்தில் தம் யுக்தி
கல்பிதமின்றிப் ப்ரமாண பூர்வகமாக வெடுத்துரைக்கின்றனராத
லால் இவரை ஆப்தரென்றே யுரைக்கலாம். நவீனர் கூறும்
முரணுகளால் மயங்குபவரின் மனமாசனை யகற்றித் தெளி
வைப் பிறப்பித்தற்கு சிறந்த கருவியாய்த் திகழ்கிறது. இன்றி
யமையாத விடங்களில் ஆசார்யர்களின் இன்னுரையை எடுத்த
தாண்டது, இதற்கோர் பூஷணம்போல அழகு செய்கிறது.
இங்ஙனம் பல வமைப்புக்கள் இதில் காணப்படுகின்றமையால்
அறிஞர்கள் ஆயுந்தொறும் தொறும் அவருக்கிது இன்பம் பயக்கு
மென்பதில் ஐயமில்லை. இதுபோன்ற இன்னும் பல நூல்கள்
இந்நூலாசிரியர் இயற்றுவரேல், அவை உலகிற்குப் பெரும்
பயனை யளிக்கும்.

26-4-33.

பண்டித - ஆ. அரங்கராமாநுஜ தாஸர்.

ஸ்ரீ

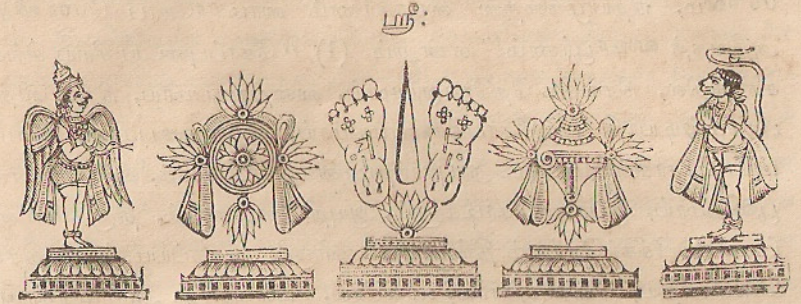
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநமஃ

வி ஷ ய ஸ னு சி கை

	பக்கம்.
1. ஆழ்வார்களுடைய அவதாரங்களுக்குக் காரணம்	1
2. மஹீஸாரகேசுத்தர மஹிமை	5
3. திருமழிசைப்பிரான் அவதாரம்	7
4. மழிசைப்பிரான் பலசமயங்களிலும் புகுதல்	11
5. மழிசைப்பிரானை, பேயாழ்வார் ஆட்கொள்ளுதல்	12
6. மழிசைப்பிரான் மழுவாளியை மதியாதிருத்தல்	17
7. மழுவாளி மழிசைப்பிரானுக்குப் பக்திஸாரன் என்ற திருநாமமிடுதல்	19
8. சுக்திஹாரன் அவமானமடைந்து பக்திஸாரரின் மஹிமையைக் கண்டு மகிழ்தல்	19
9. கொங்கணசித்தன் பரிபவமடைந்து செல்லல்	20
10. முதலாழ்வார்கள் பக்திஸாரரைச் சந்தித்தல்	20
11. பக்திஸாரர் திருமழிசைக்கு எழுந்தருளுதல்	21
12. பக்திஸாரர் திருவெஃகாவுக்கு எழுந்தருளுதல்	22
13. பக்திஸாரர் ஓர் கிழவி தாவிக்கு யௌவனமளித் தல்	22
14. பக்திஸாரருடன் பெருமாள் முதலானவர்கள் ஓரி ருக்கைக்கு எழுந்தருளுதல்	24
15. பக்திஸாரர் திருக்குடந்தைக்கு எழுந்தருளுதல்	26
16. பக்திஸாரர் யாகசாலைக் கெழுந்தருளுவது	28
17. ஆராவமுதன் பக்தி ஸாரருடன் முறைகெட அள வளாவுதல்	34
18. திருமழிசைப்பிரான் திவ்யதேச மெழுந்தருளுதல்	34
19. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் திருமழிசைப்பிரானுக்கும் உண்டான சாம்யம்	37
20. அதிகாரி, அனதிகாரி நிர்ணயம்	42
21. இந்த ஸம்ஸ்காரத்தை அடைவதற்கு யார் அதி காரிகள் ?	43
22. ப்ராஹ்மணுதி வர்ணஸ்தருக்கும் பஞ்ச ஸம்ஸ காரம் ஆவஸ்யகம்	43
23. மஹா பாகவத லக்ஷணம்	45

	பக்கம்.
24. மஹா பாகவத ஸ்ரீபாததூளியின் மஹிமை	45
25. ஸ்ரீமஹா பாகவத ஸ்ரீபாத தீர்த்த மஹிமை	46
26. தளிகை ப்ரஸாதத்தின் மஹிமை	46
27. ஸம்ஸ்க்ருதவேத த்ராவிடவேதங்களின் தாரதமயம்	48
28. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களனைவர்க்கும் த்ராவிடவேதாத்ய னுவஸ்யகத்வம்	50
29. ப்ரபந்ந த்விஜாசாரம் ஸர்வ வர்ணஸ்ரம ஸாதாரண மாகை	51
30. ஸர்வர்க்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வ மாத்ரத்தால் தூர் ஜாத்யபகம நிதர்சனம்	51
31. பகவத் பக்த தூர்ஜாதி அபகமப்ரமாண ப்ரதர்ஸ னம்	52
32. பகவத் பக்தரெல்லோரும் ஏக ஜாதியர்	54
33. பகவத் பக்த ஜாத்யபகமம் ஸ்வாமி எம்பெருமானு ருக்குச் சம்மதம்	55
34. அபகூத்ராதிகரணத்தினுடைய அவைஷ்ணவ விஷய ப்ரதர்ஸனம்	67
35. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஜாதிரிபுண க்ரௌரிய விராஸந் கள்	73
36. குலந்தரும் பாசர வாக்கியா வாக்கியவிசாரம்	74
37. விதஹவய உபாக்யானம்	76
38. பாகவத ஜாதிரிபுண அபசாரம்	78
39. அத்ரைவரணஸ்தர்களுக்கு அஷ்டாக்ஷரியே உப தேசம்	89
40. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஸஹவாஸ ஸல்லாப யோக் யர்கள்	83
41. பூர்வாசாரியர்கள் அருளிச்செய்த ஆரூபிரப்படி பன்னீராயிரப்படி விவாத விஷயங்கள்	84
42. திவ்யஸூரி சரிதத்தின் விவாத விஷயம்	85
43. பக்திஸாரோதயம்	87

பக்கம்.

ஸ்ரீமதேராமா துஜாய நம:

திருமழிசைப்பிரான் வைபவம்.

தனியன்.

மலையாம் மகசேமானே சக்ராம்ஸம் ஹர்மவோத்ஹவம்,
மஹீஸார புராயீஸம் ஊத்திஸார மஹம்ஹே.

ஜபது ஜபது தேவோ தேவகி நந்தேநாயம்

ஜபது ஜபது க்ருஷ்ணே வருஷ்ணீவம்ஸ ப்ரபீபதி

ஜபது ஜபது மேவ ஸ்யாமல: கோமலாங்கோ

ஜபது ஜபது ப்ருபி ஹாரநாஸோ முகுந்தஃ ||

ஸ்ரீய:பதியாய், ஸ்ரீவைகுண்ட நிகேதனனாய், ஸ்ரீமதநந்தமுக
நித்யஸூரி பரிஷந்நிஷேவ்யமானனாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய்,
அகில மங்களகுண ஸ்வரூபனான ஸர்வேச்வரன், (1) “தஜிஷ்ணே:
ப்ரமம்ப்ரபிம் ஸுஹாபஸ்யந்தி ஸூரய:” என்றும் ஸகல ஜகத்திதாது
சாஸன பிரவர்த்தகர்களான நிகில நிகமாந்த ஸஹஸ்ரங்களிலும் பிரதி
பாதிக்கப்பட்டதாய், (2) “வைகுணேது பரேஸேரகே ஸ்ரீயாஸார்யம்
ஜமத்பதி:”, ஆஸ்தே விஷ்ணு ரகிந்த்யாத்மா ஊக்தைர் ஹாஹவதைஸ்
ஸஹ” என்றும் (3) “மயேது மண்ஓபே ஷிவ்யே ராஜஸ்யாரம்
மஹோச்மயம், மாணிக்யம் ஸ்தம்ஹ ஸாஹஸ்ரம் ஜுஷ்டம் ரத்நமயம்

(1) ஸு. க. 6. (2) சைவே. (3) பார. அர.

ஸஹம், நித்யமுக்கைதஸ் ஸமாகிர்ணம் ஸாமமாரோப ஸோஹிதம் அதிவதத் ஸஹாபூர்ணம்” என்றும் (1) “கோப்புடைய சீரிய சிங்காசந”த்தில், நிரவதிக தேஜோரூபமாய், ஸதைகரூபமாய், நித்ய ஸித்த பரமேஷ்டியாதி பஞ்சோபநிஷண்மயமாய், ஸ்வாநுரூபமாய், சின்மயமாய் ப்ரகாசிக்கும் கிரீட நூபுராந்தமான திவ்ய, ஸ்ரக், வஸ்த்ரபரண பூஷிதமாய், ஆபரண கோடிகளும், ஆயுத கோடிகளும், திருமேனியை ப்ரகாசிப்பிக்கச்செய்யும் திவ்யாயுதங்களினால் தேதீப்யமாய், நிரதிசய, ஸௌகந்திய, ஸௌகுமார்ய, லாவண்ய, யௌவனாதி, அபரிமிதோதார குணகணிதியாய், திவ்யமங்களவிக்ரஹ விசிஷ்டமான திருமேனி ஸௌந்தர்யத்தை, காட்டில் ப்ரகாசிக்கும் சந்திரிகைபோல் நிஷ்ப்ரயோஜனம் செய்யாமல் (2) “கூந்தல் மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர் கொழுந்துக்கும், கேள்வனாய்” என்கிறபடியே ஸ்ரீ, பூமி, நீளாநாயகனாய், அந்தரங்கர்களான, அந்த, முக்த, ப்ருந்தங்களினால் அநவரதபரிசர்ய நளின சரணயுகளனாய் (3) “ஏழுலகம் தனிக்கோல் செல்ல” உபயவிபூதிநாயகத்வம் தோற்ற (4) “ஸ்வேதா ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணநந்தைக ஸ்வரூப” என்கிறபடி தானும் நிரதிசயாநந்த யுக்தனாய், (5) “அயர்வறுமமரர்கள்” என்கிறபடி நித்ய அஸங்குசித ஞானர்களான அந்த, கருட, விஷ்வக்ஸேன, ப்ரமுகரான நித்யஸூரிகருடனாய், (6) “இயக்கெலாமறுத்த” என்கிறபடி நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரருமாய் அந்த நித்யரோபாதி லப்தகைங்கர்யருமான முக்தரையும் (7) “அந்தமில்பேரின்பத்தடியர்” என்னும்படி ஆனந்திப்பித்துக்கொண்டு போராநிற்க,

இவர்களோபாதி ஸம்ஸாரிகளும் அனுபவிக்கப் பிராப்தியுண்டாயிருக்க, இவர்கள் இத்தை யிழந்திருப்பதேயென்று மிகவும் வ்யாகுலாந்த: கரணராய், அங்குத்தை அநுபவங்களொன்றும் உண்டதுருக்காட்டாதே (8) “ஸ ஏகாகி நாமேத” என்கிறபடியே, அவன் தனி

(1) தி. பா. 23

(2) தி. வாய் 5-6-11

(3) தி. வாய் 4-5-1

(4) சாணாதி கத்யம்

(5) தி. வாய் 1-1-1

(6) தி. ச. வி 120

(7) தி. வாய் 10-9-11

(8) மஹோபநிஷத். அ. 1.

யரைப்போலே போரநொந்து (1) “ஊரபக்ஷ இவாண்ஹஜ” என்கிறபடி இறகொடிந்த பக்ஷையெப்போல் மூலப்பிரக்ருதியில், கரணகளே பரவிதுரராயிருப்பதைப் பார்த்து (2) “கரணகளேபரவர் வடயிதும் ஐயமாந மநா:” என்கிறபடி பரமதயாளுவான் ஈசுவரன் அகில ஆத்மாக்களுக்கும் கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து (3) “மாயவன் தன்னை வணங்க வைத்த கரணமிவை” என்று ஸ்வசரணகமல ஸமாச்சரணத்திற்கு அதுகூலமாய்க்கொடுத்த கரசரணாத்யவயவ ஸங்காதாத்மகமான சரீரத்தைக்கொண்டு ஸர்வேச்வரன் இச்சை போல் செய்யவேண்டியிருக்க, அப்படிச்செய்யாமல், தர்ப்பை அறுக்கக்கொடுத்த கத்தியைக்கொண்டு பசுவின் வாலைச் சேதிக்குமவனைப்போலவும், களை யெடுக்கக்கொடுத்த கோலைக்கொண்டு கண்ணைக் கலக்கிக் கொள்வாரைப்போலவும், ஆறு நீர்தக்கொடுத்த தெப்பத்தைக்கொண்டு நீர்வாய்க்காலே யொழுகிக் கடலிலே புகுவாரைப்போலவும், (4) “ஆக்கையின் வழியுமுன்று” சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யத்துக்குறுப்பாக்கி, கர்ம ப்ரவாஹத்தாலே, பிறனியென்னும் பெருங்கடலிலே புக்கு அனர்த்தப்படுகிற படியைக்கண்டு, நல்வழிகண்டு நடக்கைக்குடலாக (5) “ஸாஸநாச் ஷாஸ்த்ரம்” என்று (6) “ஹர்த்தும் தமஸ்ஸஹஜீச விவேக்துமீ ஸோமாமம் ப்ரஹ்மிவ காருணிகோ ஷஹி” என்றும் (7) “கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும் கற்பமும் சொற்பொருள் தானும், மற்ற நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினு லருள்செய்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன் கிருபையாலே சாஸ்திர ப்ரதானம் பண்ணின விடத்திலும் அதின்படி செய்யாதே (8) “ஸ்ஸ்வரோஹம் அஹம் ஹோமி ஸிஷ்டோஹம் வலவான் ஸுஹி, ஆஷேஷி ஜநவாநஸ்மி கோந்யோஸ்தி ஸஹுஸோமயா” என்றும் (9) “யோந்யா ஸந்தமாத்மா நம் அந்யா ப்ரதிபஷ்யதே, கிம்தேந நக்ருதம்பாபம் சோரேணுத்மாப ஹாரிண” என்றும் (10) “கொல்வனமுதலா வல்லனமுயலும்” என்

(1) நாரதீயம்.

(2) ஸ்ரீர. ஸ். உத். 41

(3) இ. ரா. நூ. 67

(4) தி. வாய் 3-2-1

(5) ஸாஸ்த்ரகாரர் வசனம்

(6) ஸ்ரீர. ஸ். உத். 1

(7) திரு. மொ. 2-8-5

(8) கீதை. 16-14

(9) பார. ஆதி. 74-28

(10) திருவாசிரியம் 6.

கிறபடியே அகில பாபஹேதுவாய் ஸ்வஸ்வாதந்திரியருபமான ஆத்மாப ஹாரத்தைப் பண்ணி அனாதிகால வாஸனாதோஷ துஷிதார்த்: கரண ராய், அபதே ப்ரவ்ருத்தராயிருக்கிறபடியைக்கண்டு, தன் சாஸநத்தை அதிக்ரமிக்குமவர்களைக் குறும்பறுக்கும் ராஜாக்கள்போலே ஸர்வேஸ் வரன் தானே ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரம் செய்து, (1) “மனிசர்க்காய் படாதனபட்டு” என்று திருத்துப்பாடு செய்ய யத்தனித்தும் (2) “அவஜநந்தி மாம் மூலாஃ மாதுஷீம் ததுமாச்சரிதம், பரம்ஹம் அஜா நந்தோ மமஹுத மஹேஸ்வரம்” என்று ஸஜாதீய பிரதிபத்தியினால் அவமதிப்படைந்து விஸஜாதீயனை தனக்குச் சாத்தியமில்லையென்று எண்ணி, பார்வை வைத்து மிருகங்களைப் பிடிப்பாரைப்போலே மதுஷ்ய ஸஜாதீயரான ஆழ்வார்களைக்கொண்டு ஜகத்தைத் திருத்தி யருளவேணுமென்று பார்த்தருளி,

ஸ்ரீவத்ஸ, கௌஸ்துப, வைஜயந்தி, வனமாலையையும், ஸ்ரீ, பூமி, நீள்களையும், ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களையும், அந்த கருட விஷவக் ஸேன ப்ரப்ருதிகளையும் பார்த்து, “நீங்கள் போய் லீலாவிபூதியில் நானாவ்ணங்களிலு மவதரித்து, அகிலாத்மோத்தாரணம் பண்ணுங் கள்” என்று நியமித்தருள, அவர்களும் அப்படியே (3) “கலௌவலு ஸ்விஷ்யந்தி நாராயண பராயண: க்வசித் க்வசிந் மஹா ஹமாஃ ஓ, மி வேஷு:ச ஸ்ரீரிஸ:” என்றும் (4) “தாம்ரபர்ணி நீயதர க்ருதமாலா பயஸ்விரீ, காவேரிச மஹாஹமா ப்ரதிசீச ஸரஸ்வதி” என்றும் சொல் லுகிறபடியே இந்நதிகளின் சமீபங்களான த்ரானிட பூபாகங்களிலே நிமக்னரை உயர்த்த நானாவ்ணங்களிலே அவதரிக்க அவர்களுக்கு ஸர்வேசுவரன் மயர்வறமதிநலமருளி அவர்கள் மூலமாய் ஸர்வாதிகார மான த்ரானிடவேதருப ப்ரபந்தங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டு பிரபன்னஜனகூடஸ்தரான நம்மாழ்வாரை அவதரிக்கச் செய்வதற்கு முன்பே, “ஹுதம் மஸ்தக மக்ஷினீ ஹ்ராடி மஹத் ஸ்ரீரிச ஹட்டேஸ்வரம், வக்தரம் ஹக்ஷிவநம்மளம் குலஸிரோ ஹுஷம் முநிம்மாயகம், ஷோர்யுகம் ஹரிஹால பஹுஜ உரோகா விம்

(1) தி. வாய் 3-5-2

(2) கீதை 9-11

(3) ஸ்ரீ பாகவதம் 11-5-38

(4) ஸ்ரீ பாகவதம் 11-5-39

கலியும்ஸிரம், ஸ்ரீபாடிம் மபுரம்கனிம் யதிபதிம் சாஹுஸ்ஸா ரோர் ஹுயாஃ” என்கிறபடி நம்மாழ்வாருக்கு அங்கபூதர்களில் கண்டிய ஸ்தானரான திருமழிசையாழ்வாரை முன்னம் அவதரிப்பிக்கத் திரு வுள்ளம் கொண்டு,

ஹ்ருஷீகேசனை ஸ்ரீமந்நாராயணன், பார்க்கவ, வாமதேவ, ப்ருகு, அத்ரி, வஸிஷ்டாதி முனிமனோராயகனாய் ஸ்ரீபுருஷோத்தம மென்கிற வடக்கு ஜகந்நாதத்தில் ஸ்ரீபுருஷோத்தமனைக் கண்ணாக் கண்டு சேவிக்கவேணுமென்று அவரைக் குறித்துத் தவம் செய்ய, ஸ்ரீபுருஷோத்தமனும் அசரீரியாயிருந்து ஓ மஹ்ருஷி கிரேஷ்டர்களே! நீங்கள் இவ்விடம் ஒரு உள்ளே மூடி அதற்கு வெளியிலிருந்து 12 வரு ஷம் தவம் செய்தால் உங்களுக்குச் சேவை சாதிக்கிறேன் என்று திரு வுள்ளமாக அப்படியே அவர்களும் பகவதாக்கௌயின்படி தவம் செய்து கொண்டிருக்க, பகவத் தர்சனோன்முகமான ப்ரீதி ப்ரகர்ஷாநுராக முடையவர்களாய் 6-வது வருஷத்தில் அந்த உள்ளேத் திறந்து பார்க்க அப்பொழுது 12 வருஷம் பூர்த்தி ஆகாமலிருந்ததினால் ஸ்ரீ ஜகந் நாதன் பூர்த்தி ஆகாமலிருந்து அவ்வெம்பெருமான் அர்த்த சரீரத் துடன் சேவை சாதித்தார். ருஷிகிரேஷ்டர்கள் அவருடைய அர்த்த சரீர சேவைக்குத் துக்கார்த்:கரணர்களாய் ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமம் செய்து எங்களுக்குப் பூர்ண சேவை கொடுத்து எங்கள் அபிஷ் டத்தை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று வேண்ட அப்பொழுது ஸ்ரீ ஜகந் நாதனும்பரமக்ருபையுடன் ரிஷிகளே! நீங்கள் மஹீஸார க்ஷேத்திரத் திற்குப்போய் அங்குத் தவம் புரிந்தால் உங்களுக்குப் பூர்ண ஸேவை ஸாதிக்கின்றேன் என்று ஆக்ஞாபித்தான். அவர்களும் ஸந்துஷ்டர் களாய் அந்த க்ஷேத்திரம் தெரியாமல் ப்ரம்மாவிடம் சென்று எங்க ளுக்குத் தவம் செய்ய மஹீஸார க்ஷேத்திரத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

அந்த ப்ரம்மாவும் (1) “அயாஸ்தி காஞ்சிபுர பூர்வஹமே பயோ நியேஃ பப்ஸிம பாரஸீம்நீ, ஹுமாடியோ மோஹித ஜீவிலோகே ட்ராமம் மஹீஸார இதிப்ரதீதி:” என்று காஞ்சிக்கு கீழ்புறமாயும், கீழ் ஸமுத்

(1) திவ்யஸூரி 1,

திரத்திற்கு மேல்புறமாயுள்ளது மஹீஸர மென்று நிர்ணயித்துச் சொல்ல, ரிஷிகளும் அந்தக்ஷேத்ரத்தைப் பரத்யக்ஷமாய்க் காட்டும்படி வேண்ட, ப்ரம்மாவும், “யாநிகாநிச புண்யாநி க்ஷேத்ராணி யரணீ தலே துலாம்நார்ஹஸ்த்ய நேநேதி தந்மஹீஸர முச்சயதே” என்கிற படியே (1) “உலகுமழிசையுமுள்ளுணர்ந்து தம்மில், புலவர் புகழ்க் கோலாற் றாக்க-உலகுதனை, வைத்தெடுத்த பக்கத்தெம்மா நீர்மழிசையே, வைத்தெடுத்தப் பக்கம் வலிது” என்று விசுவகர்மாவைக் கொண்டு ப்ரம்மாவானவர் தன்னுடைய ஞானமென்னும் தூலாக் கோலில் பஞ்சாஸத்கோடி விஸ்தீர்ணமான பூமியை பொருதட்டிலும், திருமழிசை யொன்றையு மொருதட்டிலுமாக வைத்துச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க, பூமியை வைத்த பக்கம் நொய்தாய்த் திருமழிசையை வைத்த பக்கம் கனமாயிருக்கக்கண்டு அதற்கு மஹீஸர க்ஷேத்ரமென்று பெயரிட்டுக் கொடுத்தான்.

அந்த ரிஷிகளெல்லாம் அவ்விடத்தில் நித்யவாஸஞ் செய்து கொண்டிருந்திருக்க, அவர்களில் பார்க்கவஹிரிஷியென்பவர் (2) “புரகிமே யோஜநார்ப்யேச விஹேஹாவிஷ்டிதம் வநம், ஹர்ஷவோ ஜீர்வஸத்ரேண வாஸுடேவம் ஸநாதநம். அவிபூஜ்ய யயாந்யாய மிதிநித்ய மகல்பயத்” என்கிறபடியே அந்தக்ஷேத்ரத்திற்குத் துருத்தி மெற்றிசையில் கொஞ்ச தூரத்திலிருக்கிற விதேஹவனத்தில் தீர்க்க ஸத்ர யாகம் செய்து ஸ்ரீமந்நாராயணனை பஜித்துக்கொண்டிருக்கையில், அருயை கொண்ட இந்திரன், அந்த யாகத்தைப் பின்னப்படுத்த அநேக அப்ஸரஸ்ஸ்திரீகளை அனுப்பினான். அவர்கள் அநேகர் வந்து அந்த தபஸ்ஸைக்கெடுக்க யத்தனித்தும், எம்பெருமான் திருவடித் தாமரைகளில் லயித்திருக்கும் அவருடைய ஹ்ருதயத்தை வேறுபடுத்த முடியாமல் வெட்கமும் பயமும் அடைந்தார்கள். அவர்களில் அதிரிபுணையான கனகாங்கி பென்னும் சுந்தரி விஷ்ணுமாயையையப்போல் அநேகம் ஜீவர்களை மோஹிப்பிக்க ஸாமர்த்தியமுடையவளாய், மன்மதனையும் இன்னும் காமோத்திபகங்களான சில வஸ்துக்களுடன் அந்த முநீர்வரரின் எதிரில் நிருத்த சீதங்களுடன் அவரை வினோதிக்கச் செய்ய

(1) “ந்ருத்யதீதாஹி நைபுண்யே மோஹயாமாஸ ஹர்ஷவம், விசித்ர விஷ்ணுமாயாயா யத்தஹ்நு ஸமாஹித:” “அஜேய்யா வைஷ்ணவீ மாயா யோஷிஹ்ருபா நஸம்ஸயம், வேடாந்திந் ஹர்மவஸ்யாமெஸ்யாஹு ஹ்ருதஸ்ய யோமிநம்” என்கிறபடி அந்த சுந்தரியினுடைய ஸௌந்தர்ய லீலைகளில் மயங்கி, அவருடனினங்கி, கர்ப்பாதானம் செய்ய, திவ்யஸூரி சரிதையில் (2) * “ஸாஹர்மமாயத்த முநேஸ்ச பத்நீ ஸுஹர்ஸநாம்ஸேந தஹாநுவிஷ்டம், பபாதஹ்மோ ஹ்ருவிதைஷ்யமாநே மவாஹிபாநெ மஹரீயதாரே” என்கிறபடியே அந்தப் பெண் கர்ப்பவதியாய்ப் பன்னிருதிங்கள் கழிந்தபிறகு தைமாதம் மகாநட்சத்திரங்கூடிய சுபதினத்தில் ப்ரசவிக்க, பிண்டாக்குதியாய் ரிஷிபுத்ரர் சுதர்சனம்சராய் அவதரித்தார் என்றும் (3) § “ஸிஹர்ஜிந்

(1) ப்ர. அ.

(2) திவ்யஸூரி 2-35.

* (திவ்ய 2-35) முநேச்சே-அந்தப் பார்க்கவ ரிஷியினுடைய, ஸா-நற்குண நற்செய்கையுடையவளென்று புகழப்பெற்ற, பத்நீ-யாகாரஹையான பார்வையானவள், ததா-அப்பொழுது, ஸுஹர்ஸநாம்ஸேந-திருவாழியாழ்வானுடைய அம்சத்துடன், அநுவிஷ்டம்-கூடின, கர்ப்பம்-கர்ப்பத்தை, அதத்த-பரித்தான், கர்ப்ப-அந்தக் கர்ப்பமானது, தைஷ்யமாலே-தை மாசத்திலே, மகாபிதாரே-மகமென்னும் பெயரையுடைய, மஹரீயதாரே-சிறப்புப் பொருந்திய நகரத்திரத்திலே, பூமி-பூமியிலே, பபாத-விழுந்தது.

(3) ஜயந்திமாலே.

§ துவாபரே-சென்ற துவாபர யுகத்திலே, ஜ்ஞாநதாராக்ஷோதே-எட்டுலக்ஷத்திருபத்திராயிரத்துத்தொள்ளாயிரம் கணக்குள்ள, ஸம்வத்ஸரௌகே-வருஷங்களின் திரளானது, கதவதி-சென்றவளவில், வித்தார்த்தாநி-வித்தார்த்தி வருஷத்திலே, உஷ்ணாச்சநௌ-சூரியனுனவன், மகரம்-மகாராசியை, அதிகதே-அடைந்தவளவில், ஸப்தவம்சே-இருபத்தேழாவதான, திரேகதவதி-திகதியுள் கழிந்தபின், மகாக்யே-மகம் என்று பெயர் பெற்ற நகரத்திர தினத்திலே, பாநுவாரே-ஞாயிற்றுக்கிழமையில், பர்வண:-பௌர்ணமிக்கு, அந்யேத்யு:-மறுதினம், அத்ர-இந்தத் திருமழிசையிலே, பக்திஸா:-பக்திஸாரர் என்னும் திருநாமத்தையுடையவராய், ஸ்ரீமான்-ஞான வைராக்யங்கையுடையவராய், முநீந்தா:-ருஷி சிரேஷ்டருமான திருமழிசையாழ்வாரானவர், ஜகத்-லோகங்களுக்கு, உபக்ருதயே-உபகாரஞ் செய்யும் பொருட்டு, முநீவர-பார்க்கவ மஹருஷிக்கு, தநய:-திருக்குமாரராக, அவதாரம்-அவதாரத்தை, ப்ராப-அடைந்தருள்ளார்; எ-று.

புஷ்ணாஸ்ரென மகாமயிமதே ஊபரே ஜ்ஞாநபாராக்ஷோஜே ஸம்வத்ஸ ரௌவே மதவதிச ஷிரே ஸப்தனிம்ஸோ மவாவ்யே, நக்ஷத்ரே ஊது வாரே முநிவாதநயா ஊக்திஸாரோ முநீத ஸ்ரீமாத் ப்ராபாவதாரம் ஜமஹுபக்ருதயே பர்வணோர்யே ஷுரத்ர” துவாபர யுகத்தில் எட்டு லக்ஷத்து அறுபத்திராயிரத்துத் தொள்ளாயிர வருஷம் அடைந்த சித்தாத்ரி வருஷம் தை மாதம் க்ருஷ்ணபக்ஷம் பிரதமை பாதுவாரம் கூடின மகா நக்ஷத்ரமான சபதினத்தில் சதர்ஸனம்ஸாராய், ஒன்றும் நிரூபிக்க ஸக்யமில்லாமல் உல்பாவேஷ்டிதமாய் பிண்டாக்குதியாய் இருப்பதைப் பார்த்து, அனாதரித்து அந்தப் பிண்டத்தை ஸமீபத்திலிருக்கும் ஒரு பிரம்புப்புதரில் வைத்து கனகாங்கி சுவர்க்கம் அடைந்தான். பிறகு பார்க்கவர் தபோவிக்கந்திற்கு பஸ்சாத்தாபத்துடன் கூடிய வெட்கமுடையவராய், மற்றொரு ஸ்தலத்திற்கு தவஞ் செய்யப் போயினர்.

அந்த உல்பாவுருத பிண்டாக்குதி அகில ஜகன்மாதாவான பெரிய பிராட்டியினுடைய அதுகாஹத்தினால் பூமிப்பிராட்டி ஸுராக்ஷிதமாய் காப்பாற்றிவர, “சிக்கென்று சென்னிக்கால் சிரிடைப்பின் கண்ணுயிராய், ஒக்க உருப்பாய்ந்தறிவாலுள் நிறைந்து” என்கிறபடியே ஸர்வாவயங்களும்கு பரிபூர்ணமடைந்து அதில் ஜீவன் ஸ்புரிக்க (1) “பேதைக்குழவி” என்கிறபடியே அத்தயந்த சிசுவாய் பசங்குமுந்தையான ஆழ்வார் பசி தாஹங்களாலே ஈடுபட்டு ஸ்தனயபானம் வேண்டி ஜனசஞ்சாரமில்லாத அவ்வனத்தில் அழுதுகொண்டிருக்க அவ்வளவிலே மஹீஸார க்ஷேத்ராதிபதியான பெருமான் ஸ்ரீமங்கைவல்லிசமேதராய் அங்கெழுந்தருளி (2) “வந்தவண்மழிசை வாழுமான்மகி சாரநாதன், அந்த மைந்தனைச் செங்கையாலனைத் தணியாகஞ் சேர்த்திக், கந்தவாரிசப் பொன்கைக்கே கொடுத்தலு ஞானக்காட்சி, தந்தருண் முலைப் பால் சாலவருத்தினள் கமலைதானும்”

(3) “திருமகள்முலையிற்றீம்பால்பரிதேர்சிறுவன்செங்கைப் பெருவிரலுதவும்வண்ணமருளினன்பெருமான்ருளும் அருள்பலவாமுமீயாவாயுமளித்தான் பின்னும் இருவரும்புதல்வன் மண்ணைவாழ்த்திவைத்தேகினரால்”

(1) பெரி. தி. 1-3-1 (2) அரிசமயதீபம் 24, (3) அரிசமயதீபம் 25,

அந்தச் சிசுவை (தமது) சிவந்த திருக்கையாலனைத்து அழகிய திருமேனியிற் சேர்த்து, வாசனையுடைய தாமரையிலெழுந்தருளிய பெரிய பிராட்டியார் திருக்கையில் கொடுத்தலும் அப்பெரியபிராட்டியும் ஞானமாகிய பார்வையைத் தந்தருளும் திருமுலைப்பாலை மிகவும் ஊட்டினர்.

பெருமானும் பெரியபிராட்டியாரது திருமுலைத் தடத்திலுள்ள இனிய பாலை சூரியனுக்குச் சமானமான அக்குமுந்தையினது சிவந்த கையிலுள்ள பெருவிரலில் சுரக்கும்படி அருள்புரிந்தவனும், அடியார் க்கு அளிக்கும் பல வரங்களும் கொடுத்து தீர்க்க ஆயுளுங் கொடுத்தனர். பிறகு அவ்வெம்பெருமானும், பிராட்டியாரும் அப்புதல்வனை வாழ்த்தி அங்கு வைத்துச் சென்றனர்.

இவர் பகவத் விஸ்வேஷத்தை ஸஹியாதவராய் மீளவும் அழக்தொடங்கினார். அப்பொழுது திருவாளனென்னும் பெயரையுடைய வொருவன் அங்கே பிரம்பறுக்கப்போனபடியால் அழகுசூலைக்கேட்டுத் தானும் தன்னுடன் வந்தாருமாக சோதித்து (1) “உஷுத் ஊது மிஹம் ஷுஷ்வா தம்ஸாவம் ஸம்ப்ரஹர்ஷித:” என்று பாலசூர்ய தேஜஸ்ஸையுடைய இவரைக்கண்டு அளவற்ற சந்தோஷத்துடன் (2) “நீத்வாமுஹம் ஊர்மவ மாஸுதாவத் ப்ராடாத் ஸபத்நென பரிஸோஷணய, ஆவர்த்தயந்நாக ஷுந்ஷுலிஸ்தம் மோபிபுரே நந்ஷு குலேய யௌவ” வஸுதேவர் ரோபல்லையிலிருக்கும் நந்தன் திருமா ளிகைக்குக் கண்ணனைக் கொண்டுபோய் எப்படிக்கொடுத்தாரோ, அப்படி இந்த ஹரிதாஸனும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து தன்னுடைய பத்நியான பங்கயச்செல்வியார் கையிற் கொடுக்க; அந்த பாக்யவதியும் வந்தியை ஆகையாலே மிகவும் பிரீதியுடையவளாய் (3) “உத்தானம் செய்து” என்கிறபடியே யெடுத்துக்கொண்டு புத்ரஸ்வீகாரம் பண்ணினவளவிலே (4) “வனமுலைகள் சோர்ந்து” கொடுக்க (5) “தத்துக் கொண்டாள் கொலோ தானே பெற்றாள் கொலோ” என்று விகல்பிக்க லாம்படி ஸ்நேக பூர்வகமாக வளர்ந்தருளுகிற இவர் (6) “நந்தகோப

(1) ப்ரா. உ. (2) திவ். ஸு. (3) பெரி. தி. 1-2-8.

(4) பெரி. தி. 2-1-7. (5) பெரி. தி. 2-2-1 (6) பெரி. தி. 2-2-3, 2

னனிசிறுவா நான் சரந்த முலையுணையே” என்கிறபடியே பங்கயச் செல்வியாரால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டும் ஸ்தன்யாதிபோஜ்யங்களிலே ஆசையற்றவராய் பகவத் குணாபவமாகிற அம்ருதத்தையே தராக மாகக்கொண்டவராய், அழுகை முதலியவை யொன்றுமின்றி, மல முத்ராதி ரஹிதராய் ஸர்வாவயங்களும் பரிபூர்ணமாய் விருத்தியடையப்பெற்றவராயிருக்க (1) “சதுர்ய வர்ணஸ் தத்ரஸ்யஃ கர்சுசித் ப்ரா ஜ்ஞா லியா ஹக், ஸ்ருத்வாதி மாதுஷம் தஸ்ய ஹர்மயீயஸ்ய வைஹ வம்” ஆத்யந்த விஷ்ணவோ வ்ருத்த: ஹர்யயா ஸஹிதஸ்தடா” சதுர்த்த வர்ணத்தில் அவதரித்த பிராக்ஞனையும் பெயரையுடைய ஒருத்தன் ஆழ்வாருடைய அதிமாதுஷ வைபவத்தைக்கேட்டுத் தன் பத்ரியுடன் (2) “தத்ர மத்வாம் ஜலாஹால மபர்யடிமிலெஜஸம், பஞ்சஸக்த்யாத்ம நஸ்யஸ்ய ஸிஸோர ப்ராக்ருதம் மஹத்” அதி சிக்கிரமாய் அவ்விடத்திற்குப்போய், பஞ்சஸக்திமயமான அப்ராக்ருத திவ்ய ஸரீரத்துடனிருக்கும் அந்த சிசுவைக்கண்டு அத்யாச்சர்யப் பட்டு, தான் கொண்டுவந்த பாலமுதை ஸமர்ப்பித்து அமுது செய் தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க; அவரும் அதை ஸ்வீகரித்தருளி னார். சிலகாலம் கழிந்தபின்பு அந்த வ்ருத்த தம்பதிகளுடைய பக்தியை யறிந்து அன்றையதினத்தில் ஸ்வீகரித்த பாலமுதில் கொஞ்சம் சேஷிக்க விட்டு, இதை நீங்களுட்கொண்டால் உங்களுக்கு நல்ல புத்திரனொருவன் உண்டாவானென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

அந்த தம்பதிகள் பாலமுதை ஸ்வீகரித்த உடனே யெளவன லக்ஷணத்தை யடைந்து தத் பத்னி கர்ப்பவதியாய், பத்து மாதம் நிறைந்தவாறே, கேசவன்மராய்க்கொண்டு மானிடம் பாடாத மஹா ப்ராக்ஞான ஒரு புத்ரனைப் பிரசவிக்க, (3) “ஊத்திலார கடாக்ஷேண யீமந்தம் விஜ்ரோபமம்” “ஸவாலோப ஊத்தி ஸாரார்ஜ, விக்ஷ ணாத், ஜஹ்ரஹ ஸகலா விஜ்ரஸ்த தோத்ஹுத் ஹவத் கவி:” சகார நாம்நா கணிக்ருஷ்ணமேந மஸிக்ஷயத் ஸர்வகலாஸ்சாத” ஸ்ரீ விதுர ரைப்போல் ப்ரகாசிக்கிற அப்புத்ரனுக்குப் பன்னிரண்டாவது நாளில் கணிக்ருஷ்ணனென்று திருநாமம் சாத்த அகில வித்தைகளையும் பக்தி

(1) ப்ர. அ. (2) ப்ர. அ. (3) ப்ர. அ.

ஸாரருடைய கடாக்ஷத்தினால் அடைந்து அவருடைய பாதஸேவை செய்துக்கொண்டு எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுடையவரானார்.

(1) “விசக்ஷணே விஸ்வவிமோஹ ஹேதோ: குலோசிதாசார கலாதுஷத்த:”, புண்யே மஹீஸாரபுரே வியாய விக்ரீய ஸூர்ப்பம் விஜ்ஹார யோதீ” அந்த பார்க்கவ புத்திரர் பகவத் கடாக்ஷ கருணா ம்ருத பாரத்தால் த்ருப்தியடைந்த மனசையுடையவராய், ஆகாரம் முதலியவற்றிலும் ஆசையற்றவராய், ஸந்தோஷத்தோடு பிரம்பறுப் பான் குலத்தில் வளர்ந்து வந்தார். மஹா ஸாமர்த்யமுள்ள அந்த யோகிசுவரர் எல்லோரையும் மயங்கும்படி செய்வதற்காகவே பிரம்புக் காரர்களின் குலத்துக்குத் தகுந்த தொழில் பற்றுடையவராய், புண்யக்ஷேத்திரமான அந்த மஹீஸாரக்ஷேத்திரத்தில் சுளகுகளைப் பின்னி விற்றுக்கொண்டு காலங்கழித்தார். இங்ஙனம் பிரம்புக்காரர் குடியில் வசிப்பவராயிருந்தும், ஆகாயத்திற் சூரியன் ப்ரகாசிப்பதுபோல் அவர் யாவர்க்கும் அறிவை யூட்டுகின்ற தமது தேஜோவிசேஷத்துடன் விளங்கித் தோற்றினார். (2) “ஆஸப்த வர்ஷம் ஸ்தித்வாத்ரவேத்ர ஸம்புட க்ருத் ஹுஹே, ருஷிபுத்ரோ ஊத்திலாரோ ஸால்யேந சதுர ஸ்யயா” ரிஷி புத்திரரான ஆழ்வார் சதுரராகையாலே பகவத் தயா அம்ருதத்தைபுட்கொண்டு ஏழு பிராயமளவும் பிரம்பறுப்பான் வீட்டி லிருந்து பின்பு தனக்கு அன்னபானாதிகளில் ஆசையுண்டானவாறே அதேகாசனமாப்க்கொண்டு அந்த பிரம்பறுப்பான் வீட்டை விட்டுத் தீர்த்த யாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டார்.

மழிசைப்பிரான் பல சமயங்களிலும் புகுதல்.

(3) “இளைப்பினையியக்கம் நீக்க இருந்து முன்னிமையைக்கூட்டி, அளைப்பிலெம்புலனடக்கி.....” அஷ்டாங்க யோகத்தால் முழுமுதற் கடவுளை அடையக் கருதுபவராய் அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டுப் பல விடங்களுக்குச்சென்று எல்லாப்பொருளுக்கும் தலைமையான பரத்து வம் எதுவோ என்று ஆராயலுற்று (4) “ஸாக்யோ ஹுக்யாக்ஷ பாடிக்ஷ பணர் கபில பதஞ்ஜல:” லோகாயனம் பெளத்தம் சமணம் முதலிய

(1) ப்ர. அ. (2) ப்ர. அ. (3) தி. குழ. 18. (4) ப்ர. அ.

அவைதிகமான பாஹ்ய மதங்களுள்ளும் மாயாவாதம் முதலான வைதிகமான குதுருஷ்டி மதங்களுள்ளும் ஒவ்வொன்றிலும் தனித்தனி புகுதுலுற்றார். முதலில் ஒரு மதத்தில் ப்ரவேசித்து அப்பொழுது அதற்கு உரிய நூல்களையெல்லாம் ஆராய்ந்து தேர்ந்து அம்மதத்திற்கேற்ற பெயரோடும் ஒழுக்கத்தோடுங்கூடி அதின் நிலையிலே யூன்றி நின்று பல நூல்களை இயற்றிப் பின்பு அக்கொள்கையில் சில குறைபாடுகளைக்கண்டு அதனை விட்டு வேறொரு சமயத்திலிறங்குவார்; இவ்வாதே சமார் ஆயிரவருஷங்கள் பல மதங்களையும் பரிசோதித்தார். பின்பு சைவசமயமே ஸத்யமென்று துணிந்து அதில் தலையிட்டுச் சிவவாக்ய ரென்னும் பெயர்பூண்டு சிவபரமாக சில நூல்களைச் செய்து கொண்டு (1) “தேஷாம் ஸம்ஹாஷண ஸ்பர்ஸ ஷர்ஸநாதி விவர்ஜித:; மௌநவ்ரத பரோஹதித்வா சஹக் தா மெவஸோ மஹார்” அந்ய மதஸ்தரோடு ஸல்லாபம் முதலானது செய்யாமல் விருப்பமற்று ஏகாத்சிலராய் ஓரிடத்திலேயிருந்து பரமசிவனைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மழிசைப்பிரானை, பேயாழ்வார் ஆட்கொள்ளுதல்.

(2) “ஐதோர்யு புண்யு: ஸமஹா லலாடே ஹஜ்யே லக்ஷித ஸம்வ சக்ர:; பஜாக்ஷ மாஸாடி லிஸோலி கண்டோஹ்ய லக்ஷதாதித்ய ஸமாந காந்தி:” பக்திஸாரருடைய வைபவத்தை முதலாழ்வார்களில் ஒருவரான பேயாழ்வார் கேள்விப்பட்டு அவரைச் சீர்திருத்தி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகராக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி பேயாழ்வார் நெற்றியில் ஊர்த்துவ புண்டரமும், இருபுஜங்களில் சங்குசக்ர லாஞ்சனமும், மார்பில் துளசி நரினாக்ஷமாலைகளையுமுடைய வராய்ச் சூரியனைப்போலே ப்ரகாசித்துக்கொண்டு அந்தச் சிவவாக்ய ருடைய இடத்திற்கு அருகில் மார்க்கத்திலிருக்கிற தம்முடைய திரு நந்தவரத்திலுள்ள சில திருத்துழாய்ச் செடிகளையும் சில புஷ்பச்செடிகளையும் பிடுங்கித் தலைகீழ்தாக நட்டு அதற்கு ஒரு மண்குடத்தில் நூறு துவாரங்களைச்செய்து அதைக்கொண்டு அவற்றிற்கு ஜலம்விடத் தலைப்பட்டார்.

(1) ப்ர. அ.

(2) ப்ர. அ.

அதைப் பார்த்த சிவவாக்யரான திருமழிசைப்பிரான் (1) “கிம் த்வம் ஸ்ரான்தோ விஷ்ணுஹாஸ கிம்கார்யம் க்ருதவாநஸி” இகழ்ந்து பெருநகைகொண்டு அவ்விடத்திற்குச் சென்று, குடத்திலெடுக்கப் பட்ட ஜலம், செடியினிடம் கொண்டுபோவதற்கு முன்னமே வழியி லொழுதிப்போவதை யறியாத கொள்கையுண்டோ? இந்தப் பேய்த் தனத்தையுடைய விஷ்ணு பக்தனுக்கென்று சொல்ல; அவரிதைக் கேட்டு “ஏகோஹவை நாராயண ஆஸித் ஹ ஸ்ரஹ்ம ந ஸங்கர:” என்கிறபடி ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கு மேற்பட்டவனாய், ஏகநாதனாய் அழிவற்றவனுயிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனை விட்டு அறித்யமான தேவர்களுக்குப் பரத்வங்கற்பிக்கும் குதுருஷ்டி மதங்கள் தோறும் புகுந்து ஒன்றிலும் பசையிருக்கக்காணாமல் நிலைகொள்ளா நெஞ்சின னாய் வாணனை வினாளாகக் கழித்துழலும் பேய்த்தனம் உமக்கே யிருப்பது கிடர்; அதை நாம் வாய்திறந்து சொல்லவும் அஸஹ்யமா யிருக்கையாலன்றோ உமக்கதை சூசிப்பதாக விப்படிச்செய்தோம்; இதை யறிந்துகொள்ளாத நீர் உம்மையும் உம்மைச் சேர்ந்தாரையும் ரட்சிக்கவல்லவரென்று விருது கூறிக்கொண்டு திக்விஜயஞ் செய்யப் புறப்பட்டதை விவேகிகள் பார்த்தால் நகையாரோ? என்றார்.

(2) “ஐசக்தாரணம் வஸ்து வேஹந்த ப்ரதிபாதிதம், வ்யாஸாடி முநி நிர்ணீதம் ஹரிஸு ஹ்மாடி வந்திதம், பராத்பரம் வஸ்து ஸயேந பரஸ்பரிவ:; ஸரிவாடிந்யாத் பரம்நாஸ்தி த்யேவம் ஹ்ருடி நிவேயயஹி” சிவவாக்யர் சிவபிரானைப் பார்க்கிலும் பரத்வமுடைய தேவதை இல்லை யென்று சில வாக்யங்களைச் சொல்ல, அதற்குப் பேயாழ்வார் சிலருக்கு உத்பத்தி நசும் சொல்லியிருப்பதையும், தேவர்களில் மூவர் முக்கிய ரென்றும் அதில் சுத்த ஸாத்விகமுர்த்தியாய் இருப்பவர் ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவென்றும், இராஜஸ குணத்தையுடையனுயிருக்குமவன் ப்ரஹ்மாவென்றும், தாமஸகுணத்தையுடையனுயிருக்குமவன் ருத்ரனென் றும், (3) “ஏகேந பாடி கமலம் ஸரிவாக்ய ப்ரஸாரிதம், ஏகேநக்ஷானிதம் ஹக்த்யா தத்பாடி கமலம் சில, தத்பாடி தோயமேகேந மூர்யீ ஸஹக் தி தோ யுதம், தேஷாம் த்ரயாணம் கோவிஷ்ட மஹாநிதி விசாரயதாம்,

(1) ப்ர. அ.

(2) ப்ர. அ.

(3) ப்ர. அ.

யம்மயோக்தமிடம் ஸம்யக் ஸுக்ஷ்மஸூத்ரா விசார்யதாம்” அந்தவிஷ்ணுவினுடைய திருவிசுரமாவதாரத்தில் மேலுலகங்களை யளந்த அவர் திருவடிபை இவ்விருவரில் ஒருவரான ப்ரஹ்மா தீர்த்தங்கொண்டு திருமஞ்சனம் செய்திருக்கிறான் என்றும், பெருக்காராய் வடிந்த அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை மற்ருருவனான ருக்ரன் சிரஸில் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்றும் சாஸ்திரங்களில் அறுதியிடப்பட்டிருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் வாய்கொண்டு பேசுவந்த உமக்கு பரத்வ நிலையிலிருப்பின்னானென்றுணர்த்துவோங்காண்.—(1) “ஸிவாக்குநர் ஸம்ம ஸுக்ஷ்ம வாத்ரா சர்மாம்வரா ஸ்ரஹ்ம கபாலமாலா, யுதாஷ்மாலா பித்ருகாநஸ்தா ஜடாயராஜிமஸநாஸநாகிலேயம்” என்கிறபடி தேஹமெல்லாம் பஸ்மத்தைப் பூசியும், புலித்தோல் யானைத்தோல்களை வஸ்த்ரமாகத் தரித்தும், ப்ரஹ்மஹத்தியினிலே பற்றிய மண்டையோட்டிலிரந்தும் சடமுடியைத் தரித்து, ஸம்ஸாரத்திற்குச் சென்று நிர்வாணையிருக்குமொருவனான சிவபிரானுடைய ஸ்வரூபத்தையும் (2) “ஹ்ருக்ருதி: ஸ்ருக் ஸ்வ ஷ்ரஹஸ்தா ஸுதீர்ய ஸம்பூர்ண கமண்யுஸ்ச, யுதாஷ்மாலா க்ருத வேடிபா ஸுஷாஸமாநாயித ரஹ்யாஸா” அஸ்திதிஞ்சிந் மஹீய தத்வம் தயூயதீவேச மிதோ விஹதி, அப்ராப்தகாமார்த்த பராயிகேச்சாயத்யாக்ருதிம்தாம் வியிருடியோஸ்ச” என்கிறபடி யஜ்ஞத்தில் நெய்விடுகிற ஆஜ்யபாத்ரத்தைக் கைவிடாதவனாய் தர்ப்பை பவித்ரத்தையும், ஜபமாலிகையை யுந்தரித்து, வேதபடனம் செய்துக்கொண்டு, எக்காலமும் ரங்கநாதனை யே ஆரதித்துக்கொண்டு யாதொரு மஹர்வமாயிருக்கும்படியான பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தவிர வேறில்லையென்று சித்தார்த்தஞ் செய்யுமொருவனான ப்ரஹ்மானின் ஸ்வரூபத்தையும், (3) “விஷ்ணவா க்ருதிஸ்சம் உகம்மஹிதாந்மா பார்ப்பவ ஷ்டயே ஸோனித ஷியநாரீ, ஹ்ருஜாந்தரஸ்பா மஹீய லக்ஷ்மீ கிரீட மஞ்ஜீர முஷாடி ஹ்ருஷா” மந்திர மாலாஞ்சித கேசாஸ்பா பீதாம்வராலங்க்ருத நீலமாந்தர, அவாப்தகாமைவ விஹதிஸைஷா விஷ்ணவாக்ருதிஸ்பாம் விஹ்ருஷார்ய பஸ்ய” என்கிறபடியே சந்தனத்தினால் அலங்கிருதமாய் இந்திர நீல

வண்ணத்தையொத்து அதிசயித்திருக்குந் திருமேனியும் உபயபார்சங்களில் பூ, நீரா, தேவிகளும் திருமார்பில் ஸ்ரீதேவியும், கிரீடகுண்டலாதி பாதாபரணங்களும், பாரிஜாத பசந்துளவமலர்மாலையும், பீதாம் பராதிகளையுமுடையனாய் ஆத்மாக்களடையவேண்டிய ஸர்வ பலப்ரஸாத ஸ்தானபூதனாயிருக்கின்ற பகவானான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், நீரே உம்முடைய யோகத்ருஷ்டியினிலே பார்த்து பரனாயிருப்பவன் இன்னானென் றறிந்துகொள்ளுமென்றனர்.

இவரும் அவ்வண்ணமே நிர்ப்பரத்வ நிர்ப்க்ஷபாதத்வாதி லக்ஷணத்தோடும் தம்முடைய யோக திருஷ்டியினிலே விஷ்ணுவாக்ருதியே (ரூபமே) பரதத்வமாயிருப்பதைப் பாருமென்று (1) “ஆஸோஜு ஸர்வராஸ்த்ராணி விசார்யச புந: புந: இடிமேகம் ஸுநிஷ்பநம் யேயோ நாராயணஸ் ஸுஷா” ஏவம்புத ஸஹஸ்ராணி ப்ரமாணா கியபாலியி, ஸதர்க்க ஸஹிதாந்யேந ஸர்வஜ்ஞத்வாந் மஹாமதி” தாநிவாடிமுலேநைவ ப்ரதிபாடிந்ய ஸம்மதம், பராஸராடிவத் ஸம்யக கரோத் தத்வநிர்ணயம்” அனேக ஆபிர ப்ரமாணங்களினாலும் வாதத்தினால் பராசரர் எப்படி தத்வநிர்ணயம் செய்தாரோ, அப்படி ஒரு வருக்கொருவர் தர்க்கத்தினாலும், வாதத்தினாலும் தத்வநிர்ணயம் செய்து திருப்தராய், சடமுடியையும், சணப்பனார் அரைஞாணையும், கழுத்திற் பூட்டியிருந்த லிங்கத்தையும், கையில் வைத்திருந்த ஜப மாலையும், சிக்கென கழித்துத் தீர்த்தமாடி சீருடை தரித்து வந்து பேயாழ்வார் திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டுத் தன்னை திருத்திப்பணிகொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க; அவரிவருக்கு விஷுக்ஸேநருடைய க்ருபையினால் பஞ்சஸம்ஸ்கார பூர்வகமாகத் திருமந்த்ர த்வய, சரமஸ்யலோக யோக ரஹஸ்யங்களனைத்தையும் தெரிய வருளிச்செய்தார். அவற்றை தன் நெஞ்சுட்கொண்டு “இனியறிந்தேனீசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம்” என்றறுதியிட்டுத் தமதாசார்யரான பேயாழ்வார் ஸன்னிதியில் தானே ஞானயோகத்திலமர்ந்திருக்கையில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், அதையாதாமாகப்பற்றியிருக்கும் ஞான, சக்தி, பல, ஐசவர்ய, வீர்ய,

தேஜஸ் என்கிற ஷட்குணங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கிற திவ்யமங்கல விக்ரஹத்தையும், பொலிவடைந்திருக்கிற கிரிடாதி பாதாபரணமீருண திவ்யபூஷண வர்க்கத்தையும், அவற்றினின்றும் பிரிந்து தோன்றுகிற ஸங்குசக்ராதி திவ்யபுதங்கனையும், பெரியபிராட்டி முதலாயுள்ள தேவிமார்களையும் (1) “ஊவாம்ஸ்து ஸஹவைஷேஹ்யா” என்றும், (2) “ஏவமற்றமரராட்செய்வார்” என்றும், (3) “சூழ்ந்திருந்தேத்து வர்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அச்சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கையே தங்களுக்குத் தாரகாதிகளாகவுடையரான திவ்ய பரிஜனவர்க்கத்தையும், அந்த போகத்துக்கு நிலமாயிருந்துள்ள (4) “நலமந்த மில்லதோர் நாடு” என்றும் அளவற்ற ஐசவர்யத்தையுடைய நாடான பரமபுதத்தையும் ப்ரகாசிப்பித்து ப்ரக்ருதி, புருஷ, காலாத்மகமான ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார வ்யவஹாரங்கள் (5) “இன்புறுமிவ்வினா யாட்மடையான்” என்கிறபடியே தன்னிலும் தன் நியமந்தினுமிருக்கிறபடியையும் (6) “யந்நாவி பஹுஹவந் மஹாத்மா ப்ராஜாபதி: விஸ்வ ஸ்ருக்” “பொ ஸ்ரஹ்மாணம் விஹாதி பூர்வம்” (7) “நின்னுள்ளே நான்முகனை முழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று முதல் படைத் தாய்” என்றும் தனக்கு ஜ்யேஷ்ட புத்ரனாக ப்ராஹ்மாவைத் தன் திருநாபிகமலத்தில் வுத்பன்னனாக்கினபடியையும் (8) “ஹ்ரம்ண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ஸ்ரேஷ்டாய” என்கிறபடியே அந்த ப்ராஹ்மாவுக்கு ஜ்யேஷ்ட புத்ரனாக ருத்திரனை உத்பன்னனாக்கினபடியையும் காட்டியருளினார்.

இவரும் (9) “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான்படைத்தான்” என்றும், “சாக்கியங்கற்றோம் சமணங்கற்றோம் சங்கரனார்,—ஆக்கிய வாகமநூலாராய்ந்தோம்—பாக்கியத்தால், செங்கட்கரியானைச் சேர்ந்தோம் தீதிலமே எங்கட்கரிய தொன்றில்” என்று தம் வாக்காலே சொல்லி (10) “ஆலோஜ்ய ஸர்வ ஸாஸ்த்ராணி விசார்யச புந: புந: இஹமேகம்

(1) ரா. மா. அயோ.	(6) ப்ரா. அ.
(2) திரு. வா. 8-1-1.	(7) திரு. வா. 3-1-7.
(3) திரு. பல். 12.	(8) ஸதபதப்ராம்ஹணம்
(4) திரு. வா. 2-8-4.	(9) 4 தரு. 1.
(5) திரு. வா. 3-10-7.	(10) பார-சாந்திபர்வம்.

ஸுதிஷ்டந்தம் ஸேஷ்யோ நாராயணஸ் ஸஹா || யோஜேஸ்வரம் ஜகந்நாயம் விஷ்ணுமீ ஜிஷ்ணுமீ ஸ்ரீபபேதிம், பஜநாஹம் விஸாலாக்ஷம் சிந்தயாமி ஜகத்பதிம்” இதர லித்தாந்த நிவ்ருத்த பூர்வகமாக “திருநின்றபக்கம் திறம்தென்றோர்ந்து” அனுஸந்தித்து ஜகத்காரண பூதனாய், ஸர்வாதர்யாமியாய், புண்டரீகாக்ஷனாய், லக்ஷ்மீவல்லபனாய் பராத்பரனாயிருக்கும் யாதொரு ஸர்வேஸ்வரனைத் தியானம் செய்து கொண்டு க்ருதார்த்தராய் ஏழுநூறு ஸம்வத்ஸரம் கைரவணிக்கறையில் யோகத்திலெழுந்தருளி இருந்தார்.

மழிசைப்பிரான் மழுவாளியை மதியாதிருத்தல்.

ஒருநாள் நிரந்தர பகவததுபவம் செய்துகொண்டு திருமழிசை திவ்யதேசத்தெம்பெருமானுடைய வாஹன வஸ்திரங்களில் கிழிர் திருக்கு மவற்றைத் தைத்துக்கொண்டிருக்க கைலாஸாதிபதியான ருத்ரமூர்த்தி பார்வதி ஸமேதனாய், ரிஷபவாகனமேறித் திரிசூலபானியாய், ஆகாஸ மார்க்கத்திலே செல்லாநிற்க, (1) “அஸ்ப்ருர்யாமேவ தச்ஹாயாம் நூத்வா பரமவைஃக:; ஐக்திஸார: ததார்யத்ர விவேஸா வரண ஸ்யலே” ஆழ்வார் கண்டு அவர் நிழல் தன் மேற்படாத படி ஆவரணஸ்தலத்தில் ஒதுங்கியிருந்தார்; இதை தம்பதிகள் பார்த்து நின்று, இவரிப்படி செய்வதற்கு காரணமேதென்று யோசிக்கையில், பார்வதி ருத்ரனை நோக்கி யாரென்றறிந்துபோவோமென்ன, ருத்ரன் (2) “கர்சந் மஹாநுஷாவோயம் ஹமவத் ஐக்திபாரமஃ” இவர் மஹாநுபாவராயிறே நம்மை மதியாரே யென்ன, ஆகிலும் கண்டுபோவோமென்று பார்வதி சொல்ல, ருத்ரன் சம்மதித்து இவர் ஸம்பத்தில் வந்து நிற்க இவர் கண்ணெடுத்துப் பாராதிருந்தார். அப்பொழுது ருத்ரன், ‘நாம் வந்து நிற்க நீர் அலக்ஷ்யமாய்க் காணலாமோ’ வென்ன, ஆழ்வார் (3) “தவத்த: ப்ரயோஜனம் நாஸ்தி” உன்னைக் காண்பதிலெனக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? என்ன; ருத்ரன், ‘நாம் உமக்கொன்று தரக்கடவோம்; நம் வரவு வீணாகாத

(1) ப்ரா. அ.	(2) ப்ரா. அ.	(3) ப்ரா. அ.

படி உமக்கிஷ்டமிருப்பதைக் கேளுமென்ன; ஆழ்வார் புன்முறுவல் செய்து மோகும் தரவல்லையாகில் தாவென்ன; ருத்ரன் அது என்னாற் றாக்கடவதன்று. பூநீமந்நாராயணனிடத்திலே அது பெறத்தக்கது காண் என்ன, ஆனால் இன்று சாவாரை நாளைக்குச் சாகும்படிபண்ண வல்லயோவென்று இவர் கேட்க, அதுவும் கர்மாநுகுணமாய் நடந் தேறுவதுகானென்று ருத்ரன் சொல்ல (1) “யயாமச்சம்த்ய ருத் தேன ஸுஹீமாரீண தந்தவ:; தவைவமே வரம்தேஹி ஸர்வா லீஷ்ட ப்ரதாயக” ஆகிலும் என் ஊகியின்பின்னே நூல் வரும்படி வரப்ரதானம் செய்வீர் என்றிவர் கேட்க, ருத்ரனுக்குக் கோபமுண் டாய் இவரையும் அனங்கனான மன்மதனைப்போலாக்கக் கடவே னென்று, தன்னுடைய பொரியும், புகையும் கிளம்புகிற நெற்றிக் கண்ணைத்திறக்க, அகினின்றும் சுட்டெரிக்கத் தக்கதோர் அம்புத ஜுவாலையானது திரைதிரையாய் வடவானலம்போல் கிளர்ந்துவர, (2) “உக்ஷிணம்மூஷ்ட நேத்ராஹி கோடி ஸம்வர்த்தகாஹிவத்” ஆழ் வார் தன் வலது திருவடியின் பெருவிரலிமிர்ந்த, அந்த நகக்கண்ணி னின்றும் ப்ரளய காலாக்கனியைப்போலும், வைசவானராக்னியைப் போலும் பயங்கரமாயிருப்பதொரு தீ கிளம்பி ருத்ரநேத்ராக்கனியை யெதிர்த்து ருத்ரன்பேரிலும் தாவிக்கொண்டு போக, (3) “ஸதாஹிர் வர்ஷ ஞாராஹிஃ ஹர்யமானோ ந விவ்யதே! மஹா ஹா வதஸ்தத்ர வேஞாந்திர் அசுலோ யயா || ஊவய்யாந ஸம்ஜாத ஸுஹ விஸ்மருத வாஹ்யஜம்! தம்ஷுஷ்ட்வா விஸ்மருதோத்யம்த மசலம் பர்வதோ பமம் || ஸ தஸ்ய ப்ரதிகேள நாம ஊக்திஸார இதி ஸ்ருதம்! வஹுயா ஸ்லாவ இத்யாய தடி ப்ராக்ருத வைஹவம்! வியாய ஸாஸலீஃ கம்பம் பார்வத்யாஸஹ ஸங்கரஃ ||” அந்த ருத்ரன் ஸஹியாமல் புஷ்கலா வர்த்தகமென்கிற மேகங்களை வாஷிக்கும்படி ஆஜ்ஞாபிக்க, அம் மேகங்கள், ஆகாசபரப்பில் நிறைந்து மின்னி முழங்கி வில்லிட்டு அகிலதாபங்களும் நீங்க எரிகிற தணலையும் அகற்றி, பெருவெள்ள மாக்கின.

மழுவாளி மழிசைப்பிரானுக்குப் பக்திஸாரர் என்ற திருநாமமீதேல்.

ஆழ்வார் பர்வதராஜனைப்போல் வர்ஷதாரைக்கு நிலைகொலையா மல், பகவததுபவ தத்பரராயிருக்கையில், ருத்ரன் இவருடைய த்ருட வ்ரதத்தைக்கண் டதிகயித்து, பக்திஸாரர் என்கிற திருநாமத்தைபுஞ் சாத்தி, இவர் வைபவத்தைக்கொண்டாடி ஸிர: கம்பம் பண்ணித் தன் பத்னியைப் பார்த்துப் பாகவதர்களை எந்தவிதத்திலும் எவரா லும் ஜயிக்கமுடியாதென்று பூர்வம் அம்பரீஷாஸ் தூர்வாஸன் அவ மானப்பட்டதுபோல் நான் இப்பொழுது இந்த பக்திஸாரரால் அவ மானப்பட்டேன் என்றுரைத்துக்கொண்டு யதாஸ்தானமே போயி னான்.

சுக்திஹாரன் அவமானமடைந்து பக்திஸாரரின்

மஹிமைகண்டு மகிழ்தல்.

ஆழ்வார் பூர்வம்போல் யோகநிஷ்டரா யெழுந்தருளியிருக்க, யாத்ருச்சிகமாய் சுக்திஹாரன் என்கிற ஒரு கேசரன், வியாக்ராருட னாய் ஆகாச மார்க்கத்திலே செல்லாநிற்க, அந்த வியாக்ரம் மேலே போகாமல் திமிர்ந்து நிற்க அவனுமீதேதோவென் றுய்த்துணர்ந்து பார்க்ருமளவில், கிழே மௌனமாய் யோகத்திலெழுந்தருளியிருக்கு மிவரைக்கண்டு அதிகயித்து, அப்போதே ஆகாசத்தினின்றும் பூமியி லிறங்கி இவர் சமீபத்தில் வந்து, ஓய் பார்க்கவ முனீந்திராரே! நீர் தைத்துக்கொண்டிருக்கிற கந்தையை எரிந்துவிட்டு நான் தருகிற இந்த திவ்ய வஸ்த்ர நிர்மிதமான கவசத்தைத் தரித்துக்கொள்ளு மென்று கொடுக்கவர, இவரையனாதரித்துத் தம் ஸங்கற்பத்தாலே (1) மாணிக்கஸ்வரூபமாய்ச் சூரியகாந்தியைப்போல் பின்னுமோர் கவ சத்தை யவனுக்குக்காட்ட அவன் வெட்கித் தன் கழுத்திலிருந்த தொரு ரத்நஹாரத்தை கழற்றி இதை ஜபமாலிகையாகத் தரித்துக் கொள்ளுமென்று கொடுக்கவர, (2) “மாணிக்ய ரஞ்ஜிதம் ஷிவ்யம் கவசம் ஞுமணி ப்ரஹம்! வியாய ஸத்வரம் ஸம்யக் ஸ்வஸம்கல்பேந தக்ஷணம் || பக்திஸாரரும் தன் கழுத்திலிருக்கிற துளகி பத்மாக்ஷ

மாலிகைகளையெடுத்து இவற்றைப் பாராயென்ன, அவை நவரத்தின மயமாய் விளங்கக்கண்டு அத்யாச்சர்யமடைந்து இவரை மஹாநாபாவ ரென்றும், பரிபூர்ணரென்றுத் துதித்துத் தண்டனிட்டிப் போயினான்.

கொங்கணசித்தன் பரீபலமடைந்து சேல்லல்.

அதன்பின் இவரிடத்தில் கொங்கணசித்த னென்கிற ஒரு ரஸவாதி வந்து இவருடைய வைபவத்தைக்கண்டு இவருக்கு காணி கோடியைப் பேதிக்க சக்தியுடையதொரு ரஸகுரிகையைச் சமர்ப்பித்த, இவரதை யனாதரித்து அவனுக்குத் தம்முடைய பொன்னெடுத்த மேனியின் புழுதியோடே காதிற் குரும்பியை யெடுத்துத் திரட்டி. (1) “ஸகாஞ்சநமீரிம் ஐஷ்ட்வா கொங்கணோத்யந்த விஸ்மய:” இது காணி கோடாகோடியைப் பேதிக்காதோ பாராயென்று கொடுத்தருள, அவரதை வாங்கிப் பரீக்ஷிக்கையில் அது இவர் சொன்னபடிக்கொத்திருக்கக் கண்டு மிகவும் மகிழ்வுற்று (2) “ஊக்திஸாரம் ப்ரணம் யாய க்ருதார்ஃ ப்ரயயௌக்யா” பக்திஸாரரை நமஸ்கரித்துத் தன்போஹமென்று க்ருதார்த்தனயப் போயினான்.

முதலாழ்வார்கள் பக்திஸாரரைச் சந்தித்தல்.

அனந்தராம் ஆழ்வார் ஒரு குறைக்குள் ப்ரவேசித்துப் பத்மா சனமிட்டெழுந்தருளித் திருக்கண்களைத்திறவாமல் யோகத்திலிருக்க, பொய்கை, பூதன், பேயார் ஆகிற முதலாழ்வார்கள் மூவரும் ஸ்ரீரங்காதி திவ்யதேச யாத்ரை செய்துகொண்டு அந்த மார்க்கமாய் வருகையில், ஒரு அப்ராக்ருத திவ்யதேஜஸ்ஸைக் கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டு, இதை யாராயக்கடவோமென்று அவ்விடத்தைச் சுற்றிலுஞ் சோதித்துக்கொண்டிருக்கையில், குகைக்குள்ளிருந்த இவரைக்கண்டு, இம்மஹாநாபாவர் யாரோவென்று தங்களுடைய நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணிலே பார்த்து அறிந்து ஒருவருக்கொருவர் தண்டம் சமர்ப்பித்துக்கொண்டு, ஆஸநத்தில் வீற்றிருந்து ஒ பிசம்மன்! பார்க்கவ

குமாரரே! சுகமாய் இருக்கின்றீரா? அஷ்டாங்கயோகம் அவிச்சின்ன மில்லாமல் நடைபெறுகிறதா என்று முதலாழ்வார்கள் வினவினர். பக்திஸாரரும், ஸ்வாமி! தேசிகோத்தமர்களான தேவரீர்களுடைய க்ருபையினால் அடியேனுக்கு அவிச்சின்னமாய் நடக்கிறதென்று விண்ணப்பம் செய்து ஆநந்தக்கண்ணீர் ததும்ப புளகீக்ருதகாத்ரர்களாய், அந்யோந்ய வந்தனபரராய், ஒருவரையொருவர் ஆவிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, மிகவும் ப்ரீதியுடனே பாலுடன் பாலும் தேனுடன் தேனும் கூடினாற்போல் இந்நால்வருங் கூடி “தேனாறி யெப்பொழுதுந்தித்தித்து” என்கிறபடியே பகவத் சரணாவிர்த மதுவையுண்டு பரவசமுற்றுச் சிலகாலம் அந்தவிடத்தில் தானே பகவததுபவம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து, அனந்தராம் உகந்த திருவுள்ளத்தையுடைய ராய், ப்ரீதியுடனே திருமயிலைக் கெழுந்தருளி, பேயாழ்வா ரவதரித் தருளின கைரவதீர்த்தத்தை ப்ரீதியுடன் தரிசித்துக்கொண்டு, அங்கேயும் சிலகாலம் யோகத்திலெழுந்தருளியிருக்க, “ஓடித்திரியும் யோகிகள்” தீரமௌனவரதமுடையவர்களாய் கிராமேகராத்ரம் ப்ருத்வீ ஸம்சரணம் செய்துகொண்டு பகவத் மங்களாஸாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு மூவாயிரத்து முந்தாற்றிருபத்தைந்து வருஷங்கள் யெழுந்தருளியிருந்து கடைசியில் (தேஹவீநகரம்) திருக்கோவலூரில் விஷ்ணு ஸாலோக்யத்தை யடைந்தனர்.

பக்திஸாரர் திருமழிசைக்கு எழுந்தருள்தல்.

(1) “ஸஹர்ஷவாத்மஜோ யீமாந் ஊக்திஸாரோயயோ மிராட், ஸ்வாவதார ஸ்ரீலம் ப்ராப மஹீஸாரபுரம் மஹத்” இவ்வாழ்வார் தம்முடைய திருவவதார ஸ்தலமான திருமழிசைக்கெழுந்தருளி, தரித்துக்கொள்ளத் திருமண் வேண்டி பூமியைக் கல்விச்சோதித்துத் திருமண் அகப்படாமல் கலங்கிக்கிடக்க, அப்போது திருவேங்கடத் தெந்தை இவர் ஸ்வப்பநத்தி லெழுந்தருளித் திருமண் இருக்குமிடத்தை அடையாளத்தோடுங் காட்டியருள, இவர் அந்த சுவடறிந்து திருமண் கண்டெடுத்து அதைக்கொண்டு திருமேனியில் த்வாசுஸ

ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களை யேறியருளப் பண்ணிக்கொண்டு, அதிகப் பீர்தியுடன் கூடாத்தர்புருஷார்த்தங்களில் மனம் வையாது, பகவதபுவத்திலே நிறுத்திப் பொய்கையாழ்வார் அவதரித்தருளின பொய்கைப் ப்ரதேசத்தில் சிலகாலமெழுந்தருளியிருக்கத் திருவுள்ளம்கொண்டார்.

பக்திஸாரர் திருவேங்காவுக்கு எழுந்தருள்தல்.

(1) “யச்ச ஸத்யவ்ரதந்நாமக்ஷேத்ரம் பாபவிநாஸநம், புண்யக்ஷேத்ரேஷு ஸர்வேஷு தஸ்யைவஸ்ரேஷ்டமீரிதம் என்கிறபடி புண்யக்ஷேத்ரங்களில் சிரேஷ்டமானதாய், ஸர்வபாப விமோசனஞ் செய்வதாய் சத்யவ்ரதக்ஷேத்ரமென்கிற பெயரையுடைய திருவேங்காவுக்கெழுந்தருளின, (2) “ஸயநம் ஸேஷபர்யங்கே குந்ஷேந்து யவள ப்ரஹே ஹணாதந ஸஹஸ்ராம்ஸு ஸஹஸ்ரஹணி விஸ்ருதே || நீலஜீமூதஸம்காஸம் பஜ்ஜ பத்ர நிடுஹக்ஷணம் | ஸேவ்யமாரோ விஸாலாக்ஷ்யா ஸ்ரீயாகமலஹஸ்தயா || யரண்யாச ஸுதந்வம்ஸு யாதா விஸ்வஸ்ய விஸ்வஹுத் | யடுபாத்தகாரணீயத்ராஸ்தே ஹவாந்விஷ்ணுரவ்யயம் || ஸதம்ப்ரணம்ய ஸஜக்த்யா ஹவம்தம் ஸ்ரீயம் பதிம் ||” சரத்தகால சந்திரனைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் ஆயிரம் பணமுகுடங்களையுடைய திருவந்தாழ்வானென்கிற ம்ருதுவான படுக்கையில் நீருண்டு பர்வதத்தினுச்சியில் சாய்ந்த மேகத்தைப்போல் ஸயனஞ்செய்துகொண்டு ஸ்ரீதேவி, பூதேவிகளால் சேவிக்கப்படுமவனாய், ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான ப்ரஹ்மாவைத் தன்னுடைய திருநாபிக்கமலத்தில் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருக்கிற சொன்னவண்ணஞ்செய்த பெருமானைச் ஸேவித்து க்ருதார்த்தராய்ப் பொற்றாமரைப் பொய்கையையுந் தரிசித்து அந்த தீரத்தில் 700 ஸம்வத்ஸரகாலம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

பக்திஸாரர் ஓர் கீழலி தாஸிக்கு யௌவனமளித்தல்.

அப்பொழுது கணிகண்ணன் வந்து இவரை யடிபணிந்து இவர் கடாக்கூத்தைப்பெற்று பணிவிடை செய்துகொண்டு பகவத் ப்ரவணராக

(1) ப்ரஹ்மா ஹஸ்திகிரி 1-13.

(2) ப்ரஹ்மா ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் 4-54.

யிருக்கையில் அங்குள்ள ஓர் வயது முதிர்ந்த வேலி வந்து ஆழ்வார் திருவடிகளிலே பக்தியுத்தையாய் (1) “கடைத்தலை சீயக்கப்பெற்றால் கடுவினைகளையலாமே” என்கிறபடியே ஆழ்வாரெழுந்தருளியிருக்குமிடத்தில் சீய்த்தல், மெழுகல், கோலமிடல் ஆகிய அலங்கார கைங்கர்யங்களைச் செய்துகொண்டிருக்க, யோகத்திலிருக்கிற இவ்வாழ்வார் ஒருநாள் திருக்கண் மலர்ந்தருளி, அவள் செய்கிற கங்கர வ்ருத்திக்கு மிகவுமுகந்த திருவுள்ளத்தராய், உன் விருப்பத்தைச்சொல்லாயென்று கேட்க, அவள் இவ்ரடியில் வீழ்ந்து ஸ்வாமி! அடியேனிடத்தில் கிருபாதிஸயமுண்டாகில் இந்த வார்த்திக்யம்போய் யௌவன பருவம் வரும்படி கடாக்கூத்தருளவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்க, அவளைக் குளிரக்கடாக்கித்து அப்படியே யாகக்கடவதென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அவ்வளவிலே ப்ராப்த யௌவனையாய் தேவஸ்த்ரீயைப் போலே அதிசந்தரையாக, தத்ராஜ்யாதிபதியான பல்லவராயனென்பவன் அவளைக்கண்டு மன்மதபாணபாதிதனய்த் தனக்குப் பத்னியாக வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்க, அவளுமதுகூலித்து அவனுடனே அதிமாதுஷபோகங்களை யதுபவியாநிற்க, ஒருநாள் பல்லவராயன் தனக்கு நாளுக்குநாள் சரீரம் ஜித்துவருவதையும் அவளுக்கு அந்த யௌவனம் மாறாமலிருப்பதையும் கவனித்து அவளைப்பார்த்து உனக் கிந்த அதிமாதுஷ வைபவமான யௌவனம் எங்கனமுண்டாயிற்று என்று கேட்க, எனக்கிது ஆழ்வார் கிருபையா லுண்டாயிற்று; ஆகையால் நீயும் உன் அகத்திற்கு நித்யமும் உபாதானம் பண்ண வருகிற கணிகண்ணரை யதுவர்த்தித்து அவருடைய புருஷகாரத்தால் அவரது தேசிகரான பக்திஸார ரென்கிற ஆழ்வாரை யடிபணிந்து சிசுருஷை செய்தாயாகில் இப்படிப்பட்ட யௌவனத்தை பெறுவாயென்று சொன்னான். அரசன் கணிகண்ணரை யழைத்து, அய்யா! உமதாசார்யரை நான் சேவிக்கக் காதுல்கொண்டிருக்கிறேன்; நீர் கிருபைசெய்து அவரை என்னிடம் அழைத்துவர வேண்டுமென்ன, நம்மாசார்யர் ஒருவரகத்துக்கு மெழுந்தருளாரே? அரசராயிருப்பினுங் கணிசித்துப் பாராரே, அவர் சங்கரரை ஜெயித்தவர், ஆசையற்றவர் என்று கணிகண்ணன் சொல்ல, அரசன் தன்மேற் கனி பாடவேண்டு

(1) திரு. வர. 10-2-7.

மென் றபேசுதிக்க, (1) “நாக்கொண்டு மானிடம் பாடேன்” என்றும் (2) “வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேன்ல்லேன்” என்றும் தம்முடைய அக்யவஸாய ஹேதுவான சிஷ்டாசார வசனங்களைச் சொல்லித் தான் பகவத் பாகவத விஷயமொழிய நரஸ்துதி பண்ணி ஒருவரையும் பாடுவதில்லை என்றார்.

பக்திஸாரருடன் பெருமாள் முதலானவர்கள்
ஓரிருக்கைக்கு எழுந்தருளுதல்.

அதன்மேலும், அவர் தன்னைப் பாடவேண்டுமென்று கணிகண்ணரை நிர்ப்பந்தித்த, (3) “ஆடவர்களைநவநங் கல்லாரருள்சரந்து, பாடகமு மூரகமும் பாம்பணையும்—நீடியமால், நின்றாரிருந்தானிது வன்றோ, மன்றார் பொழிந்தக்கிமாண்பு” என்று சொல்ல, அரசன் அதிக கோபங்கொண்டு, நம்மைப் பாடென்றால் நம்முடைய ஊரையுந் தெய்வத்தையும் பாடினீர், ஆனபடியால் நீரிந்தக்ஷணமே நம்முடைய ராஜ்யத்தினின்றும் போய்விடவேண்டியதென்று சொல்ல, கணிகண்ணர் சடக்கெனத்திரும்பி தமதாசார்யரான ஆழ்வாரிடத்தில் வந்து தண்டம் ஸமர்ப்பித்துத் தனக்கும் அரசனுக்கும் நடந்த செய்தியை விண்ணப்பம் செய்து, தனக்கு விடை தந்தருளவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்த; ஆழ்வார் தாமதுவல்செய்து, நீர் போவீராகில் நாமிகிருக்கப்போவதில்லை; நாம் புறப்பட்டபிறகு எம்பெருமானும் இங்கு கண்வளர்ந்தருளப் போகிறதில்லை; அவனில்லாதபோது தத்பரி கரபூதரான ப்ரஹ்மாதிகளு மிருக்கப்போகிறதில்லையென்று திருவாய் மலர்ந்து “வெண்காவில் யோகத்துயிலமருமவீணையும்” |எழுப்பிக் கொண்டு வருவதாய், திருவெண்காநாயினார் திருமுன்பெழுந்தருளி (4) “கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங்கச்சி, மணிவண்ணு, நீ கிடக்கவேண்டா—துணிவுடைய, செந்நாப்புலவனும் போகின்றே னீயுமுன்றன், பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, (5) “ஊத்தாயீநஸ்ய ஊத்தஸ்ய தந்நிசம்யோஜிதம்வசஃ! சேஷ

- (1) 4 தி. 75. (2) திரு. வா. 3-9-9. (3) முத்தகம்,
(4) முத்தகம், (5) ப்ர. அ.

தல்பம் ஸமாடிய ஊத்தோக்தவசநம் யயா || ப்ருஷ்டதோ ஊக்திஸா ரஸ்ய ஊமவார் ஸஹஸாயயௌ | ப்ரயயௌ கணிக்ருஷ்டோபி ஸகும்வோ மஹாயஸா || கம்பாங்கக்ஷே ஸ நிக்ஷிப்ய ஊக்திஸாரஃ ததஃ பரம்! ப்ரஸாடிபௌ சேஷதல்பம் யாடிய ஊமவார் ஹரி || ப்ரயதாம் ஸர்வலோகாநாம் தந்தடிநு யயௌகில! ஸ்ரஹ்மாடியோ லிலாடிவாத் த முஜீக்ஷாதி விஸ்மிதாஃ காஞ்சிபுரம் விஹாயாஸு தம் தமே வர்வ யு ஸ்தயா | டேவராஜா டயஸ்ஸர்வே ஹாயோஷ்டாடிஸா நவ || ஏகாம்வரோஸாடியஃ ஸர்வே டேவாஃ ஸைவ ஸ்யலாயிபாஃ | யயோக்தகாரிணாம் டேவர் தேஸர்வே அதுயயௌஸ்தயா | ஸ்ரஹ் மாண ஊத்திரியா வைஸ்பாஃ ஸாஹுஜாப்சேதா ஜாதயஃ | விஸ்ருஜ்ய காஞ்சிம் ஸஹஸா தே ஸர்வேநு யயுஸ்தயா || அயோய்யாவா ஊவத் காஞ்சி வேடாந்திந் நிக்ஷ்ப்ரஹா தயா ||” அந்த எம்பெருமானும் இவர் சொன்னவண்ணமே பாம்பணையைச் சுருட்டிக்கொண்டு இவர் பின்னே தொடர், “சுடர்கொள் சோதியைத் தேவருமுனிவருந் தொடர்” என்கிறபடியே மற்றுமுள்ள தேவராஜர் முதலான அஷ்டா தச பெருமாள்களும் ஏகாம்பரோசர் முதலான சைவஸ்தலாதி தேவர் களும் எம்பெருமான் பின்னொடர், கணிகண்ணருடன் கலந்து கொண்டு ஊரைவிட்டுமுந்தருளினார்கள். பின்பு திருவையோத்தியி லிருந்து சக்ரவர்த்தித்திருமகன் புறப்பட்ட வனந்தரம் மாங்கள் வாடியும் புஷ்பங்களுலர்ந்தும் ஆறுவடிந்தும் அந்நகர் பொலிவையிழந் தாற்போல காஞ்சிமகாநகரில் ஸ்தாவரத் தடாகங்களடைய வாடி வடி வழகடங்கி வற்றித் தபிக்க, ஆலயங்கள் கோறும் தேவதைகளின்றியே அந்தகாரம் கலிந்து உதயாஸ்தமந்ய தெரியாதபடி (1) “நீளிரவாய் நீண்டதால்” (2) காஞ்ச்யாம் ப்ரஸிமஜிஹே கணிக்ருஷ்டா டியோ லிலா | கோஸமாதரம் ததோ உத்வா க்வகிஷ்டே ஸேப்ரபேடிசே || அவ்ஜுரைவிட்டு அருகிலுள்ளதோரிடத்தை அடைந்து அங்கு வலித் தனர். ஆகையால் அந்தவிடத்திற்கு “ஓரிருக்கை” என்கிற திருநாம முண்டாயிற்று. அரசனும் மந்திரிகளும் நகர்கள்திமிர பூயிஷ்டமாய் இருக்கின்றதைக்கண்டு போரக்வேசித்து இவர்களை பின்னொடர்ந்து,

- (1) திரு. வா. 5-4-1. (2) ப்ர. அ.

“ஓரிருக்கை” என்கிற கிராமத்திலே கண்டு கப்பட்டத்தைக்கட்டிக் கணிகண்ணார் திருவடியில் வீழ்ந்து நகர்க்கேற வெழுந்தருளவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்க, கணிகண்ணாரும் ஆழ்வாரை வேண்டிக்கொள்ள, ஆழ்வார் மீண்டெழுந்தருளும்படித் திருவுள்ளமாய், ஆர்ரிதபரதந்தா னான சொன்னவண்ணஞ்செய்த பெருமானைப் பார்த்து (1) கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமருபூங்கச்சி, மணிவண்ண நீ கிடக்க வேண்டு—துணிவுடைய, செந்நாப்புவலனும் போக்கொழிந்தேன் நீயுமுன்றன், பைநாகப்பாய்ப் படுத்திக்கொள்” என்று விண்ணப்பஞ் செய், முன்பு பாடிய பாட்டை மாற்றிப்பாடி வேண்ட, எம்பெருமானும் அதற்கு உடன்பட்டு ஆழ்வாரும் கணிகண்ணனும் உடன்வர மீண்டெழுந்தருளித் திருவெஃகாவை யடைந்து ஆழ்வார் திறத்து அபிமானத்தால்தான் இங்ஙனஞ் செய்தது பின்புள்ளார்க்கும் ப்ரத்யக்ஷமாக வேணுமென்று முன்புபோல வலது திருக்கை கிழாகவன்றி இப்பொழுதும் இடது திருக்கை கீழ்ப்படக் கண்வளர்ந்தருளினான். இங்ஙனம் பக்தர் சொன்னபடி செய்ததினால் அப்பெருமானுக்கு “யதோகத்தகாரி” என்று வடமொழியிலும், “சொன்னவண்ணஞ் செய்த பெருமான்” என்று தென்மொழியிலும் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.

ஆழ்வார் தாம் சொன்னவண்ணமெல்லாஞ்செய்த நாகத்தனையா னுடைய செளலப்பத்தை யறுஸந்தித்து, (2) “வெஃகணைக்கிடந்த தென்னநீர்மையே” என்று ப்ரீதராய்ப் பாடியருளி (3) “நிறைந்த சீர்நீர்கச்சி” என்கிறபடியே பொலிவடையப்பெற்ற அந்நகரில் தானே (4) “வெள்ளத்தாவிற் றுயிலமர்ந்தவித்தினை யுள்ளத்துக் கொண்டு” யோகத்தில் எழுதுவ வருஷங்கள் எழுந்தருளியிருந்தார்.

பக்திலாரர் திருக்குடந்தைக்கு எழுந்தருள்தல்.

(5) “ததோயயெள கும்ஹோணம் யாத்ராபரவஸோ மஹாந், ஹக்திலாரோ மஹீஸார ஷேத்ரஜோ டிக்ஷிணம் திஸம்” (6) “யோ

(1) முத்தகம்.

(2) திரு. ச. வி. 63.

(3) 3 திரு. 26.

(4) திருபா. 6.

(5) ப்ர. அ.

(6) ஆக்கேய புரணம்.

நர: கும் ஹோணேஸ்மிந் ஷ்ணுர்யமபி திஷ்டி, கரஸ்யதம் தஸ்ய கைவல்யம் கிமுதாந் பாஃ விஹந்தபஃ” என்கிறபடியே வைகுந்தமாநகரை கரதலாமலகமாகப்பெறும் யோக்யதையைத் தருமதான ப்ரபவாதி சயத்தையுடைய திருக்குடந்தையிலிருக்கிற ஆராவமுதாழ்வாருடைய ஏரார் கோலத்தைச்சேவித்து, அங்கே நித்யவாசம்செய்யத் திருவுள்ளமாக “நலத்தால்மிக்கார் குடந்தைக்கிடந்தா யுன்னைக்காண்பானுனலைப் பாய்” என்கிறபடியே அதித்வரையோடு எழுந்தருளுகையில், மார்க்கத்திலுள்ள (1) “மக்தம் மார்மே புரம் ப்ரப மஹா வ்யாவ்யபுரா ஹிதம், மூஹேய கஸ்ய சித்தத்ர ஹக்திலாரோ நிஷேஷிவாந், வஹிர் விதர்யு” தத்ரைவ சக்ருய்யநம் ஹிஜா” பெரும்புலியூர் என்கிற கிராமத்திலே திண்ணையின்மேல் அவஸரித்து வீற்றிருக்க (2) “தம் விலோக்யாஹிதம் மத்வா நிவ்ருத்தா யு” பநா ஸ்யிதாஃ, தத்ப்ரவாவ மஜாநத்தோ மஹிதம் யஹ்மவாஸம்” அத்திண்ணையிலிருந்து

அத்யயநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த ப்ராஹ்மணர்கள், கூடமாயிருக்கும் ப்ரம்ம வர்சஸ்யையுடைய பக்திலாரரைக்கண்டு சூத்திரனென்றவமதித்து வேதவாக்யங்கள் இவர் காதில் விழப்போகாதென்றெண்ணி, அத்யயநத்தை நிறுத்த (3) “தஹிஷ்ண ஸஹஸா தத்ரான்ய ஸ்தலமாபஸஃ” இதைக்கண்டு ஆழ்வார் சீக்கிரமாய் வேறு ஸ்தலத்திற்குப்போக, (4) “தேஷாம் தஹிஸ்ம்ருதம் வாக்யம் தஹந் தர ஸம்ஸ்யிதம், தஹி” கூலாந்த: கருணை: கிமிதம்வத, அபஸ்ம்ரு தஸ்ய கோஹேது ரிதி சிந்தாம் தஹமந்” வேதத்தை வேதியர் தொடங்கத் தலைப்பட்டுவிட்டதருவாய் தோன்றாமல் தவறித்தடுமாறி இதற்கு என்னகாரணம் என்னகாரணமென்று அத்யந்த வ்யாகுலாந்தக் கரணர்களாய் “விமாநினோ யோயிவரஸ்ய தேஸ்ருதோர் விமுஹி ஸேஷ ப்ரதிஹா விவர்ஜிதா:; தமந்வய தத் ப்ரதிஹா விவரூயே ஸக்ருஷ்ணஸாவிந்வ ஹரிதா வ்யபாத்” ப்ரதிபை குறைந்து அந்த ப்ரதிபை அடையும் பொருட்டு அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். ஆழ்வார் அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் ஜன்ம நிருபணபசாரத்தினால் பலம் அடைந்து தன்னிடத்தில் அபசாரப்பட்டபோதிலும் (சாண்டில்ய

(1) ப்ர. அ. (2) ப்ர. அ. (3) ப்ர. அ. (4) ப்ர. அ.

விசிஷ்ட பரமதர்ம ஸாஸ்த்ரம் 4-வது அத்தியாயம் 106 சுலோகத்
தில்) “மிதூந்தியே ஹமவதாடி ஜ்ஞாநாத் பாபசேதஸம், ஈடிஷா”
ஸர்வபா தேஷ்யோ வாசம் வார்யபிவாமுஷம்” பாபபுத்தியுடையவர்
கள் அஞ்ஞாநத்தினால் பகவத் பக்தர்களை தூஷித்தால், எல்லாவிதத்
திலும் அவர்கள் எதிரில் தன் முகத்தை வைக்கக்கூடாது. அவர்களு
டன் வார்த்தை சொல்லக்கூடாது. கடைசியில் ஜலத்தைக்கூடக்
குடிக்கக்கூடாது என்கிற தர்மஸாஸ்த்ரம் தெரிந்திருந்தும் கருணைக்
கடலாகிற பகவத்பரமான் ஆழ்வார் அவர்களை நோக்கி, “ஸம்ஜ்ஞா
க்ருபயா தேஷாம் க்ஷாக்ய ஸ்மரணம் வ்யபாத்த” க்ருபையுடையவ
ராய் அந்த வாக்யத்தின் ஸ்மரணை பொருட்டு தரையிற்கிடந்ததோர்
கருப்பு நெல்லை நகத்தினால் கீறிச் சூசிப்பித்தருள, “அந்த ப்ராஹ்
மணர்கள் “நீலவீஹிர் நவையஸம்யக் க்ருத்வா நிர்விந்ந மஞ்ஜஸா”
என்கிற வாக்யம் தோன்றி, “க்ருதார்ப்யாந் தேந தே ஸர்வே ஸ்ராஹ்
ம்னாவேடி பாரமாஃ, ஹவந்தம் மஹாத்மாநம் ஊத்திஸார மபூஜயந்”
க்ருதார்த்தர்களாய் பகவத் சப்தத்துக்குண்டான மஹிமையுடைய
ஆழ்வாரை பூஜைசெய்து “ஈஸாநிஷா ஹமவஜ்ஜக்தா விப்ரா ஹமவ
தாஃ ஸ்ம்ருதாஃ, ஸர்வரணேஷு தே ஸாநிஷா யே ஹ்யஊக்தா ஜநாந்
யநே” பகவத் பக்தியுடையவர்கள் சூத்திரர்களல்லர். அவர்கள் விப்ரா
ரென்றும், பாகவதரென்றும் பூஜிக்கப்படுவார்கள். பகவத் பக்தியில்லா
தவர்கள் எந்த வர்ணத்திலும் சூத்திரராக பாவிக்கப்படுவார்கள்.
“இத்யுக்த்வா தம் பரிஶ்ரம்ய ஊத்திஸாரம் ப்ராணம்யச, க்ருதார்ப்யா
பூர்வவத் வேடிம் படுந்தஃ ஸாவமாஸ்யிகாஃ” என்று சொல்லிக்
கொண்டு ஆழ்வாரை ப்ரதக்ஷண ப்ராணமாதிகளால் உபசரித்து
க்ருதார்த்தர்களாய் பூர்வம்போல் வேதம் ஓதிக்கொண்டு சுகமாயெழுந்
தருளியிருந்தார்கள்.

பக்திஸாரர் யாகசாலைக் கேழுந்தருள்வது.

“உஞ்சம் கர்த்தம் ததோ ஸ்ராமே யாம்யாம் வீயிம்ஸ ஆஹமத்,
தஸ்யாஸ்தஸ்யாஃ ப்ரதோல்யாஸ்ச க்யாஹ்யஸிமூஷம் யபௌ || தத்ர
ஸ்ராமேர்ச்சகிதோ ஹுதோ ஹவாந் விஷ்ணுரவ்யயஃ, தஸ்யார்ச்சகா:

ஸமுஷீக்ஷ்ய தச்சித்ரம் பரமாஹுதம்” பின்னையும் ஆழ்வார் அந்தக்
கிராமத்தில் உபாதானூர்த்தமாகச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில்
கிராமார்ச்சையான எம்பெருமானும் ஸன்னிதிக்குள்ளிருந்தபடியே
இவர் எழுந்தருளுகிற திருவீதிகள் தோறும் அபிமுகமாய்த் திரும்பி
யருள; அந்த ஆச்சர்யத்தை நம்பியார் கண்டு அங்குள்ள சில ப்ராஹ்
மணர்களுக்குக்கூட்ட, அவர்கள் யாகஞ்செய்துகொண்டிருந்த பெரும்
புலியூரடிகளிடம் ஓடி “கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன
கண்டோம்” (1) “ஹிஷ்டம் மஹச்சித்ரம் மிடிம் நேத்ர ஸாமஸ்யவத்
ஸ்ஹுடம், அத்யஹுதம் ஊத்திஸார ப்ராஹ்வ மதி மாநுஷம் || தச்
ஸ்ரூத்வா க்ஷிதோத்யந்தம் ஸாலாயாம் ஸ்ஹிரம்ஜஸா நிர்வித்ய
கஜிசித்ரந்து விக்ஷ்ய தேவாலயே க்யா || ஊத்திஸாரம் விலோக்யாய
ப்ராணிபத்யேய மஸுவித்” என்கிறபடியே இவருடைய ப்ரபாவத்தை
விஸ்தரித்துச் சொல்ல யாகதீக்ஷிதர் கேட்டு (2) “மெய்யடியார்கள்
தம் ஈட்டங்கண்டிடக் கூடுமேலது காணுங்கண் பயனாவதே” என்று
அதிபீதியுடன் யாகசாலையிலிருந்து வாசலேறச்சென்று இவருடைய
பஞ்சசக்திமயமான விக்ரஹத்தைச் சேவித்துப் “போதுமினெமதி
டம் புகுதுக” என்கிறபடியே நம்முடைய யாகசாலைக் கேழுந்தருள
வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து, தங்களுடைய வரவினால் சர்வ
தேவதைகளும் சந்துஷ்டர்களாய் யாகம் ஸபலமடைந்தது, எங்கள்
கண் படைத்த பலன் தேவரீர் தர்சனத்தினாலும், நா படைத்த பலன்
தேவரீருடைய நாம கீர்த்தனத்தினாலும், கிரஸ்ஸு படைத்த பலன்
தேவரீரது வந்தரத்தினாலும், கைகள் படைத்த பலன் தேவரீருடைய
பூஜையினாலும் எங்கள் கரணங்கள் ஸாபல்யத்தை அடைந்தனயென்று
சொல்லி எழுந்தருள்வித்துக்கொண்டு போய் “அஹு”ஸநே ஸமா
ரோப்ய ஸ்ரஹ்ம மண்யல மய்யுமே! அக்ரோடிஹு பூஜாம் தாம் ஸதஸ்
மை வீயி பூர்வகம் || ஸர்வேஷாம் பர்யதாம் தத்ர ருத்விஜாம் ஸ்ரஹ்ம
வாடிநாம்! ராஜஸ்யாயுரே க்ருஷ்ணம் மோவிந்ஷம் பஸுபாம்மஜம் ||
அபூஜயந் மஹாஊக்த்யா யர்மராஜ: புராயயா! அபூர்ய ப்ரமூலா
ஸ்தத்ர தெஹிபூஜாம் விலோக்யதாம் || அர்க்யம் முதலியவற்றி லுப

சரிக்கப்பெற்றவராய், முனிவர்கள் வீற்றிருக்கும் அழகிய ஆசனத்தில் அங்குள்ளவர்களான யாகஞ் செய்விப்போர்களின் முன்பு வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது ஹரிபாதர் முற்காலத்திற் சிசுபாலன் முதலிய அரசர்களின் முன்னர் தருமபுத்திரர் யதாசுலோத்தமனான கண்ண பிரானுக்கு எவ்விதம் அக்ரபூஜை செய்தனரோ அவ்விதமே யதாவிதியாய் செய்தனர்.

இவ்வாறு பக்திலார யோகியை உபசரித்ததினால் அங்குள்ளவர்கள் கோபத்துடன் “மர்ஹயந்த: ஸபந்தஸ்ச ஹத்திலாரஞ்ச ஶீக்ஷிதம், ஸரிஸுபாலாஶ்வத் பூர்வம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணஞ்ச யுபிஷ்டிரம் || முவேந ஹதா மந்தி முஸபாமி க்ருத: கில || ஸுஷ்டி ம் கஞ்சித் ஸமாஶாய ஸௌசாசாராஶி வர்ஜிதம் || டேவ ஸு”ஹ்மண ஸம்பூர்ணே ஸாலாம யெ பவித்ரகே || ருத்விசோந்யா நநாபுத்ய வேடி வேடிந்த பரா மாந் || அஸு”ஸநே ஸாமாரோப்ய தஸ்மை ஸுத்ராய ஸத்வரம் || அஸுபூஜா க்ருதா தேந ஹதா ஸோமயாஜிநா || ப்ரநஷ்ட் ஸ்தவபா மோய மேதேநச ஹவாம் ஸ்தபா || இதுபுத்த்வா பருஷம் வாக்யம் வஹுஸஸ்தம்ச ஶீக்ஷிதம் ||” பருமுகமாகப் பருஷோத்திகளைப் பண்ணி க்ரோதிக்கத் திட்டித் வ்யாகுலாந்த: கரணராய் இவரைப் பார்த்து, “ஹத்திலார மஹாஹா ம்ருதம் சைதஹ் கில || ஏதே பருஷ வாக்யாநிஹ்யஸ ஹ்யாநி வடிந்திஹி! கயம் ஸஹிஷ்யே தாநார்ய த்வஹுக்தோஹம் மஹாத்மக || நிந்தாம் ஹவம் ம்ருண்வம் ஸ்தத் பரஸ்ய ஜநஸ்யவா! ததோநாபதி யம் ஸோபி யாத் யயம் ஸுக்ருதாச் ச்யுதம் || அங்மீக்ருத்ய வசஸ்தஸ்ய ஶீக்ஷிதஸ்ய டயாம் வுயி: || இயேஷ தத்ரயத் ஸ்வியம் மஹிமாமம் ப்ரடிர்ஸிதம் || அஷ்டாங்ம யோமி லிஶ்டாநாம் ஹ்ருடிஷ்டாமி நிரதாத்மநாம்! யோமிநாமயிகாரஸ்யா டேகஸ்மிந் ஹ்ருடியாம் வுஜே” “இவர்களே தேனும் பேச நான் கேட்கமாட்டேன்” என்று அரிபாதர் விண்ணப்பம் செய்ய, ஆழ்வாரும் இனி தம்மை வெளியிடாதிருக்கவொண்ணாதென்றெண்ணி அஷ்டாங்கயோகஸித்தியில் கைபுகுந்த யோகிகளுடைய ஹ்ருதயகமலங்களிலந்தர்யாமியாயிருக்கும் யாதொரு ஸர்வேசுவரனைப் பிறர் கண்படக்

காட்டுவதான ஓர் சக்தியை யுடைத்தாயிருப்பார்களென் றுரைக்குஞ் சாஸ்திரப்படியே தனக்குளந்தர்யாமியாய்ச் சங்கசக்ர பீதாம்பரதான யிருக்கும் “அம்புத நனந்தசயனனைப்” பார்த்து, “அக்கரங்களைக் கரங்களென்று மாவதென்கொலே, இக்குறும்பை நீக்கி யென்னை யிசனாக்கவல்லேயேம், சக்கரங்கொள் கையனே சடங்கர்வாயடங்கிட, உட்கிடந்தவண்ணமே புறம்பொசிந்து காட்டிடே” என்று விண்ணப் பஞ்செய்ய, தம்மையே தொழுவார்க்குத் தம்மையேயொக்க வருள் செய்பவரான ஒன்சங்கதைவாளாழியான் “அரவத்தமளியினோடு மழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப் பாவையுந்தானு” மாய்க் கண் வளர்ந்தருளுகிறபடியை அனைவருங்கண்டதுபவிக்கும்படி இவர் திரு மேனியிலே ப்ரத்யக்ஷமாக்கி, சாஸ்திர ப்ரதானஞ்செய்தருள, கர்வித்த சடங்குகளனைவரும் இவருடைய * திருமார்வத்தில் ப்ரகாசிக்கின்ற எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைக் கண்களாரச் சேவி த்து, இவர் திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமத்தைப்பண்ணி க்ஷமைகொண்டு இவரை ப்ரஹ்மரதமேறியருளப்பண்ணி, மனங்குளிரச் செய்து நக்ஷமாமிக்கு லக்ஷ்யமாகாமல் “திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்று” என்கிறபடியே க்ருதார்த்தரானார்கள்.

ஆழ்வாரும் அந்த ப்ராஹ்மணர்களுக்குப் பஹுப்ரகாரமாக ஜ்ஞான ப்ரதானம் பண்ணி அவர்களை வாழ்வித்தருளின ததனந்தரம் “செழுமாமணிகள் சேருந் திருக்குடந்தையை” நோக்கி எழுந்தருளி (1) “விலோக்ய ஸயநம்தஸ்ய ஸார்கபானேர் மஹாத்மந: ஸந்துஷ்டோ ஹ்யவடிச்சைகாம் காயாம் காஞ்சிந் மஹாகவி: || நிசம் யோக் தாம் ஸதாம் தேந ஹரிர் உபாலி ஹாஷபா || உஷுக்தோ ஹத்த வாத்ஸல்யா ஷுஜிதம் ஸஹஸாஹ்ய ஹுத் || உத்திஷ்டமாமம் தம் டுஷ்டா ஹத்திலாரோ ஹபர் வித: || நோத்திஷ்டேதி தடிா டேவம் ப்ரார்யயாமாஸ ஹுரிஸ: || ஸம்ப்ரார்யித ஸ்தடிா தேந ஹவாந் ஹத்தவத்ஸல: ஸ்வஹத்த ஜநவாத்ஸல்யம் லோகேப்யம் மாசயந்திவ || உத்தார ஸயம் ஸ்ரீமார் ஸாங்கபாணி மஹோந்தத: || தடிாகாரதயா

* திருமுடியிலென்றும் பாடாந்தரம். (1) ப்ர. அ.

ஐயாமி தத்ரைவ பரிஐயஸ்யதே || யத்தஐயத்தாந் ஸயநம் யத்தேஜ:
ஸமஹாஜாதம் || அதஃ ஸந்தியி விஸ்தீர்ணம் யத்த ஐந்யா ஐயஸம்
ஹவி || வேஐந்திந் ஹத்திஸாரோய ஸாரங்கபாணிம் ஜகத் பதிம் |
ஹத்தயா ஸம்ப்ரார்யயா மாஸ தத்ப்ரேமாதிரயேந ஹ || விஷ்நாதே
கும்ஹகோணே ஹணிபதிஸ்யநே ப்ராங்முலோ ஐக்ஷிணஸா | ஐஹ
ந்யஸ்தஸீர்ஷே ம்ருஐயபடி யுகளம் சோத்தரே தத்ப்ரஸார்ய || யஃ
ஸேதே ஸாரங்கபாணி: ஸகலதனுஷுதாம் | ஸர்வஸம்பத் ப்ரஐதா
ஐஐந்மே ஐஐஐஐஐஐ ஸரஸிஜநயந: ஸந்தியிம் யோமிலஐ || தாம்ரா
யரம் தருணபல்லவபாணிபாடிம் தாமேஸகோடி நயநம் தரணிப்ரகா
ஸம் || தத் கும்ஹவோண மஹாயிபமாயிநாயம் தம் ஸாரங்கபாணி
மநிசம் ஹ்ருஐசிந்தயாமி || ஸ ஸாரங்கபாணிஃ ஸரஸீருஹாக்ஷ: ஸமஸ்த
கல்யாண ஹ்ருணம் ஹ்ருராஸி || ஸாமப்ரிய: ஸர்வ ஜநாதுகூல: கரோ
துமே மங்களமார்த்த ஹ்ருணம் || ஏவம் ஐஷ்ட்வாது ஹ்ருயாய
ஸௌந்தர்யாதிரயம் ஹரே || தஸ்யாதுஹ ஸம்ஜாத ப்ரேமாதிரய
ஹேதுநா || ப்ரவந்பஐதயம் தேந க்ருதம் ஹர்மவஸுதுநா || தத்ர
ஸ்ரீ ஐயாவியிஹாஷா ஐஸகம் ஹேஷாஸாயிகம் || ஏகம் சதூர்முலாம்
தாஐநாம ஐவ்ய ப்ரவந்பகம் || மாயாஃ ஷண்ணவதி ஸ்தத்ர வேஐந்
திந் பரிகீர்த்திதாம் || அந்த்யம் ஸ்ரீ சம்ஐய்ருத்தாவ்யா ப்ரவந்பம்
ஐயாவியம் முநே || ஸதஞ்ச விம்ஸதி ஸ்தத்ர விஐந் மாயாஃ ப்ரகீர்த்தி
தாம் || ஸ்துதாநி ஹத்திஸாரோண ஸ்ரீலாந்யேகாஐஸாக்ரஹி || ”.

“நடந்த கால்கள் நொந்தவோ? நடுங்க ஞால மேனமாய், இடந்த
மெய் குலுங்கவோ, விலங்குமால்வரைச்சரம், கடந்தகால் பரந்த
காவிரிக்கரைக் குடந்தையுள், கிடந்தவாமெழுந்திருந்து பேச வாழி
கேசனே? காவேரியின் கரைக்கு அலங்காரமாய் விளங்குகின்ற திருக்
குடந்தைக்கெழுந்தருளி அவ்விடத்தில் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்
திருக்கின்றவரும் த்ரிலோகங்களையும் ரக்ஷிப்பதில் வல்லவருமான
ஆராவமுதனென்ற திருநாமத்தையுடைய எம்பெருமானே ஸேவித்து
அப்பெருமானைப் பார்த்து ஹே ப்ரபு! ஆதிசேஷனது மெல்லிய
சரீரத்தில் சயனித்துக்கொண்டு எதற்காக நித்திரை செய்கின்றீர்?

முவுலகங்களையும் வயிற்றினின்றும் வெளியிட்டதாலுண்டான் ஸ்ரமத்
தினாலோ? சத்துருக்களை கொன்றதாலுண்டான் வருத்தத்தினாலோ?
கடல் கடைந்ததினாலுண்டான் ஸ்ரமத்தினாலோ? அல்லது பூமியை
உத்தரணஞ் செய்ததினாலுண்டான் ஆயாசத்தினாலோ? அல்லது
முன்றுலகங்களையும் அளந்ததாலுண்டான் ஸ்ரமத்தினாலோ? அல்
லது தண்டகவந்திற் சஞ்சரித்ததாலுண்டான் ஸ்ரமத்தினாலோ?
தெரியவில்லை. ஜகத் ப்ரபுவே! இதின் காரணத்தைச் சேஷசயனத்தி
னின்றெழுந்து சந்தோஷத்துடன் எங்கட்குச் சொல்ல வேண்டும்
என்று ப்ரார்த்தித்தனர். நம்மாழ்வார் உகந்தருளின நிலங்கனாகிய
திருக்கோனூர் திருப்புளிக்குடி தொடக்கமானவிடங்களில் “கொடி
யார் மாடக் கோனூரகத்தும் புளிங்குடியும் மடியாதின்னே நீ துயில்
மேனி மகிழ்ந்ததுதான், அடியா ரல்லல் தவிர்த்த வசைவோ? அன்
றேல் இப்படிதான் நீண்டுதாவிய வசைவோ? பணியாயே” என்று
மிகவும் ஈடுபட்டு “அருளிச்செய்யவேணும்” என்று “மரங்களுமிரங்
கும் வகை” யான ஆர்த்தநாதத்தோடு ப்ரார்த்தித்தபோதும் அங்கு
மறுமாற்றம் கண்டிலர். இங்கு இவ்வாழ்வார் “கிடந்தவாமெழுந்
திருந்து பேசு” என்ற மாத்திரம், அதிஸங்குமாரரான “வானோர்
கோமான்” தன் ஸௌகுமார்யத்திற்கொத்த மென்மை, குளிர்ச்சி,
நாற்றத்தோடுகூடிய திருவனந்தாழ்வான் படுக்கையை விடவொண்ணா
தவனாயிருந்தும், ஆஸ்ரிதர் சொன்னவண்ணம் செய்ய ஸர்வேஸ்வரன்
சயனத்தினின்றும் தனது தலையைத் தூக்கி கடாஷித்துக் கருணை
புடன் அவருக்குச் சேவை சாதித்தார். அப்படி ஆழ்வாருக்குப்
பக்தவாத்ஸல்யத்தால் ஸேவை சாதித்தது எல்லோருக்கும் தெரியும்
பொருட்டு இப்பொழுதும் சேவை சாதிக்கிறார். உடனே பக்திஸாரர்
அனந்த வேதாந்தங்களிற் கூறியிருக்கின்றபடி ஆராவமுதனை தனது
வாக்கினால் ஸ்தோத்ராஞ்செய்தனர். பின்னும் ஆழ்வார் ஸ்ரீய:பதியான
பெருமானே நினைத்துத் தாமரைக்கண்ணனான எவனை நான் திருமயிலை
யிலும், காஞ்சீநகரத்திலும் புஜகேந்திர சயனத்திலும் கண்டேனோ
அவனையே இப்பொழுது எனது தவத்தின் பயனால் திருக்குடந்தை
யில் கண்டுகொண்டேன் என்று அவ்விடம் நித்யவாஸம் செய்து
கொண்டிருந்தார்.

ஆராவமுதன் பக்திஸாரருடன் முறைகேட அளவளாவதல்.

ஒருநாள் திருக்காவேரிக்கரையில் யோகவிஷ்டையில் பகவதனு பவத்தினால் அமுது செய்யாமல் பட்டினியேயிருக்க, ஸந்திதி அர்ச்சகர்கள் ஆராவமுதனுக்கு அடிசில் அமுது செய்யும்படி ப்ரார்த்திக்க, அவரும் என் பக்தன் பட்டினிகிடக்க நான் ஸ்வீகரிக்க போகாது என்று திருவுள்ளமாக அர்ச்சகர்கள் ஆச்சர்யப்பட்டு ஆழ்வாரிடம் சென்று ஆராவமுதன் நியமனத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து அடிசில் ஆழ்வார் ஸ்வீகரித்த சேஷத்தை ஆராவமுதனுக்கு ப்ரஸாதிக்க அவரும் அதை அதிக ப்ரீதியுடன் ஸ்வீகரித்து இந்த விஷயம் எல்லோருக்கும் தெரியும்படிதான் ஆராவமுதாழ்வானென்றும் ஆழ்வாருக்கு திருமழிசைப்பிரானென்றும் திருநாமத்தை மாற்றிக்கொடுத்தனர். இந்த விஷயம் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்த திருநெடுந்தாண்டகம் 17-வது பாசுரமாகிய “பொங்கார் மென்னிளங்கொங்கை பொன்னேபூப்பப்” என்கிற பாசுரத்தில் “தன்குடந்தை நகரும்பாடி” என்கிற வாக்யத்திற்கு “ஆஸ்ரிதரோடு முறையழிய ஸம்ஸ்லேஷித்த விடமாயிற்றுத் திருக்குடந்தை “தவஜீய ஊக்தோஜீத ஸேஷஜோஜிமா” என்கிறபடியே சேஷி அமுதுசெய்த ப்ரஸாதம் சேஷபுதன் ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை முறையாயிருக்க, ஆராவமுதாழ்வார், தமக்காக்கின திருப்போனகத்தை முற்படத் திருமழிசைப்பிரானை அமுது செய்யப்பண்ணிப் பின்னையிறே தாம் அமுதுசெய்தது; அவரும் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே வந்ததாகையாலே வழக்குப்பேச மாட்டிற்றிலர்” என்று அருளிய வியாக்யானமும் காண்க.

திருமழிசைப்பிரான் திவ்யதேச மெழுந்தருள்தல்.

“ஸ்ரீரங்கம் வேங்கடாஜி ஸ்ச வீக்ஷாரண்யம் மஹாமதே, யயோக்தகாரீ யோவேமஸிந்புள காஞ்சிபுரேவரே || மாஹமேஹே பார்யஸுருக்தஃ ஸேஷமேஹே த்ரிவிக்ரமம் | கைரவிண்யாம் பார்யஸுருக்தஃ ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹாஜி ஸம்யுதம் || கும்ஹகோணே ஸாரங்கபாணிர் மஜார்த்திஹ் கபிஸ்யலே || ப்ரேம புர்யாம் ஸுந்தராங்கமோ ஹ்யபூபேஸோ மஹாபுரே || அஸ்மிந்நடே-4 மஹாந் ஸ்லோக: ஸ்ருயதே லோக விஸ்ருதம் || ரங்கம் ப்ரேமபுரம் கபிஸ்யலவரம் ஸ்ரீ கும்பகோண ஸ்யலம் ஸ்ரீமால்

யாவ்யுபுரஞ்ச வேங்கடாஜி: ஸ்ரீகைரவிண்யாஸ்தடம் காஞ்ச்யாம் ஸேஷமேஹே மாஹமேஹே வேமார்ணவோ விஸ்ருதம் ஸ்ரீமத்கும்புஹ பட்டணம் ஹ்யுமஸுதேநைகாஜிஸுதே ஸ்துதா: ||” பின்னும் ஆராவமுதாழ்வாருடைய ஸௌந்தர்யாதிஸயத்தை அது பவித்து, 96 பாசுரங்களடங்கிய நான்முகன் திருவந்தாதி என்கிற கிரந்தத்தையும், 120 பாசுரங்களடங்கிய (ஸ்ரீசந்த வ்ருத்தாக்யா) திருச்சந்தவிருத்தம் என்கிற கிரந்தத்தையும் செய்து திவ்யதேச யாத்ரா பரவசராய், ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளி (1) “கொண்டை கொண்ட கோதைமீது” என்றும், (2) மன்னுமாமலர்க்கிழத்தி என்றும், (3) பாலில் கிடந்ததுவும் என்றும், (4) அவனென்னையாளி யரங்கத்து என்றும், (5) நாகத்தனை என்றும், (6) ஆட்பார்த்துழி தருவாய் என்றும், திருவன்பில் (7) நாகத்தனைக்கிடந்த என்றும், திருப்பேர்நகரில் (8) நாகத்தனைமிசை என்றும், திருக்குடந்தையில் (9) இலங்கைமன்னனைத் தொடைந்து என்றும், (10) நடந்த கால்கள் நொந்தவோ என்றும், (11) நாகத்தனைக்குடந்தை என்றும், கண்ணன் கபிஸ்தலத்தில் (கவித்தலம்) (12) குற்றமும் சாராகொடுவினையும் என்றும், திருக்கோட்டியூரில் (13) குறிப்பெனக்குக் கோட்டியூர் மேயானையேத்த என்றும், திருக்குறங்குடியில் (14) கரண்டமாடு பொய்கையுள் என்றும், திருப்பாடகத்தில் (15) நன்றிருந்து யோகநீதி நண்ணுவார்கள் என்றும், (16) நின்றதெந்தை யூரகத்திருந்த தெந்தை பாடகத்து என்றும், திருவெஃகா வென்கிற யதோக்தகாரியில் (17) நன்றிருந்து யோகநீதி என்றும், (18) நின்றதெந்தை யூரகத் திருந்ததெந்தை என்றும், (19) நாகத்தனைக்குடந்தை வெஃகா திருவெவ்வுள் என்றும், திருவெவ்வுள்ளில் (20) நாகத்தனைக்குடந்தை என்றும், திருவல்லிக்கேணியில் (ப்ருந்தாரண்யம்) (21) தாளாலுலக

(1) திரு. ச. வி. 49	(8) நான். தி. 36	(15) திரு. ச. வி. 63
(2) ,, ,, 55	(9) திரு. ச. வி. 56	(16) ,, ,, 64
(3) நான். தி. 33	(10) ,, ,, 61	(17) ,, ,, 63
(4) ,, ,, 30	(11) நான். தி. 36	(18) ,, ,, 64
(5) ,, ,, 36	(12) ,, ,, 50	(19) நான். தி. 36
(6) ,, ,, 60	(13) ,, ,, 34	(20) ,, ,, 36
(7) ,, ,, 36	(14) திரு. ச. வி. 62	(21) ,, ,, 35

மளந்த வசைவேகொல் என்றும், திருவேங்கடம் வடதிருமலையில் செழுங்கொழும் பெரும்பனிபொழிந்திட என்றும், கடைந்து பாற்கடல்கிடந்து காலநேமியைக் கடந்து என்றும், குறிப்பெனக்குக் கோட்டியூர் என்றும், அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக்காண என்றும், நன்மணிவண்ணனூராளியும் கோளரியும் என்றும், வேங்கடமே விண்ணோர் தொழுவதுவும் என்றும், வீற்றிருந்து விண்ணுளவேண்டி வார் என்றும், திருப்பாற்கடலில் கடைந்த பாற்கடற் கிடந்து காலநேமியைக்கடிந்து என்றும், அடக்கரும்புலன்கள் ஐந்தடக்கி என்றும், பாலில்கிடந்ததுவும் பண்டரங்கமேயதுவும் என்றும், பரமபதநாதனை மண்ணுளாய்கொல் விண்ணுளாய்கொல், மண்ணுளே மயங்கி நின்று எண்ணுமெண்ணகப்படாய்கொலென்னமாயை? என்றும் திவ்யதேசங்களை மங்களாசாஸனம் செய்துகொண்டு “தூயவனந்நாளதனிற்றுத்தியரவணையான்மேற் சொற்றகீர்த்தி, மேய கவியனைத்தினையுங்காவிரன்நீரிவிட மீண்டெதிர்ந்து, தாயெழுந்தவருமிரண்டு நூவினையுந்தாமெடுத்தித் தராதலத்தின், மீயிருக்குமுயிர்க்குதவி யுய்விப்பான் நிருவுள்ளம் விழைந்திட்டானால்” என்கிறபடியே பரிசுத்தரான ஆழ்வார், அக்காலத்தில் படப்பொறியையுடைய பாம்பனைப் பரமன் விஷயமாக அருளிச்செய்த சிறப்புப் பொருந்திய கவிக்கையெல்லாம் திருக்காவேரியின் நல்ல நீரிவிட (அவைகளில்) எதிர்த்து திரும்பித் தாவியெழுந்துவரும் இரண்டு நூல்களையும் தாம் எடுத்துப் பூமியின்மீ திருக்கும் ஆன்மாக்களுக்களித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவுள்ளத்தில் விருப்பங்கொண்டனர். “அவ்விருதூற்றுப்பத்தோடாறெனுங்கவிதை தன்னுள், ஒவ்வியே கமலேகேள்வனுவந்துறைகின்றவாகுந், திவ்யதேசமீரெண் செப்பியததனுக்கேற்ற, செவ்விசைர் நாமந்தன்னைத் தெளிவுறப் பகர்வாமன்றே”. “சீரங்கந் திருவென்கா திருவல்லிக்கேணி தன்னோ, தேகங்குடந்தை கோட்டியூர் குறுங்குடியோடோதும், பேரெவ்வன் வேங்கடம் மன்பிற் நிருப்பாடகந்து, வாரகை கூடலும் பாற்கடலும் வைகுந்தமாமே”. இப்படி ஆராவமுதாழ்வாருடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையே த்யானம் செய்துகொண்டு யோகத்தில் இரண்டாயிரத்து முன்னூறு சம்வத்சரம் எழுந்தருளியிருந்து, அனுகர வர்ஜிகராய்ப் பல மூலங்களில் கிஞ்சித் காதாசித்தாக அமுது

செய்துகொண்டு, விஷ்ணுதர்சன ஸ்தாபனசார்யராய் மூவாயிரத்தெழுநூறு சம்வத்சரம் விபூதியிலிருந்து நிமக்நரையும் உயர்த்தி வாழ்வித்தருளினார். இவர் துவாபர யுகத்தில் 1000 ஸம்வத்சரம் அன்யமதங்களில் ப்ரவேசித்திருந்து, நின்ற 99-ம், கலியுகத்தில் 3601-ம் சேர்ந்து ஆக 3700 ஸம்வத்சரம் விஷ்ணுதர்சன ஸ்தாபனசார்யராய் ப்ரகாசித்து 4700 ஸம்வத்சரம் இந்த விபூதியிலெழுந்தருளியிருந்தார்.

திருநகைத்ர தனியன்.

“மவாயாம் மகரேமாலே சக்ராம்ஸம் பார்மவோத்ஹவம்
மஹீஸர புராயீஸம் ஊத்திஸர மஹம்ஹே”

ஸ்ரீ ச்ருஷ்ணனுக்கும் திருமழிசைப்பிரானுக்கும் உண்டான சாம்யம்.

1. (1) “ததோவில ஜகத்பஜ ஓவாயாயாச்யதவா நுநா, ஷேவகி பூர்வ ஸம்யூயா மாவீர்ஹ குதம் மஹாத்மநா” என்று திருஷ்ண ஷத்திரியனான வசுதேவரிடம் அவதரித்து வைய்யரான நந்தகோபன் திருமாளிகையில் வளர்ந்தார்.

திருமழிசைப்பிரான் பிரஹ்மணரான பார்க்கவ மஹர்ஷிக்குப் பிறந்து (2) “அதிஹர்ஷாத் ஸமாஹாய ஊத்திஸரம் மஹேஜஸம் | பத்ர்யா: பங்கஜவல்யாஸ்ச வேத்ரஸம்புடகாரகம் || பிறம்பறுப்பாளன் தன் பார்யையிடம் கொண்டுபோய் கொடுக்க அவ்விடம் வளர்ந்தார்.

2. கண்ணன், (3) “ஹ்ருய ஏவ மஹாவோஹோ ஸ்ருணுமே பரமம் வச:; யத்தேஹம் ப்ரியமாயை வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா” ஓ அர்ச்சகனா! இந்தவிஷயத்தில் ப்ரீதியடைந்திருக்கிற உனக்கு நல்லது செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன், பரோத்க்ருஷ்டமான எந்த வாக்யத்தை நான் சொல்லப்போகிறேனோ அதைக் கேட்பாய் என்று கடைக்கித்தனர்.

(1) விஷ்ணுபுராணம் 5. அம். 3. அ. 2

(2) ப்ர. அ.

(3) கீதை 10. அ. 1.

ணர்ச்சித வாநஸி ||” என்றுதிக்கரித்து பேசு, (1) “வ்யபாஹரத்
ஸிரஃ க்ருஷ்ஸ்சக்ரேணமித்ர கர்ஷணம் | ஸ பபாத மஹா வ்யாஹர்
வஜ்ரஹத இவாசலம் | ததஸ்சேயிபதேர் டேஹோத் தேஜோ ப்ரஃ
உஷ்ஸுந்ருபா ||” க்ருஷ்ணன் சிசுபாலனுடைய சிரஸ்ஸை தன் சக்ரா
யுதத்தினால் சேதித்தார்.

அரிபாததீக்ஷிதருடைய யாகத்தில் ஆழ்வாருக்கு (2) “அப்ரா
ஸநே ஸமாரோப்ய ஸ்ரஹ்ம மண்யல மப்யுமே | அகரோத் அப்ர
பூஜாம் தாம் ஸதஸ்மை வியபூர்வகம் ||” ப்ராஹ்மண மண்டல மத்தி
யத்தில் அக்ராஸநத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து அக்ரபூஜை ஸமர்ப்பித்
தனர்; அப்பொழுது அவ்விடமிருந்த அத்வர்யுகளில் சிலர் (3) “மூவேந
ஹதா மந்தி மூஷபாமஃ க்ருதஃ கில | ஸூஉம் கஞ்சித் ஸமாடிய
ஸௌசாசார வர்ஜிதம் ||” செளசாசாரமில்லாத சூத்ரனுக்கு அக்ர
பூஜை செய்யத்தகுமாயென்று பருஷவாக்யங்களினால் அதிக்ஷேபிக்க,
அப்படி கர்ஹித்த அத்வர்யுகளுக்கு (4) “அயூர்யு ப்ரமுவாதத்ர ஹத்தி
ஸார விரோயிமஃ | ஹத்திஸார ஸிரோமய்யு ஸேஷதல்பே ஸமா
ஸ்திதம் || நீலமேவ நிஹம் டேஹம் பிதாம்ஹர யரம் ஹரிம் | ப்ரத்
யக்ஷேண விலோக்யைவ ஷ்வயமங்கல விபூஹம் ||” தன்னுடைய
யோகப்பரபவாதிசயத்தினால் அந்த அத்வர்யுகளுக்குத் தன்னுடைய
திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில் சேஷசாயியை தர்சிப்பிக்கச்செய்து அவர்
களுடைய கர்வத்தை அடக்கினார்.

8. கண்ணன் பாரதயுத்தத்தில் அர்ச்சுனனுக்கு (5) “பர்யமே
பார்யு ரூபாணி ஸதஸோய ஸஹஸ்ரஸம் | நானாவியாகி ஷ்வயாநி
நாநாவர்ணா க்ருதாநிச ||” என்று தன்னுடைய விஸ்வரூபத்தைச்
சேவிக்கப் பண்ணினார்.

ஆழ்வார் தன்னுடைய யோகப்பரபவாதிசயத்தால் எம்பெருமா
னுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை பக்தர்களுக்குக் காட்டினார்.

(1) பாரதம். ஸபா. 45. அ. 27.

(2) ப்ர. அ. 84. அ. 23.

(3) ப்ர. அ. 84. அ. 27.

(4) ப்ர. அ. 74. அ. 46.

(5) கீதை 11. அ. 5.

9. கண்ணன் கிதையில் விஞ்ஞான யோகத்தில் (1) “மத்த:
பரதாம் நான்யத் கிஞ்சிடிஸ்தி யநஞ்ஜய | மயிஸர்வமிடிம் ப்ரோதம்
ஸூத்ரே மணியணியிவ ||” அர்ச்சுனா! என்னைக் காட்டிலும் வேறு
பதார்த்தம் கிடையாது. இந்த ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சம் கயிற்றில் கோத்த
முத்துப்போல் என்னிடத்தில் கோக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று
பரத்வ ஸ்தாபனம் செய்தார்.

ஆழ்வாரும், (2) “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்”
என்று பரத்வ ஸ்தாபனம் செய்தார்.

10. க்ருஷ்ணன் பூரீபகவத் கீதா ஸூபரிஷத்ஸு ப்ரஹ்ம
வித்யாயாம் யோக சாஸ்தரத்தில் முடிவில் ஸாரதமமான சரமய்ஸோ
கத்தை எல்லோரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி (3) “ஸர்வபர்மார்
பரித்யய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ, அஹம்த்வா ஸர்வபாபேஷ்யோ
மோக்ஷயிஷ்யாமி மாஸுஸம் ||” கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தி
யோகங்களாகிய எல்லா தர்மங்களையும், கீழ்ச்சொல்லிய விஷயமாக
ஸாத்விக த்யாகம் செய்துவிட்டு, அதாவது அவைகளைச் செய்து
கொண்டே அவைகளின் கர்த்தருத்வம், பலம் முதலியவைகளை விட்டு
விட்டு, ஒருவனாகிய என்னையே ரக்ஷிப்பவனாக, அதாவது—அந்த
கர்மங்களினால் ஆரதிக்கப்பட்டு அவைகளின் பலங்களைக் கொடுப்பவ
னாக அதுஸந்தானம் செய்; நான் (இப்படிச் செய்துகொண்டிருக்கிற)
உன்னை எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன் துக்கப்படாதே
என்று சாதித்தார்.

ஆழ்வாரும், த்ராவட ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதமாய், சந்தோரூபமான
திருச்சந்தவிருத்த மென்னும் கிதையில், கர்ம, ஞான, பக்தியோகங்
களை யெல்லாம் ஸாதித்துக் கடைசியில், (4) “அத்தனாகி யன்னையாகி
யானுமெம்பிரானுமாய், ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மை
யாட்கொள்வான், முத்தனார் முகுந்தனார் புகுந்துநம்முள் மேவினார்,
எத்தினுவிடர்க்குடற் கிடத்தியேழை நெஞ்சமே” ஹேயப்ரத்யநீக
ராகையாலே அஸ்புருஷ்ட சம்சாரகந்தராய், முத்தி பூமிப்ரதானவார்,

(1) கீதை 7. அ. 6.

(2) நான். திரு. 11.

(3) கீதை. 18-66.

(4) திரு. ச. வி. 115.

ஸகல தேஹவர்திகளான ஆத்மாக்களும் ஞானைகாகாரதயாவொத்து, தேவாதிபேதத்தாலே ஒவ்வாமலிருக்கும் பலவகைப்பட்ட ஜன்மங்களைப்போக்கி நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப்போந்த நம்மை நித்யகுரிகள் கொள்ள மடிமையைக் கொள்ளுகைக்காக, ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவாயும், ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவாயும், அடிமை கொள்ளக்கடவ நம்முடைய ஸ்வாமியாயும், இப்படி ஸர்வவித பந்துவாயும், நம்முடைய தண்மையையும், தம்முடைய பெருமையையும் பாராதே நம்முடைய ஸர்வபரத்தையும் தாமே ஏறிட்டுக்கொண்டு செய்வாராக ஹேயமான நம்முள்ளே புகுந்து ஒரு நீராகப்பொருந்தினார். அறிவிலியான நெஞ்சே? நம்முடைய ஹிதமறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞராயோ? அவன் அஜ்ஞராயோ? ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திக்கைக்கு நாம் ஸக்தராயோ? அவன் அசக்தராயோ? கார்யம் செய்துகொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ? அவன் அப்ராப்தராயோ? தன்மேன்மை பாராதே தாழ்நின்று உபகரிக்குமவனாயிருக்க, எத்தாலே நீ துக்கஸாகரத்தில் கிடக்கிறது? என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச் செய்த “அத்தனகி” என்கிற பாட்டும் இந்த சரமஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம் என்று விஸ்தவாக் சிகாமணியாகிய ஸ்ரீமணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்தில் காண்க. (பிள்ளை லோகாசார்யர் சாதித்தருளிய) முமுக்ஷுப்படி என்கிற கிரந்தத்தில் சரமஸ்லோக ப்ரகாணம் 289-வது ஸூத்ரமான (1) “வார்த்தையறிபவர்” என்கிற பாட்டும், (2) “அத்தனகி” என்கிற பாட்டும் இதுக்கர்த்தமாக வநுஸந்தேயம் என்று சாதித்தார். பெரும்புலியூரில் ஆழ்வாரை ஸௌசாசாரமில்லாத சூத்திரன் என்று நிந்தித்த ப்ராஹ்மணர்களுக்கு (3) “ஸந்தேஹா உக்திஸாமஸ்ச ருத் ஹி” கருணாந்ணவர்! ஜ்ஞாநோபதேஸம் வஹுஸா ஸ்சகார க்ருபயா தபா” என்று ஞானோபதேசம் செய்தார்.

“அதிகாரி, அனதிகாரி நிர்ணயம்”.

“நாஸ்தி நக்ஷத்ர ஸம்வதோ ந நிமித்த பரீக்ஷணம்! ஸுஜைவ காரணம் பும்ஸாம் அஷ்டாக்ஷா பரிஹே” திருவஷ்டாக்கரம்

(1) திரு. வா. 7-5-10. (2) திரு. ச. வி. 115. (3) ப்ர. அ. 84, அ. 47.

பரிக்ரஹிப்பதற்கு, நாள் பொருத்தமும் நக்ஷத்ர பொருத்தமும் பார்க்க வேண்டியதில்லை ச்ரத்தை ஒன்றே வேண்டியது.

(1) “ஆஃந்நு ஸங்வசக்ராஹி யாணம் வைஷ்ணவம் ஸ்ம்ருதம்! புண்யம் நாம க்ரியா சைவ மந்த்ரஸூவார்ச்சநம் ஹரேஃ” ஸம்ஸ்காரா: பஞ்சகர்த்வயா ஸ்ரஹ்மணஸ்ய லியாநகஃ” பகவத் ஸமாஸ்ரயணமாவது:—முதலாவது—ஒரு ஸேவகன் தன்னை இன்னார் மனுஷ்யனென்று பிறரறிகைக்காகத் தன் எஜமானனுடைய அடையாளத்தைத் தரித்துக்கொள்வதுபோல ஸ்ரீய:பதியினுடைய தாஸரான நாமும் அவனுடைய ஆயுதங்களான சங்கம் சக்ரம் முதலானவைகளைத் தரித்தல். இரண்டாவது—சேஷியான அவனுடைய பாதாக்குதியான ஊர்த்வபுண்டரத்தை உத்தமாங்கமான முகத்தில் தரித்தல். மூன்றாவது—ஸ்வாமியான அவனுடைய ஸம்பந்தமான திருநாமத்தைத் தாஸபதத்தைச் சேர்த்துத் தரித்தல். நான்காவது—அவனுக்கும் நமக்குமுண்டான ஸம்பந்தத்துக்கும் உபாயோபேயங்களுக்கும் வாசகமான மந்தரத்தை அநுஸந்தித்தல். ஐந்தாவது—தன்னுடைய அடிமைஸித்திக்கைக்காக ஸ்ரீய:பதியை யாராதித்தல். ஆக முக்தியடைவதற்கு யோக்யதையை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும் இவையைந்தும் வேதசாஸ்த்ராகமாதிகளில் சொன்ன க்ரமப்படி ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்கரிலுள்ளவர்களுக்கு அவஸ்யம் அநுஷ்டிக்கத்தக்க பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களாம்.

“இந்த ஸம்ஸ்காரத்தை அடைவதற்கு யார் அதிகாரிகள்?”.

(2) “ஏவம் தாபக்ரியாம் குர்யாச் சங்வ சக்ராஹி ஹேதிவிஃ! ப்ரஹ்மம் தாப ஸம்ஸ்கார ஸ்தாபஸைர் முநிவிஸ்ம்ருதஃ! ஸர்வாஸு, மேஷு வஸதாம் ஸ்த்ரீணஞ்ச ஹி ஸத்தமாஃ” இவ்விதமாய் சங்கம் சக்ரம் முதலான பஞ்சாயுதங்களினால் தாபம் என்கிற இந்த ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவும்; ப்ராஹ்மணோத்தமர்களே! இதுக்கு ஆஸ்ரமநியமமில்லை; ஸ்த்ரீ என்றும் புருஷனென்றும் நியமமுமில்லை; எந்த ஆஸ்ரமத்திலிருந்தாலும் எவராயிருந்தாலும் ஸகலரும் பஞ்சஸம்ஸ்காரம்.

(1) பரா. வி. சாஸ்த்ரம் 4. (2) பரா. வி. சாஸ்த்ரம் 4.

காரங்களில் முதன்மையான தாப ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்வித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கர்மயோகநிஷ்டரும் ஜ்ஞானயோகநிஷ்டருமான ருஷிகள் ப்ரகிபாதித்தார்கள்.

“ப்ராஹ்மணாதி வர்ணஸ்தருக்கும் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் ஆவஸ்யகம்”.

1. (1) “விநாயஜ்ஞோபவீதேந விநாசக்ரஸ்ய யாரணாத் ! விநா ஶ்யேநவை விப்ரஸ்சண்டாளத்வ மவாப்புதுயாத் !” சக்ரதாரணம் என்கிற தாப ஸம்ஸ்காரமும், த்வயாதுஸந்தாநம் என்கிற மந்த்ர ஸம்ஸ்காரமும் இல்லாதவன், பூணூலில்லாத ப்ராஹ்மணன்போல் நீசனாவான்.

2. (2) “ஸங்ஹ சக்ரோர்யு புண்யாஹி ரஹிதோ ஸ்ராஹ்மணையமஃ ! ஸஜீவந்நேவ சண்டாள ஸர்வ கர்ம வஹிஷ்க்ருதஃ !” சங்க சக்ர ஊர்த்வபுண்ட்ர தாரணங்கள் முதலான பஞ்சஸம்ஸ்காரமில்லாத ப்ராஹ்மணன், தன் ஜாதியில் தாழ்ந்து இந்த ஜன்மத்திலேயே நீசனாய் யாதொரு வைதிக கர்மத்துக்கும் உபயோகியாக மாட்டான்.

3. (3) அநயித்ய ஶ்யம் மந்த்ரம் ந விப்ரோ வைஹிகோ ஹவேத் ! மந்த்ர ரத்நேந ரஹிதம் ஸ்ராஹ்மணம் உஹிரத ஸ்த்யஜேத் !” த்வய மந்த்ரத்தை நியமத்துடன் ஆசார்யனிடத்திலிருந்து எவன் க்ரஹிக்க வில்லையோ? அவன் ப்ராஹ்மணகுலத்திற் பிறந்தபோதிலும் வேதோக் தமான ஒரு கருமங்களுக்கு முபயோகியாக மாட்டான். ஆகையால் அவனை தூரத்திலே விட்டுவிடவேண்டியது.

4. (4) “அசக்ரயாரிணம் விப்ரம் யோஶ்யபயதி டேஸிகஃ ! ஸமூருர் நாகம்யாதி கஸ்பகோடி ஸதம் ஶ்விஜஃ !” எந்த ஆசார்யன் ஸமாஸ்யணமில்லாத ப்ராஹ்மணனுக்கு மந்த்ரத்தை யுபதேசிக் கிறானோ? ருஷிகளே! அவன் நாகத்தை யடைந்து அநேக கஸ்பங்கள் அங்கேயே வஸிப்பன்.

(1) பரா. 1. அ. 4.

(3) பரா. 3. அ. 16.

(2) பரா. 1. அ. 8.

(4) பராசர. 3. அ. 18.

“மஹா பாகவத லக்ஷணம்”.

(1) “அர்ய பஞ்சக தத்வஜ்ஞா பஞ்சஸம்ஸ்கார ஸம்ஸ்க்ருதாஃ ! ஆகாரத்ரய ஸம்பந்நா மஹா ஹமவதா ஸம்ருதாஃ !” மஹா பாகவதர்கள் யாரென்றால், ஸ்வ (ஜீவ) ஸ்வரூபம், பர (பரமாத்ம) ஸ்வரூபம், உபாய (சித்தோபாயமான ஈஸ்வர) ஸ்வரூபம், விரோதி (தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள முயலுகை, பிறர்க் கடிமைப்பட்டிருக்கை முதலியவைகளின்) ஸ்வரூபம், பல (ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தின்) ஸ்வரூபம், இவைகளை யதார்த்தமா யறிந்ததும், தாபம் (ஸமாஸ்ய யணம்), புண்ட்ரம் (பகவத் பாதாக்ருதியாக திருமண்காப்பை யணி தல்), நாமம் (பகவானுடையவும் பாகவதர்களுடையவும் திருநாமத்தைத் தானிட்டிக்கொள்ளல்), மந்த்ரம் (திருமந்த்ர த்வய சரமஸ்யலோகங்களை ஆசார்யனுடைய உபதேசத்தாற் பெறுதல்), யாகம் (பகவத் பாகவ தாராதநம்) ஆகிய இந்த பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையடைந்தும், அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் (பிறர்க்கடியனன்றிக்கே ஈஸ்வரனுக் கடிமைப்பட்டிருத் தல்), அநந்யசரணத்வம் (பிறரைத் தஞ்சமாக நினையாதே ஈஸ்வரனைத் தஞ்சமாக நினைத்திருத்தல்), அநந்யபோக்யத்வம் (தன்னைப் பிறருகந் ததுபவிக்கை யன்றிக்கே ஈஸ்வரனுகந் ததுபவிக்கும்படியிருக்கை) ஆகிய மூன்று ஆகாரங்களினால் நிறைந்து மிருக்கிறவர்கள் மஹா பாக வதர்களென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

(2) “மஹா ஹமவதாயத்ர வஸந்தி விமலா ஸூஹா ! தத்ஸூலம் மங்ஸம் ப்ரோக்தம் யயா விஷ்ணுபடிம் ஸூஹம் !” காமம் க்ரோதம் முதலிய தோஷங்களில்லாமல் ஸத்வகுணத்தையே ப்ரதானமாகவுடைய மஹா பாகவதர்க ளெவ்விடத்தில் வாஸம் செய்கிறார்களோ? அவ் விடம் ஸ்ரீவைகுண்டம்போல் மங்களகரமாயிருக்கும்.

“ஸ்ரீ மஹா பாகவத ஸ்ரீபாதாளியின் மஹிமை”.

(3) “யஸ்யமூர்யிதி ஸ்திதம் யாவ ஷேஷ்ணவாங்வி, ரஜஸூஹம் ! மங்மாஹி ஸர்வதீர்யாதி தாவத்திஷ்டந்த்யஸம்ஸயம் !” எவனுடைய

(1) பரா. 10. அ. 9, (2) பராசர. 10. அ. 10, (3) பரா. 10. அ. 11.

கிரஸ்ஸில் எதுவரையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாததூளியிருக்கின்றதோ? அந்த கிரஸ்ஸில் அதுவரையில் கங்கை முதலிய ஸகல புண்ய தீர்த்தங்களும் வாஸம்செய்யும் இதில் ஸம்சயமில்லை.

“ ஸ்ரீ மஹா பாகவத ஸ்ரீபாததீர்த்த மஹிமை ”

(1) “ ப்ராயஸ்சித்த மிடிம் மூஹ்யம் மஹாபாதகிராமபி । வைஷ்ணவாங்வி ஜலம் புண்யம் ஊத்யா ஸம் ப்ராயஸ்யதே யதி ॥ ப்ரஹ்ம ஹத்யை, ஸுராபாநம் முதலிய பாபங்களைச் செய்திருந்தபோதிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைப் பக்தியுடன் ஸ்லீகரித்தால் அப்பாபங்களுக்கிதுவே ப்ராயஸ்சித்தமாகும். (ஸமஸ்த பாபங்களும் நீங்கும்).

“ தளிகை ப்ரஸாதத்தின் மஹிமை ”.

(2) “ கோடி ஜம்மாஜிதம் பாபம் ஜ்ஞாநதோ 7 ஜ்ஞாநதோபிவா । ஸுடிஃ ப்ரணஸ்யதே ந்ருணம் வைஷ்ணவோச்சிஷ்ட ஷோஜநாத் ॥ ” ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளமுதுசெய்து மிகுந்த தளிகை ப்ரஸாதத்தை ஸ்லீகரித்தால் அநேக ஜம்மங்களி லறிந்து மறியாமலும் செய்த ஸகலபாபங்களும் சீக்ரத்தில் நசித்துப்போம்.

(3) “ மஹா ஹம்ஸதா யேதே வைஷ்ணவாஜ்ஜ ஸத்தமாஃ । அந் யேதே வைஷ்ணவாஃ ப்ரோக்தா ரஜஸா தமஸா வ்ருதாஃ ॥ ” சீழே சொன்ன மஹா பாகவதலக்ஷணம் யாரிடத்திலிருக்கிறதோ? அவர்களே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்று சொல்லப்படுவார்கள். ரஜோகுணம் தமோகுணம் மேலிட்டவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக மாட்டார்கள்.

(4) “ நாதஃ பரதரம் தீர்யம் வைஷ்ணவாங்வி ஜலாச் சஹத் । தேஷாம் பாடிஜலம் ஸுஹம் மஹாமபி புநாதிஹி ॥ ” ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைக் காட்டிலும் மேன்மையான தீர்த்தம் கிடையாது. ஏனென்றால், எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் கோதாவரி

(1) பராசர. 10. அ. 12.

(2) பராசர. 10. அ. 13.

(3) பராசர. 10-14.

(4) பராசர. 10-15.

கங்கை பெரிய தீர்த்தமெனப்படும். அக்கோதாவரி கங்கையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தினால் பரிசுத்தமாயிற்று.

“ ஸாபாத்து ரவூ.நாயஸ்ய விமுக்தா யௌதமீ நடி । வைஷ்ணவீ ஸ்நாந தீர்யேந ஸங்மகா ஸுஹி வாரிணா ॥ ” அதெப்படியென்றால், கோதாவரியைச் சக்ரவர்த்தித்திருமகன், நீ ஸ்நாநத்துக்கு யோக்யதை யற்றுப்போகக்கடவாயென்று சபிக்கப் பின்பு அந்நதியானது விஷ்ணுபக்தியையுடைய மஹா பாகவதையான ஒரு ஸ்திரீ ஸ்நாநம்செய்த புண்ய தீர்த்தத்தோடு சேர்ந்து அச்சாபத்தைப் போக்கிக் கொண்டு எல்லோரும் தன்னிடத்தில் ஸ்நாநம் செய்ய யோக்யதை பெற்றது.

“ ரக்ஷஸாபஹ்ருதா வேதி ப்ருஷ்டா ஸீதா மஹாத்மநா । நஸ ஸாக தடிா வக்தும் யௌதமீ தமஸாவ்ருதா । தேந ஸப்தா கடிா மங்மா ராவவேண மஹாத்மநா ॥ ந ஸம்ஸஸிச டுர்வஹுஜே ஜ்ஞாத்வாபி மம ஜாக்மீ ॥ அடி ப்ரஹுசி ஸர்வைஸ்த்வம் நஸ்தாத்வா ஊஷ்யஸி । ஏவம் ஸப்தா ஊத்யங்மா ராவவேண மஹாத்மநா । புரஸ்க்ருத்ய முநீர் ஸர்வாந் ராவவம் ஸரணம் மகா ॥ க்ருதாஞ்ஜ லிபுடா டீநா துஷ்டாவ ரவூ.நாநம் । க்ருபயா ப்ராஹ டேவேஸா யௌதமீம் ஸரணம் மதாம் ॥ ஸவரீஸ்நாந புண்யேந ஸங்மகா ஸுஹி வாரிணா । முக்தா மோடிவரீ மங்மே மம ஸாபாஹிஷ்யஸி ॥ இதுயுக்த்வா யதுஷாக்ருஷ்ய ஸவரீயா ஸேவிதம் ஜலம் । மௌதம்யா ஸங்மதம் சக்ரே லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா ॥ கதஃ ப்ரஹுசி லோகேஸ்மிந் மௌதமீ ஸுஹிதாம் மகா । தீர்யாநா மடிதா லோகே வைஷ்ணவ்யா ஸ்திரீய ஸங்மமாத் । தஸ்மாத்ந வைஷ்ணவாஃ பூஜ்யாஃ பாவயந்தி ஜமத்ரயம் । தேஷாம் பாடிஹிகம் ஸரேஷ்ட தீர்ய ஊருதம் ந ஸம் ஸபத் ॥ ”. அக்கதையின் விரிவாவது.—ஸீதாபிராட்டியை இராவணனெடுத்துக்கொண்டு போனபின்பு சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வந்துபார்த்து பிராட்டியைக் காணாமல், கோதாவரியே! ஜானகி காணவில்லை; இராக்கதனெவனாவது எடுத்துக்கொண்டு போனா? இன்னுமெங்கேயாவது போயிருக்கிறாள்? சொல்லென்று கேட்க, கோதாவரி, சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்குப்பயந்து ஸீதாபிராட்டியை; இராவணனெடுத்

துக்கொண்டுபோன ஸங்கதியைச்சொல்லவில்லை. பின்பு இராகவன், புத்தியில்லாத கோதாவரியே! ஸீதையின் ஸங்கதியை யறிந்தும் நீ எனக்குச் சொல்லவில்லையாகையால் இதுமுதல் ஜனங்களுக்கு ஸ்நாநம் செய்ய யோக்யதையற்றவனாய்ப்போகக்கடவாய் என்று சர்பங்கொடுத்தார். பின்பு கோதாவரி ருஷிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டுபோய் இராகவனைச் சரணமடைந்து கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம் செய்தாள். பின்பு சரணமடைந்த கோதாவரியின் விஷயத்தில் இராகவனருள்புரிந்து, கோதாவரியே! சபரி நீராடின தீர்த்தத்தோடு நீ சேர்ந்தால் உனக்கு என்னுடைய சாபம் விட்டுப்போகுமென்று சொல்லி, தன் வில்லின் துனியினுற் கிறி சபரி நீராடின தீர்த்தத்தை கோதாவரியோடு சேர்த்துவிட்டார், அதுமுதல் கோதாவரி எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்ரேஷ்டமாய் விளங்குகிறாள். ஆகையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எல்லாருக்கும் பூஜ்யர்களாயிருந்து மூன்றுலகங்களையும் பரிசுத்தமாகச் செய்கின்றார்கள். அவர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தம் எல்லாவற்றிலும் ஸ்ரேஷ்டமான தீர்த்தமென்பதில் ஒரு ஸம்சயமும் கிடையாது.

“ஸம்ஸ்க்ருதவேத த்ராவிடவேதங்களின் தாரதம்யம்”.

ப்ரஹ்மாண்ட புராணம். ஸந்தகுமார திலீபி ஸம்வாதம்:—
“அயீத ஞ்ராவீவாம்நாயாம் ஸ்திரீயம் ஸ்ரஹ்மவிதம் நம். ஆரோப்ய ஷேவைர் நிர்ணீதம் துலாயாமயிகாவபுஷ்” இத்யநேகைஸ் ச முநி ஹிர் வஷ்யதே ஸகல ஸ்மிருதௌ. வயமத்ர மஹாராஜ ஸமன்தாந் நிரணைஷ்மஹ தஸ்மா ட்யயநம் கார்யம் ஞ்ராவீவாம்நாய ஸந்ததே. மோக்ஷார்யீமாம் ஷித்பேந்ஞ இக்ஷ்வாகு குலதநுத” திராவிடவேத மோதின வொரு ஸ்திரீயையும் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநியான பிராமணையுந் திராசிலேற்றி நிறுக்கப்படும்போது திராவிடவேத மோதின ஸ்திரீ அதிகமாயிருந்தாள். ஆகையாலே இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் பிறந்த திலீப ராஜனே! மோக்ஷம் வேண்டிய பேராலே வைஷ்ணவ சந்நதியில் திவ்யப் பிரபந்த மோதவேனுமென்று சொன்னதில் ஆழ்வாருடைய திருவவ தாரத்துக்கு முன்பே சக்ரவர்த்தித்திருமகனருடைய வம்சஸ்தர்களாகிய இக்ஷ்வாகு திலீப சக்ரவர்த்தி முதலானார் திராவிடவேதமோதியே பேறு பெற்றார்களென்றும் தெரிகிறது.

(2) “ஸஹஸ்ரம் தீதேஃ பநம் கர்த்தவ்யம் யாவஜாயுஷம்! மோக்ஷேச்சநா வைஷ்ணவேந வேதாந்தந் நாத்ர ஸம்ஸபம்” ஸ்ரஹ்மண: கூத்திரியா வைரயா: ஸ்திரீய: ஸஞ்ஞாஸ்தயே தரே ஸர்வேயி காரிணஸ் தத்ர விஷ்ணுஃ தாஸ்துதே யதி” விஷ்ணுபக்தியுடைய ப்ரஹ்மணர்கள், கூத்திரியர்கள், வைச்யர்கள், சூத்ரர்கள், ஸ்திரீகள் எல்லோரும் திருவாய்மொழியை ஒத அதிகாரிகள். மோக்ஷேச்சையுடையவர்கள், திருவாய்மொழியை யாவதாயுஷம் அப்யஸித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியது.

(3) “ஷிஷ்ய ஞ்ராவீவ வேதாந்த ப்ரவணேந விராயதே! கலௌ யுதே மதுஷ்யானாம் ஸம்யஜ்ஞாநம் ந ஜாயதே” கலியுகத்தில் ஜனங்களுக்குத் திராவிட வேதாந்த சிவணமில்லாமல் ஞானமுண்டாகாது.

1. (1) “தத ஸ்தாபாதி ஸம்ஸ்காரை: ஸம்ஸ்க்ருதோ மூருண யதே! ப்ரவ்யந மஷ்யஸே கீமாந் ஷிஷ்ய ஞ்ராவீவ ரூபகம்” பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் ஆனபிறகு த்ராவிட வேதத்தை அப்யஸிக்க வேண்டும்.

2. (2) சதுர்வேடியரோ விப்ரஸ் ஸர்வ ஸாஸ்த்ர விஸாரத:! ஞ்யார்ஷைகரதோவாபி மந்த்ர ராஜார்ய கோவித:! அமாநித்வா ஷிமூண கர்ச்சமோபாய வேஷ்யதி! ஷிஷ்ய ப்ரவ்யந ஹீநஸ்சேத மத்வக்தோ ந ஷவிஷ்யதி” நானு வேதங்களை அப்யஸித்த ப்ராமணராயிருந்தும், த்வய, திருமந்த்ரநிஷ்டையுடன், அமாநித்வா திருணர்விதனாய் சரமோபாயநிஷ்டையிருந்தும், த்வய ப்ரபந்தம் தெரியாவிடில் என் பக்தன் ஆகமாட்டான்.

3. (3) “ஜாதகர்மாதி ஸம்ஸ்காரை ஸ்ரஹ்மண்யம் சாஜ்ஜந்மந: யயாஹதி லோகேஸ்மிந் ய ஷேஷாஷ்யநே நச! ஞ்ராவீவாம்நாய பநை ஸம்ஸ்காரை: பஞ்ச சிர்முநே! ஆசார்ய ஸௌயா தஸ்ய வைஷ்ணவத்வம் ஷவிஷ்யஸி” ஜாதகர்மாதி ஸம்ஸ்கார வேதாத்யந்தி

(1) ப்ர. அ. 73. அ. 47.

(4) ப்ர. அ. 73-16.

(2) ப்ர. அ. 73. அ. 59.

(5) ப்ர. அ. 73-20.

(3) ப்ர. அ. 73-53.

னால் ப்ராஹ்மண்யம் எப்படி சித்திக்குமோ அப்படியே த்ராவிடவேத படனத்தினால் பஞ்சஸம்ஸ்கார ஆசார்ய ஸேவையினால் வைஷ்ணவத்வம் ஸித்திக்கும்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களேவாக்கும் த்ராவிடவேதாத்ய லாவஸ்யகத்வம்.

இப்படி வித்தோபாயநிஷ்டரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு “ருசோயஜ்ஞம்ஷி ஸமாநி ததையவாயர்வணாநிசு ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்த ஸ்பம் யச்சார்யபி வாங்மயம் ||” என்கிறபடியே ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர ப்ராஹ்ம வித்யா விவரணமான ஸ்ரீ ஸடரிபு குருவராதிகளுடைய த்ரமிடோப நிஷதாதி திவ்ய ப்ரபந்தங்களிலே நிபவதிக ருசிவிஸ்வாசங்களுண்டா யிருக்குமதுவெய்யிற்று. வித்தோபாயபூதானை ஸ்ரீ பதிக்குத் திரு வள்ளமாயிருக்கும்படி. ஆனால், அந்த த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபந்தத் துக்குண்டான அதிசயமிருக்கும்படி எங்கனென்பென்னில்; மார்க்கண்டேய புராணத்தில் மத்யபாகமான பகவத் தர்மத்தில் ஆரூபத்தியா யத்திலே அத்யந்தவிசதம் தத்ர ஸந்தகுமாரம் ப்ரதிஸேநேச: “க்ரு பயா தத்ப்ரணீதாந்து ஸ ஹ்மவிஷ்டா மஹத்தராம் | அபேஷ்யந்தி ஷ்டி: ஊபா வைஸ்யாஸ் ஸூகிராஸச ஸர்வஸம் | ஏஷாச வேடி மாயா வந்தியா ஞாலிய ஸம்ஹிதா ||” என்று தொடங்கி, “ஸம்ஸ் க்ருத ஸ்ருத யோயஜ்ஞத் ஞாலிய ஸ்ருத யஸ்தயா ||” என்றிப்படி அதிலே சுப்பிரஸித்தமாக நிர்ணயித்திருக்கையாலே விவேகிகளாய் முமுகூசுக்களாயிருக்கிற த்விஜாதி ப்ரபன்னருக்கு ததந்வய மாவஸ்யக மாக்கக் கடவது. குருகாமாஹாத்மத்தியிலும் தத்ப்ரஸித்தி ஸ்வயக் தம். “அபேஷ்யதவ்யம் ஷ்டிஸ்ரேஷ்டைஃ வேடிருப மிடம் ஸுடா | ஸ்திரீ ஷ்டி ஸூகிரா ஷ்டிஸ்ரேஷ்டை தேஷாம் முக்தி: கரேஸ்யிதா ||” இத்த்யாதி களைப் பராமர்ச்சித்துக்கொள்வது. இந்த த்ராவிட வேதாத்யயநத்தை விதிப்பதும் “ஸ்வாய்யோ ஸ்யேதவ்ய:” என்கிற சுருதியே யாயிற்று. “அநந்தாவை வேடி” இதி, ஆகையாலே வேதம்போலே த்ராவிடவேதமும் ப்ரபன்னராய் வித்தோபாயநிஷ்டரான முமுகூசு த்விஜாதிகளனைவர்க்கும் ஆதரணியமாகக் குறையிலலை. ஆகையிறே “ஊக்தாம்ருதம் விஸ்வஜநாநு மோதநம் ஸர்வார்யடிம் ஸ்ரீஸுகோப

வாங்மயம் | ஸஹஸ்ர ஸாடுவாபநிஷத் ஸமாமிமம் நமாம்யஹம் ஞாலிய வேடி ஸாமரம் ||” என்று ஸுப்பிரசித்தமான வித்தை ப்ரபன்ன ஸ்ரேஷ்டராயிருக்கிற ஸ்ரீமதுரகவி நாத யாமுந யதிவராதி ஸத்வஜோத் தமரான முமுகூ ஸ்ரேஷ்டர் அத்யந்தப்ரியத்தோடே அதுஸந்திப் பது.

“ப்ரபந்த்விஜாசாரம் ஸர்வ வர்ணஸ்ரம ஸாதாரணமாகை”.

ப்ரபந்த்விஜோக்தாசாரமாவது.—பகவத் பக்தரான ப்ரபன்ன ரனைவர்க்கும் ஆவஸ்யகமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும். ஸ்ரீ பாஞ்ச ராத்ரே ஸ்ரீ பராசரஸம்ஹிதாயாம் விசிஷ்ட பரம தர்ம சாஸ்த்ரே த்ருதியாத்யாயே, “ஜ்ஞாநாந் ஸூஜி: ஷ்டாஸ்யம் ஸாத ஸர்வதாந்திரிக டுஷ்டகம் | ஸதாப்ரபந்த ஸூகிராணாம் ஸர்வேஷாம் மோக்ஷகாங்க்ஷி ணாம் | மத்ஸாயஜ்யாவி விஜியப்யம் ஷ்டியர்மோக்த வத்ஸவேத் ||” அவர்களுக்கு துர்ஜாதிகழிந்தமையும் அவர்களை வந்தயராகவும் இப்படி சாஸ்த்ரம் சொல்லும். “ய: பஸ்யதி ஸூகிராசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம் | யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலேஜாதம் டிணுவத் ப்ரணமேத் ஹாவி || மந்யே ஊவதஸ்ஸாபி மாந்யா ஹமவதா இதி, கிமிக்ஷா ரஸ்தி மாயார்யம் ஸூகிரா ஸகலேஷ்விவ || வைஷ்ணவஸ்து விஸே ஷேண விஷ்டேணராயதநம் மஹத் | ஜங்ம ஸ்ரீவிமர்நாநி ஹ்ருடியாநி மரீஷிணாம் | ஆபேயத்வ வியேயத்வ ஸேஷத்வ ரஸதா ஸ்யாஸம் | ஸ்ரீ பதேர் முஷ்ட கஹம் பரமைகாந்திந் ஸ்மிருதாம் ||” இத்த்யாதி மஹர்ஷி வசனங்களாலே பகவன்முக பாஹு ஊருபாகஜரான ப்ராஹ்மணாதி களுக்கு ப்ரபன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரமைகாந்தித்வம் உண்டாகில் அவர்களை ஸாக்ஷாத் மாதவருடைய திருமேனிகளாகவே ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமென்று சொல்லியிருக்கையால் அத்தாலே பாகவதர் களுக்குண்டான துர்ஜாத்யபகமம் ஸுப்பிரசித்த மென்னக்குறையிலலை.

“ஸர்வர்க்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ மாத்ரத்தால் துர்ஜாத்யபகம நீதர்சனம்”.

ஆனால், அந்த ப்ரபன்னருக்காருக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ த்விஜ மோக்தாசாரமுண்டாகில் அவர்களும் ஸ்ரீய:பதிக்கு முக்ய

ராவார்களென்று மாத்ரம் சொல்லிற்றத்தனையல்லது, அவர்களுக்கு சூத்ரத்வாதி ஜாதி கழியுமென்று சொல்லவில்லையே; ஆகையாலே அவுத்தபத்திகமாயிருக்கும்ந்த பூர்வ ஜாதி தர்மமானது யாவத்திரவ்ய பாவியாயிருக்க, தத்தூர்ஜாதி கழிந்து வைஷ்ணவனுயிருக்கும்படி எங்ஙனையென்னில்; ஒளத்பத்திகமாயிருக்கிற தர்மமே ஜாதியென்னும் ஸம்ஸ்தானமே ஜாதியென்று மிப்படி இரண்டுவிதமாயிறே ஜாதியை நிர்ணயித்திருக்கும்படி. அவ்விரண்டு வகையும் மஹத் ஸம்ஸர்க்கத் தாலே கழிந்து, அபூர்வ தர்ம ஸம்ஸ்தானங்களுண்டாக சாஸ்த்ரத்தாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் கண்டிருக்கையாலே, அந்த துஸ்கைக்கு இடமில்லையாகக் கடவது. எங்ஙனையென்றால்;—கடத்தினுடைய ஆர்தரதசையிலிருக்கும் ஒளத்பத்திகமான ஸ்யாமவர்ணமானது அக்கி சம்ஸர்க்கத்தாலே நஷ்டமாய், ச்லாக்யமாயிருக்கும் ரக்தவர்ண முக் பன்னம்மாபோலே, ஒளத்பத்திக தர்மமான தூர்ஜாதியானது பகவத் பக்தி தீபாக்நியாலே நஷ்டமாய், தத்ராகாஞ்சிகமாய் விப்ரத்த்வாத்யந் விதமான பூநீ வைஷ்ணவத்வமு மவர்களுக்குண்டாகத் தட்டில்லை. இனி ஸம்ஸ்தானமே ஜாதியென்னு மிடத்தில் ப்ரமரகிடாதிகளிலும் ஸ்பர்சவேதி ஸம்பந்தத்தாலுண்டான அயஸ்வர்ணாதிகளிலும், லீளஸ் தராதிகளிலும், கவுதமஸ்திரீ த்ருஷத்வாதிகளிலும், த்ரவுண்யஸ்தா விப்நுஷ்ட அர்பகபுமஸ்தவத்வாதிகளிலும், விஸ்வாமித்ர, வீதஹவ் யாதிகளிடத்திலும் தத்பூர்வ ஸம்ஸ்தானாதிகள் அபகதங்களாய், அபூர்வ ஸம்ஸ்தானங்களுண்டாக காண்கையாலே அதுவும் கழிந்தமை விரித்தமாகக் கடவது. பகவத் பக்தரான சூத்ராதிகளை விப்ரரென்றும் பாகவதரென்றும் தத்பக்திரஹித விப்ராதிகளை சூத்ரரென்று மிப்படி சொல்லுவது சாஸ்த்ர ஸம்மதம். மஹாபாரதே “ந ஸாஹிஜா ஹவத் ஹத்தா விப்ரா ஹமவதாஃ ஸ்மிருதாஃ ஸர்வ வர்ணேஷு தே ஸாஹிஜா யேஹ்ய ஹத்தா ஜநாரயநே”.

“பகவத் பக்த தூர்ஜாதி அபகமப்ரமாண ப்ரதர்ஸனம்”.

ஆனால் பகவத் பக்தருக்கு சூத்ரத்வம் கழிந்து விப்ரத்வம் வந்த தென்னுமது ஸ்ருத்யாதி சம்மதமாம்படி எங்ஙனையென்னில்:— “விஷ்ணு க்ராந்தம் வாஸுதேவம் விஜாநந் விப்ரோ விப்ரத்வம் ஸ்ச்சதி

தத்வஃஸி || யஜாந்ஷிஸ்யந்ஷிமாநாஃ ||” இத்யாதி ஸ்ருதிப்ரஸித் தியுமுண்டு. “பாரத: பஞ்சமோவேத:” என்கிறபடியே வேதவத் ப்ரசித்தமாய் ததுப்நுமஹமான மஹாபாரதத்திலு மிவ்வர்த்தம் ஸுப்ரசித்தம். அரண்யபர்வணி. த்வாவிம்சதிதமேத்யாயே “ஸாஹிஜா ஹவேபி ஜாதஸ்ய ஸத்மணாநயி திஷ்டஃ! வைஸ்யத்வம் ஹவதி ஸ்ரஹ்மந் க்ஷத்ரியத்வம் தபையவச! ஆர்ஜவே வர்த்தமாநஸ்ய ஸ்ரஹ் மண்யமஹி ஜாயதே! யஸ்து ஸாஹிஜா யமோ ஸத்யே யர்மேச ஸத தோத்விதஃ! தமஹம் ஸ்ரஹ்மணம் மந்யே வ்ருத்தேந ஹவதி விஜஃ! பாரதம் ஏகாசிதிதமேத்தாயே. யுதிஷ்டிரம் ப்ரதி ஸர்ப்பப்ரஸந: “ஸ்ரஹ்மணஃ கோவடுவ்யாஜி! இத்யாரப்ய” ஸத்யம் உநம் க்ஷமா ஸீமந்ருஸம்ஸ்யம் உமோ வ்யுணா! உஸ்ருத்தே யத்ர நாமேந்த்ர ஸ ஸ்ரஹ்மண இதி ஸ்ம்ருதஃ! ஸாஹிஜா சைவ ஹவேஸ் லக்ஷ்ம விஜே சைவ லக்ஷ்யதே! ந வை ஸாஹிஜா ஹவேச்சுஹிஜா ஸ்ரஹ் மணே நைவ ஸ்ரஹ்மணஃ! யத்ரை தல்லக்ஷ்யதே வ்ருத்தம் ஸஸர்வோ ஸ்ரஹ்மண ஸ்ம்ருதஃ! யத்ரைதந் நஹவேத் ஸர்வம் ஸாஹிஜாஹ்மிதி கிரிஸேத” இதி ஹாரீத ஸ்ம்ருதௌ அஷ்டமேயுயாயே “ஹவத் வக்தி தீபாழி உஸு உர்ஜாதி கில்லிஷஃ! ஸ்வபாகோபி ஸுபைர் ஸ்லாவேயா நவேஷாஹ்யநா விஜஃ” இதி குருகா மாஹாத்மயே விதீ யாயுயாயே, “ஸாஹிஜாபி மமஹத்தஸ்சே ஜிப்ராஹிப்யிகோமதஃ! விப்ரோபி மய்பஹத்தஸ்சேத் ஸாஹிஜா யம உச்யதே” இதி. பூநீரங்க மாஹாத்மயத்தில் த்விதீய அக்யாயே, “அவைஷ்ணவாஜேஷு விஜோ வேஷு ஹீநஸ்ச வைஷ்ணவஃ! ஜ்யாயாம்ஸமநயோர்விஜி யஸ்ய ஹக்தி ஸஹாமயி! ஹவத் ஹக்தி ஹீநஸ்ய ஜாதிஸ்தாஸ்த்ரம் ஜபஸ் தபஃ! அப்ராணஸ்யேவ ஷேஹஸ்ய மண்யநம் லோகாஞ்சநம்” இதி பூநீபாக வதே “யேந்யேச பாபாய உபாஸ்யாயாஸ்யா ஸ்ஸுஸ்யுந்தி தஸ்மை ப்ரஹ விஷ்ணுவே நம:” இதி கிரேஷாஷம் விஜி கம் ஜந்தும் ப்ரஹாவாத் பர மாத்மந:” யஸ்தப்த ஸ்ஸங்வ சக்ரஹ்யாம் விமுக்த: பூர்வ கில்லிஷைஃ! உபவிதாயுயா விப்ரஸ் ஸஹவேத் வைஷ்ணவ விஜஃ! இத்யாதி களான சுருதிதிஹாஸ புராணங்களாலே பகவத் பக்தரான முத்ராதாரி

களுக்குத் தன் நிக்ருஷ்டஜாதி கழிந்து வந்தய்தவ புஜ்யத்வாதி யோக்
யமான உத்க்ருஷ்ட ஜாதி வந்தமை ஸித்தமாகக் கடவது.

“பகவத்பக்த ரெல்லோரும் ஏகஜாதீயர்”.

“உாஸ ஹுதா ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:”
இத்யாதி விசேஷ வசனோக்த பகவத் சேஷத்வ ஜாதியொன்றென்னு
மத்தை அறியாமையாயிற்று. துஷ்ப்ரக்ஞரென்று நிலைநின்ற பகவத்
யாகவதாசார்யாபசாரத்தை யார்ஜித்துக் கொண்டதும் “ஆசார்யஸ்
ஸஹிஸ் ஸாக்ஷாத் சரஸ்ரபிந ஸம்ஸப: மரியாத் ஸ்ரஹ்மடி: வி கா ||
ஸஹி விஷ்ணு தஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்டம் ஜநம் | ருசோ யஜுடம்ஷி
ஸாமாநி தஸ்யாபயர்வணுநிச | ஸர்வ மஷ்டாக்ஷராந்தஸ்யம் யச்சார்ய
ஃ பி வாந்மயம் ||” இத்யாதிகளின்படியே ராமாநுஜதர்ஸனஸ்தரான
ஸதாசார்ய சரணஸமாஸ்ரயணமும், ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யாதி
விலக்ஷண மந்த்ரோபதேசத்தால் வந்த ஸ்ரேஷ்ட ஜன்மமும், த்ரளி
டோபரிஷதாதி திவ்ய ப்ரபந்தாநுஸந்தான ஜ்ஞாநாநுஷ்டானமும்,
தேவதாந்தர, மந்த்ராதந்தர, ப்ரயோஜனாதந்தர, ஸாதநாதந்தர பரித்யாக
பூர்வகமான ஸித்தோபாயரிஷ்டையும், ராமாநுஜதர்ஸனஸ்தரான ஸ்ரீ
வைஷ்ணவ ரெல்லோருக்குமுண்டாய், அவர்களுக்கு “இராமாநுச
னுடையார்” என்கிற நிருபணமொன்றாயிருக்கையாலும், இவற்றாலே
ஏதத்தர்ஸனஸ்தரான பகவத் பக்தரெல்லாரையும் ஏகஜாதீயரெனக்
குறையிலலை. “நாயம் டேவோ நமர்த்யோவா நதிர்யக் ஸ்வாவரோ
பிவா | ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா ஸோஷோஹி பரமாத்மந: | நாஹம்
விப்ரோ நசநபதிர்நாபி வைஸ்யோ ந ஸாஹிடி: ||” என்று தொடங்கி
“லக்ஷ்மீ ஸ்ரீநாத்ர நரஹிதநோர் உாஸ உாஸஸ்ய டீஸல: | உாஸஹு
தாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: | நாந்யயா லக்ஷணம்
தேஷாம் ஸ்ரேஷ்ட மோக்ஷேததைவச | ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சர் யதி தே ஸ்வ
ஸத்தாயாம் ஸ்புருஹாயதி ||”. “ஆத்ம உாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம்
ஸ்வஹாவஞ்ச ஸடிஸ்மர” இத்யாதி விசேஷ வசனோக்த பகவத்
சேஷத்வ ஞானேகாகாரத்தையுடைய விபூதியிலுண்டான ஸர்வாத்மாக்
களுக்கு மொத்திருக்கு மத்தாலும், நிக்ருஷ்டாத்ம ஸ்வரூபதர்மக்

ஞானரான பகவத்பக்த ரெல்லோரையும் ஏகஜாதீயரென்ன குறையிலையாயிற்று.

இவ்வர்த்தம் திருப்பல்லாண்டு 4-வது பாசரம் (ஏடுநிலத்தி)
லென்கிற பாசரத்திற்கு பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸாதித்தருளிய
வ்யாக்யானம், “ஒருத்தருடைய ஸமுருத்தி ஒருத்தரதாயிதே இத்
திரளிருப்பது; கூரத்தாழ்வான் “பரஸ்பர நீசஹவை:” என்னக்
கடவதிதே; இத்திரளிற் புகுவார்க்கு எவ்வளவதிகாரம் வேண்டு
மென்னில், (கூடுமனமுடையீர்கள்) “புகுருவோம்” என்னும் நினைவே
வேண்டுவது. அவிலக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்குப் புரச்சர
ணங்கள் கணக்கவேண்டியிருக்க, அதில் விலக்ஷணமான இத்திரளிலே
புகுருகைக்கு புரச்சரணம் வேண்டாதிருப்பதென்னென்னில்; அவை
அப்ராப்த புருஷார்த்தங்களாகையாலே புரச்சரணாதிகள் அபேக்ஷிதங்
களாயிருக்கின்றன. இது ஸ்வரூப ப்ராப்தமாகையாலே வேண்டா.
மாதாபிதாக்களை யநுவர்த்திக்கைக்கு யிச்சையேயிதே வேண்டுவது”.
(5-வது பாசரம்) “தொண்டக்குலம்” என்று தனியே ஒரு ஸந்தா
னம்போலே காணும். “தேஹம் ஸ்வரூபம்” என்றிருப்பார்க்கும்
“சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்” என்றிருப்பார்க்கும் இத்தனை வாசியுண்
டிதே. (பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்து) தொண்டக்குலத்திலே வந்து
அந்வயித்தவாதே “மமேதமென்றிருந்தகாலம் ஜன்மாந்தரமாய்த்தோற்
றுமிதே. ஒரு ஜன்மத்திலே த்விஜன்மனாகுகுறையிதே;—ராஜர்ஷியான
விஸ்வாமித்ரன், அந்த ஜன்மத்திலே ப்ரஹ்மரிஷியானானிதே. அங்கு
தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது. இங்கு, பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே
ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. “உனக்கு நான்” என்ற வந்ததம், முன்பு
“நான் எனக்கு” என்றிருந்தவிது வ்யதிரேகமாய்த்தோற்றுமிதே.

“பகவத்பக்த ஜாத்யபகமம்ஸ்வாமி எம்பெருமானுக்குச் சம்மதம்”.

மாறநேர்நம்பி சரம கைங்கர்யத்தை “மாறநேராஷு பூர்ணஸ்ய
மஹாபூர்ணே மஹாயஸா: | ஸ்ரஹ்மமேயேந ஸம்ஸ்காரம் சகார
முருஸாஸநாத் ||” என்று பெரியநம்பியைக்கொண்டு நடத்தினதையு
ம், பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸருடைய சரம கைங்கர்யத்தைக் கூரத்
தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டரைக்கொண்டு நடத்தினதும்,

“தீர்யுடாதரி ரங்கேமேயோ தீர்யு வாரிடிநே கபா” தஸ்ய உபஸரயேஃ பாணிம் ஸமாலம்ஸ்ய யதிஸ்வரம்” தத்ர மத்வா ததஸ்நாத்வா புந்ராம மநே கபா” ததூர்ஊஸஸ்ய ஸஹஸா பாணிமாலம்ஸ்ய பாணிநா ஸிக்ஷைஸஹ யதி ஸ்ரேஷ்ட ஸ்வமம் ப்ரவிவேஸஸம்”” ரங்கநாத னுடைய தீர்த்தவாரி தினத்தில் “உத்தமாம் வாதுலம் உயரவந்தோன் வாழியே” என்று ஆபிஜாத்யத்தையுடைய ஸ்வாமி முதலியாண்டான் திருஹஸ்தத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு போய் காவேரியில் தீர்த்தமாடி திரும்பிவருகையில் பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸருடைய திருஹஸ்தத் தைப் பிடித்துக்கொண்டு தன் சிஷ்யர்களுடன் மடத்திற்கு எழுந் தருளினார்.

ஆசாரியஹ்ருதயம். ப்ரதமப்ரகரணம் 85-வது ஸூத்ரம். “ம்லேச்சனும் பக்தனானால் சதுர்வேதிக னுனவர்த்திக்க வறிவுகொடு த்துக் குலதெய்வத்தோடொக்கப் பூஜைகொண்டு பாவநதீர்த்த ப்ரஸா தனுமென்கிற திருமுகப்படியும் விஸ்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த னுளஸீ ப்ருத்யரோடே யுள்கலந்து தொழுகுலமானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக்குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் றலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய், தம்பிக்கு முன்பிறந்து வேலும் வில்லுங்கொண்டு பின் பிறந்தாரைச் சோதித்து தமயனுக்களையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும் படியேககுலமானமையும், தூதுமொழிந்து நடந்துவந்தவர்களுடைய ஸம்யக் ஸகுண ஸஹபோஜநமும் ஒரு பிறவியிலே இருபிறவியானா ரிருவர்க்கு தர்மஸூது ஸ்வாமிகள் அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜ ரோடே, புரோடாசமாகச்செய்த புத்ரக்ருத்யமும், புஷ்ப த்யாகபோக மண்டபங்களில் பணிப்பூவும் ஆலவட்டமும் வீணையுங் கையுமான வந்தரங்கரை முடிமன்னனும் வைதிகோத்தமரும் மஹாமுனியும் அது வர்த்தித்த க்ரமமும் யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில் காயாந் ஸத்தல சத்திபண்ணின் வருத்தாசார மறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர் ஷங்கன் தெரிவது”.

ம்லேச்சஜாதியனுயுள்ளவனும், பக்தியுடையனானால் உத்க்ருஷ்ட வர்ணரான சதுர்வேதிகள், அபிஜாத்யபிமான தூஷித ஸ்வஸ்வரூப

ஸூத்யர்த்தமாக அதுஸரணம் பண்ண, ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணி, குல தெய்வமாகச் சொல்லப்படுகிற ஸர்வேஸ்வரனோடு ஸத்ருஸமாக, ஆரா தித்து, அபிஜநாத் யஹங்கார தூஷிதரும் பரிசுத்தராகும்படியான ஸ்ரீபாததீர்த்தமும் தளிகைப்பிரஸாதமு முடையவரும் என்னும்படி யான, பகவதுத்தியையும் அத்தோடு ஸத்ருஸமான ஆழ்வார் பாசரப் படியையும், கௌசிகபகவானோடும், பெரியாழ்வாரோடும், தொண்ட ரடிப்பொடியாழ்வாரோடும் அந்நயப்ரயோஜந வருத்தியிலே அந்வித னாய் உள்கலந்து, தொழுகுலமானவன், விசேஷஜ்ஞாதரிக்கும்படி ஜந்மஸித்த நைச்யரான பாகவதர் நிலையார் பாடலான கைசிகப்பண் னாலே, சோமசர்மா வென்கிற ப்ராஹ்மணனுடைய யாகவைகல்ய தோஷத்தால் வந்த ப்ராஹ்மணஸ்த்வத்தைப் போக்கி, யாகத்தைத் தலைக்கட்டின ப்ரகாரத்தையும், நிஷாதகுலோத்பவ ராகையாலே தண் ணியரான ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் தியமுக்த பரிஷந் நிர்வாஹகனான சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு, ஸமானஸகாவாய், திருத்தம்பியான இளையபெருமானுக்கு, முன்னவதரித்து, பல்லமுதநுல்ஸையுங் கொண்டு திருத்தம்பியான இளையபெருமானே ஆராய்ந்து, தமையனான ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்குத் தம்பியான இளையபெருமானுடைய ப்ரேம பாரதந்த்ரயங்களை நிரூபகமான ஸ்வபாவத்தை வர்ணிக்கும்படி இக்ஷ வாகு வம்ஸ்யரோடு ஏககுலமானமையும்,

ஸந்தேசம் திருவடிவாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தித்திரு மகன், பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுபோன ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், பிராட்டி யை லேவித்து மீண்டிவந்த திருவடி இவர்களுடைய, ஸம்யக்போஜந ஸகுணபோஜந, ஸஹபோஜநங்களும், யதுப்ருகு வம்சங்கனிலவதரித்த விடத்திலே தானே, நந்தகுலத்திலும் திருவாளன் திருவம்சத்திலும் வளர்ந்தருளுகையாலே இருபிறவிக்கையுடையரான கண்ணபிரானுக் கும், திருமழிசைப்பிரானுக்கும், தர்மபுத்ரனும் பெரும்புலியூரடி களும் அக்ரபூஜைகளைக் கொடுத்த ப்ரகாரங்களையும், பாண்டவர்களை வரிலும், தாசரதிகள் நால்வரிலும், பெரியநம்பி திருக்கோட்டியூர்நம்பி பெரியதிருமலைநம்பி இவர்கள் மூவரிலும் ப்ரதாநரான தர்மபுத்ர ஸ்ரீராம பெரியநம்பிகள் திருவவதரித்த ஜாதியைக்கண்டு ஸந்தேஹியா மலும், ஸோதரரான இளையபெருமாள்பாடேயிருக்கச் சேய்தேயும்,

திருமேனியை தேவாம்புதமாக நினைத்தும்செய்த ஸ்ரீ விதூரர் பெரிய உடையார் மாறனேரநம்பி இவர்கள் விஷயத்தில் புத்தர்தளதுஷ்டிக்கத் தக்க பாரலௌகிக க்ரியைகளையும், புஷ்பமண்டபமான திருமலையிலும், த்யாகமண்டபமான பெருமாள்கோயிலிலும் போகமண்டபமான திரு வரங்கம் திருப்பதியிலும், அநந்தயார்ஹமாக புஷ்பங்களைத் திருவடி களில் ஸமர்ப்பிக்குமவராயும், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திரு மேனிக்கதுகுணமாக திருவாலவட்டம் பரிமாறுமவராயும், கமலா காழகனை காந்தத்தாலுக்கப்பிக்குமவருமான திருவுள்ளமறிந்து பரி மாறுகிற வந்தரங்கரான குரும்பறுத்தநம்பி திருக்கச்சிநம்பி திருப் பாணழ்வார்இவர்களை அபிஷித்த க்ஷத்ரியாக்கரணயரானதொண்டமான் சக்கரவர்த்தியும், வைதிகாக்கரணயரான உடையவரும், ஸ்ரீ லோக ஸாரங்க மஹாமுனிகளும், அதுவர்த்தித்த ப்ரகாரத்தையும், திரு வாடாதந்திலும், பரமாத்ம ஸமாதாத ஸமாப்திருபமான ப்ரஸாத ஸ்வீகாரத்திலும், உத்தரவீதி குடிபுகுறுகிறபோதும், பிள்ளையுறங்கா வில்லி தாஸராலே காயசுத்தியையும், பிள்ளையேறுதிருவுடையார் தாஸராலே அன்னசுத்தியையும், பிள்ளைவானமாமலை தாஸர் ஸ்ரீபாத ஸஞ்சரணத்தாலே ஸ்தல சுத்தியையும், ஆசரித்த உடையவர், நம் பிள்ளை, நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளைபட்டர் இவர்களாகிற ஞானவருத்தர் களுடைய அருஷ்டானங்களைத் தெரிந்தவர்களுக்கிறே, ஜந்மத்தினு டைய உத்தரவாபகர்ஷங்கள் விசதமாகத் தோன்றுவது.

தேயோபாதேய விபாகார்ஹ ஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள், பகவதர்வய ரஹிதையா அப்ரக்ருஷ்டமாயிருக்க உத்த்ருஷ்டமாக ப்ரமிக்கிற ப்ராஹ் மாணாதி வர்ணத்தையும், ப்ராஹ்மசர்யாதி ஆஸ்ரமத்தையும், ஸத்வித் யையும், ஸத்வருத்தங்களையும், குங்குமம் சுமந்த கழுதையோபாதி யென்றும், ஸ்வபசனிற்காட்டில் தண்ணியதென்றும், செருப்புக்குத் தக்கற்றவோபாதி யென்றும், பஸ்மாஹுதிவர் நிஷ்ப்ரயோஜநமென் றும் ஸவத்துக்கும் விதவைக்கும் பண்ணின வலங்காரங்களோடொத்த தென்று ஜ்ஞாநிகள் இகழ்வார்கள்.

அன்னபுகழ் முடும்பையண்ணலுலகாசிரியனான பிள்ளைலோகா சாரியர் சேதனோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அருளிச்செய்த முழுக்ஷூப்படி இதற்கு திருவந்தாழ்வானுடைய அவதார விஸேஷமாய் விஸுதவாக்

சிகாமணியான அழகியமணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்த திருமந்த் ரார்த்தமென்னும் வ்யாக்யாந அவதாரிகையில் இனி, இந்த ரஹஸ்ய த்ரயந்தான், ஸப்தம் ஸுக்ரஹமாயிருந்ததேயாகிலும் அர்த்தம் உப தேஸகம்யமாகையாலும், அதறிந்தே எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டு கையாலும்; அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வுபதேஸ பரம்பராப்ரபந்தமான அர்த்தவிஸேஷங்களை ஸர்வர்க்கும் ஸுக்ரஹமாகவும், ஸுவ்யக்தமாகவும், பிள்ளைலோகாசார்யர் தம்மு டைய பரமக்ருபையாலே இப்பிரபந்தமுகே அருளிச்செய்கிறார்.

முன்பே, ரஹஸ்யத்ரய விஷயமாக மூன்று ப்ரபந்தமிட்டருளி யிருக்கச் செய்தேயும் அதில், 'யாத்ருச்சிகப்படி' அதிலங்க்ரஹ மாகையாலும், 'பரந்தபடி' அதிலிஸ்த்ருதமாகையாலும், 'ஸ்ரீய: பதிப்படி' உபயதோஷமூன்றியிலே யிருந்ததேயாகிலும் ஸம்ஸ்க்ருத வாக்ப் பஹுளமாகையாலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப் போகாமையாலும், த்ரிவித தோஷமூமில்லாதபடி இன்னமும் ஒரு ப்ரபந்தமிடவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, எல்லாவற்றுக்கும் பின் பிறே முழுக்ஷூப்படியாகிற இப்பிரபந்தமிட்டருளிற்று; ஆகையிறே, அல்லாத ப்ரபந்தங்கள் கிடக்க, இத்தை யெல்லாரும் அதிகரித்துப் போருகிறது. இன்னமும், பூர்வ ப்ரபந்தங்களில் அதுக்தமான அர்த்த விஸேஷங்களுள் இதுக்குள்ளே உண்டாகையாலே, இதுவே எல்லார்க் கும் ஆதரணியமாகக் கடவது.

இதற்கு உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகரான ஸுத்தஸத்வம் எம்பா வ்யயங்கார் அருளிச்செய்த அரும்பதவிளக்கத்தில் கீழ்வருமாறு.—

(ஸப்தம் ஸுக்ரஹமாயிருந்ததே யாகிலும்) என்றது — ஸ்ருதி ஸ்மருத்த்யாதிகள்போலே க்ரஹண தாரணதிகளுக்கு வருத்தமாம்படி பல ஸப்தங்களாயிருக்கையன்றிக்கே, எட்டெழுத்தும் இருபத்தஞ்சு எழுத்தும் முப்பத்திரண்டு எழுத்துமாய் அநாயாலே க்ரஹிக்கும் படியிருந்தபோதிலு மென்றபடி. (அர்த்தம் உபதேஸகம்யமாகையாலும்) என்றது—ஸ்வபுத்திபலத்தாலும் ஸாஸ்த்ராப்ப்யாஸத்தாலும் அறி யத்தக்கதன்றிக்கே, ஆசார்யோபதேஸத்தாலே அறியத்தக்கதாகை

யாலு மென்றபடி. (அதறிந்தே யெல்லார்க்கு முஜ்ஜீவிக்கவேண்டுகை யாலும்) என்றது - உபதேசுகம்யமான அந்த ரஹஸ்யத்ரயார்த்தமறி ந்தே யெல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுகையாலு மென்றபடி, (அறிந்தே) என்று அவதாரணத்தா லருளிச்செய்கையாலே-அறியாதபோது உஜ் ஜீவநமில்லையென்றுகருத்து. “பூர்வமர்யம் விஜித்யைவ பஸ்சார் மந்த்ர முஜீரயேத்! அவிஜ்ஞாதார்ய மந்த்ரஸ்து ஸம்ஸிஜிந் நாயிசுச்சதி!” இதி பாத்தமே.

(அந்தரஹஸ்த்ரயத்திலும்) என்றது-அந்த ரஹஸ்யத்ரயார்த்தந் தன்னிலு மென்றபடி. (அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும்) என்றால் அந்த ரஹஸ்யத்ரயார்த்தத்தன்னில் என்று அர்த்தமாமோ வென்னில்; (அதிலர்த்தம் உபதேசுகம்யமாகையாலும்) என்றும், (உபதேசு பரம் பரா ப்ராப்தமான அர்த்தவிசேஷங்களை) என்றது - நம்மாழ்வார் துடக்கமான பூர்வாசார்யர்களுடைய உபதேசு பரம்பரயா தமக்கு ப்ராப்தமான விசேஷார்த்தங்களை என்றபடி. (உபதேசு பரம்பரா ப்ராப்தமான அர்த்தவிசேஷங்களை) என்றருளிச் செய்கையாலே-ஆசார்யன் ஸந்திதியிலே கேளாதே, தன்னெஞ்சில் தோன்றினதே சொல்லில் அத்யந்த தோஷாவஹமாமென்று கருத்து. “அந்யீதந்து யச்சாஸ்த்ர மயீதமீவ வக்தியஃ! ஜ்ஜோஸோ க்ஷிபதே மர்வாத்தமா ஸௌஹுர் ஸுஹ்ம வாதுகம்! யஜுச்சயா ஸ்ருதோ மந்த்ரஸ்சந்நே நாயுஷ்மலே நவா! பத்ரேக்ஷிதோவா வ்யரூஸ்யாத் ப்ரத்யுதா நர்யுஷா ஊவேத்!” மந்த்ர:-மந்த்ரார்த்த இத்யர்த்தம்.

(ஸர்வர்க்கும்) என்றது-ஸ்திரீ பாலாதி ஸர்வர்க்கு மென்றபடி. (ஸுக்ரஹமாகவும்) என்றது - அநாயாஸேந க்ரஹிக்கும்படியாகவு மென்றபடி. (ஸுஹ்யக்தமாகவும்) என்றது-மிகவும் அர்த்த ப்ரகாஸு மாகவு மென்றபடி. (பரமக்ருபையாலே) என்றது “பரோமா யஸ்யா: ஸா-பரமா, பரமாச ஸா க்ருபாச-பரமக்ருபா” என்றாய், ரஹஸ்ய த்ரய ப்ரகாஸுகளுன ஈஸ்வரன் க்ருபையிலும் அதிஸயமான க்ருபை யாலே என்றபடி. உபதேசுகம்யமான அர்த்தத்தை ப்ரகாஸுமாகப் பண்ணுகையாலே. (இப்பிரபந்தமுகேந) என்றது-வ்யாக்யேயமான இப்பிரபந்த ஸ்ரேஷ்டத்தாலே என்றபடி.

(இப்பிரபந்தமுகேந) என்றத்தாலே-இதுக்கு முன்பு சில ப்ரபந் தங்களருளிச் செய்ததாகத் தோற்றுகையாலே, அவற்றை உதாஹரி த்து, அவற்றுக்குண்டான தோஷத்தையும், அவற்றின் காட்டில் இப் பிரபந்தத்துக்குண்டான வைலக்ஷண்யத்தையு மருளிச்செய்கிறார். (முன்பே) என்று துடங்கி (முன்பே) என்றது-இப்பிரபந்த மருளிச் செய்வதற்கு முன்பே யென்றபடி. (அதிஸங்க்ரஹமாகையாலும்) என் றது-அதிஸங்க்ரஹமாகையாலே பேண்ணுக்கும் பேதைக்கும் விஸுத மாக அர்த்த ப்ரகாஸுகமாகாமையாலு மென்றபடி.

(அதிவிஸ்த்ருதமாகையாலும்) என்றது - அதிவிஸ்த்ருதமாகை யாலே “இன்னவிடத்தி லின்னவர்த்தம் சொல்லிற்று” என்று பெண் ணுக்கும் பேதைக்கும் அறியப்போகாமையாலு மென்றபடி. (உபய தோஷமுமன்றியிலே) என்றது-அதிஸங்க்ரஹத்வாதி விஸ்த்ருதத்வ ரூப உபயதோஷமன்றியிலே என்றபடி. (பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப் போகாமையாலும்) என்றது - ஸம்ஸ்க்ருத வாக்யார்த்த மறியமாட்டாத ஸ்திரீ பாலருக்கும் அப்யவிக்கப்போகாமையாலு மென்றபடி. பேதை பாலன்; அறிவிலான். சபலனென்னவுமாம். (திரிவித தோஷமுமில்லாதபடி) என்றது-அதிஸங்க்ரஹத்வ அதிவிஸ் த்ருதத்வ ஸம்ஸ்க்ருதவாக்ய பஹுளத்வரூப திரிவித தோஷமுமன்றி யிலே என்றபடி. (ஆகையிதே) என்றது-அதிஸங்க்ரஹமுமன்றிக்கே, அதிவிஸ்த்ருதமுமன்றியிலே, ஸம்ஸ்க்ருதவாக்ய பஹுளமுமன்றி யிலே, ஸ்திரீ பாலர்களும் அதிகரிக்கும்படியாயிருக்கையாலே என்ற படி. (எல்லாரும்) என்றது-அதிஸங்க்ரஹத்துக்கு அர்த்தமறியுமவர் களும், அதிவிஸ்த்ருதத்தை தரிக்கவல்லாரும், ஸம்ஸ்க்ருதவாக்ய பஹுள்யத்தை அதிகரிக்கவல்லாரு மென்றபடி.

இவ்வைலக்ஷண்யமன்றிக்கே வைலக்ஷண்யாந்தரத்தை யருளிச் செய்கிறார். (இன்னமும்) என்று தொடங்கி. (இன்னமும்) என்றது- த்ரிவிததோஷ ராஹித்யமாகிற வைலக்ஷண்ய மன்றிக்கே பின்னையு மென்றபடி. அதவா, அதிஸங்க்ரஹத்துக்கு அர்த்தமறிய மாட்டா தார்க்கும், அதிவிஸ்த்ருதத்துக்கு இன்னவிடத்தில் இன்னவர்த்தம் சொல்லிற்றென் றறியாதார்க்கும், ஸம்ஸ்க்ருதவாக்ய பஹுளமான ப்ரபந்தத்தை அதிகரிக்கமாட்டாதார்க்குமன்றே! இப்பிரபந்தமருளிச்

செய்தது? அந்தப் பரபந்தங்களை அதிகரிக்கவல்லார்க்கும் இது ஆதரணியமோ வென்னில்; அருளிச்செய்குறார். (இன்னமும்) என்று. (பூர்வப் பரபந்தங்களில்) என்றது-யாத்ருச்சிகபடி, பரந்தபடி, ஸ்ரீய:பதிபடி ஆகிற ஏதத் பூர்வவிசுத பரபந்தங்களை லென்றபடி. (அதுக்தமான அர்த்தவிசேஷங்க)ளாவன-(திருமந்த்ரத்தினுடைய சிர்மைக்குப்போரும்படி) இத்யாதி அநேகார்த்த விசேஷங்கள். (இதுக்குள்ளே உண்டாகையாலே) என்றது-இந்த முழுக்ஷுப்படி என்கிற பரபந்தத்திலே உண்டாகையாலே என்றபடி. (இதுவே) என்றது-விசேஷார்த்தப் பரதிபாதகமான இந்தப் பரபந்தமே என்றபடி. (எல்லார்க்கும்) என்றது-பண்டிதர்களுக்கு மென்றபடி. (ஆதரணியமாகக் கடவது) என்றது-பரிக்காணிக்கத்தக்க தென்றபடி.

இவ்விடத்தில், “அதிஸங்க்ரஹத்வ அதிவிஸ்த்ருதத்வ ஸம்ஸ்க்ருதவாக்ய பஹுளத்வ விஸிஷ்ட ப்ரபந்தங்கள் வ்யாக்யாந ஸாபேக்ஷிதங்களாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, பெண் பேதை முதலான ரெல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸுக்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் இட்டருளின இப்பிரபந்தத்துக்கும் வ்யாக்யாநம் செய்தருளுவானென்? அது தன்னிலும், பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப்போகாத ஸ்ருதிஸம்ருத்யாதி ப்ரமாணங்களை உதஹிப்பானென்? என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; “அதுவோ?” அவர் திருவுள்ளத்தாலே ஸுலபமாக வருளிச்செய்த போதிலும், “அவிஸம்ருதாஸஸு மம் லீரா ராமாநுஜ முநேர் மிரம்” என்கிறபடியே அதிகம்பிரவாக்குக்களாகையாலும், “ஸர்வே ஸர்வஸ்ய வாசகா:” என்கிறபடியே எல்லா ஸப்தங்களும் ஸர்வார்த்தங்களுக்கும் வாசகங்களாயிருக்கையாலும், “ஸு மந்த மதய:” என்கிறபடியே தத்பேக்ஷயா அத்யந்த மந்தமதிகளும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கைக்காகவும், சில ஆசாரியர்கள், ‘ஸர்வாதிகாரமாய் ஸம்ருத்யுபந்யாஸ பூர்வகமாக ப்ரபந்தமருளிச்செய்கையாலே இப்பிரபந்தத்தி லருளிச்செய்த அர்த்தங்களுக்கு ஸம்ருத்யாதி ப்ரமாணங்களில்லையோ? என்று ஸங்கிக்கைக்கு அவகாஸமில்லாமல், அதிலும் இப்பிரபந்தம் * ஸ்ருதிவிருத்த ஸம்ருதி பரகிரியையாயிருக்கை

* கபில, பெளத்த, ஹிரண்யகர்ப்ப ஸம்ருதி விருத்த.

யன்றிக்கே, ஸ்ருத்யவிருத்தமாய் விலக்ஷணமாயிருக்கும்; எண்கைக்காகவும், ஸ்ருதி ஸம்ருத்யுதாஹண பூர்வகமாக வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார்” அஸ்மதாசாரியோக்தம்.

“அதிகாரி-(முழுக்ஷு); ஜ்ஞாதவ்யம்-(ரஹஸ்யத்ரயம்)” என்கையாலே-ரஹஸ்யத்ரயம் ஸர்வாதிகாரம் என்பது ஸித்தம். “அபஹாஸ்ய வேடி முபஸ்ருண்வதம் த்ரபஜதுஷூம் ஸ்ரோத்ர ப்ரதி! பூரணம்! உடாஹாணே ஜிஹ்வாச்சேடி யாரணே ஸரீரச்சேத இதி, ஸ்திரீ ஸூகுடி, விஜி வபூ-இநாம் த்ரயீந ஸ்ருதி மோசரா! கர்ம ஸ்ரேயஸி மூலாநாம் ஸ்ரேய ஏவம் ஊவேடிஹ || இதி ஊராதமாவூதம் க்ருபயா முநிநாபரம் ||” என்று ஸ்ரீபாகவதத்திலும், “அபேயுதவ்யம் நசார்யேந ஸ்ரோஹ்மணம் க்ஷத்ரியம் விரா! ஸ்ரோதவ்யமே தச்ஞுடேண நாபேயுதவ்யம் கடி”சந || இதி ஊவிஷ்யத் புராணே, ஸூகுடேணே த்யுக்தத்வாத் ஸ்திரீணாமபி ஸ்ரவணே யிகாரோஸ்திதி ஜ்ஞாயதே ||” என்று ஸ்திரீ ஸ்ரோத்ராதிகளுக்கு இதிலாஸாதிகளிலே ஸ்ரவணமாத்ராதிகாரமாகச் சொல்லுகையாலே, சரமஸ்ஸோகமும் கூடாதென்றும், “ஸ்திரீ ஸூகுடி விரதாஸ்சைவ மந்த்ரம் ப்ரணவ வர்ஜிதம்! நமோந்தம் மந்த்ர ரத்ஞ்ச ஜபேயுர் வைஷ்ணவாஸ் ஸுடா || ஸ்ரோஹ்மண க்ஷத்ரியா வைஸ்யா ஸ்திரீய ஸ்ரூகுடி ஸ்தயே தரே! தஸ்யாயி காரிணஸ் ஸர்வே மம ஊக்தா ஊவேத் யடி ||” என்று “த்வயம் மாத்ரமே ஸர்வாதிகாரம்” என்றருளிச் செய்வார்கள். “நிஷாடிஸ்ய பதம் யா ஜயேத்” என்கிற விடத்தில், “நிஷாதாநாம் ஸ்த்தபதி:” என்று தத்புருஷனாகச் சொல்லக்கூடாதென்றும், “நிஷாதஸ்ஸாஸௌ ஸ்த்தபதிஸ் நிஷாதஸ்த்தபதி:” என்று கர்மதாரயனாகச் சொல்லவேணும்” என்று நிர்வஹித்தார்கள். “ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாஹுதாநி” என்கிற ஸாமான்யவிதி, “அயிஷோமயம் பஸுமாலஹேத” என்கிற விசேஷ விதியை நிஷேதிக்க மாட்டாதிதே; அப்படியே, “ந ஸ்த்ரீ ஸூகுடி ஸ வேடி மயீயதாம்” என்கிற விதியும், “உத்தரயாபதி மீக்ஷேத” இத்யாதி விசேஷவிதியை நிஷேதிக்க மாட்டாது; “உத்தராவூம் யயா லிங்கம் மியஸ் ஸமீக்ஷய” என்று ஆபஸ்

தம்பர் சொன்னாராகையாலே, “அபர்யம்த்வா மநஸாசேகிதாநம்” என்று துடங்கி, “ப்ரஜயஸ்வ ப்ரஜயா புத்ரகாமே” என்னும் ரிக்கை பதநியைக்கொண்டு சொல்லிவைத்து, பதிதர்ஸநம் பண்ணி வையாநின்றார்கள் உபாத்யாயர்கள்.

இன்னமும், “தார்யாக்நிஹோத்ரி க்ராமாந்தரம் போயிருக்கும் போது தத்பதநியானவன், “ஸ-ஓர்யாய ஸ்வஹா | அஹ்யே ஸ்விஷ்ட க்ருதே ஸ்வஹா | அஹ்யே ஸ்வஹா அஹ்யே ஸ்விஷ்ட க்ருதே ஸ்வஹா” என்னும் மந்த்ரங்களைச் சொல்லி, ப்ராதஸஸாயங்களில் ஆஹுதி பண்ணக்கடவன்” என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லாநின்றது என்று ஸிஷ்டாசாரமுண்டாயிருந்தது. யாகபூமியை உழுகிறபோது, கர்ஷகன், “லாம்உலம் பவீரவம் ஸுஷேவம் ஸுமதித்ஸரு” என்னும் ரிக்கைச் சொல்லி உழவேணும் என்று சொல்லுகையாலேயும், உத்ஸர்க்காபவாத ந்யாயத்தாலே க்ருத்ஸந வேதாதிகாரமன்றிக்கே, யத்கிஞ்சி ததிகாரமுண்டாயிருந்தது.

ப்ரஹ்மாண்ட புராணே கோதாவரீ மாஹாத்மயே ஸநக்ருமார தக்ஷிணமுர்த்தி ஸம்வாதே ஸப்தசதுஸ்ஸததமாத்யாயே, “ஜ்யோதிஷ்டோமாடி யஜ்ஞேஷு கேஷாமகிடியகாரதா | ஸ்ரீமதாமாயணே காவ்யே சதுர்ணமயிகாரதா |” என்றும், வ்யோம ஸம்ஹிதாயாம், ஸ்திரீ ஸ-ஓடி ஹம்ம வந்ஷுநாம் தந்த்ர ஜ்ஞானேயிகாரதா | ஏக டேஸோ பரோக்ஷேது நது ஹு புரஸ்ஸரே த்ரைவர்ணிகாரநாம் வேடோக்த ஸம்யக் ஹக்திமதாம் ஹரௌ | ஆஹுரப்யுத்தம ஸ்திரீண மயிகாரம்து வைதிகே ||” என்றும் இத்யாதி வசநங்களாலே “ஸ-ஓத் ராதிகளுக்கு சில அம்ஸங்களில் வைதிகாதிகாரமுண்டு” என்பார்கள்.

ப்ராஸா ஸம்ஹிதாயாம், “ஹவஹாஸ்ய வ்ருத்திஸ்ஸ ஹவத் கீர்த்த நாடிகம் | ஹவா ப்ரணவ ஸம்புக்த மூலமந்த்ர ஹவாடிகம் || ஹவ ஸ்வராடி வர்ஜம் ஸ்யாத்ருஷ்டாணம் மந்த்ர ஜாபநே | டீக்ஷாயாம் ப்ரணவாடிஸ்யாத் ஸர்வஹா கமலாஸந” என்று பகவான் தானே யருளிச் செய்தானிறே. “ப்ரணவத்தை யொழிய அஷ்டாக்ஷரம் சொல்லுகிற பக்ஷம் அவைதிகமாமையாலே அநாதரணியம்” என்று இவர் தாமே

(மணவாளமஹாமுனிகள்) அருளிச்செய்கையாலே, ப்ரணவ விஸிஷ்டமான மந்த்ரமே ஆதரணியம் என்றதாய்த்து “மதிர்ஷ்டாக்ஷரோ ந்ருண மபுநர் ஹவகாஷ்டிணம்” விஸேஷ நிர்த்தேஸம் பண்ணாதே, ஸாமாந்யேந, அபுநர் ஹவகாஷ்டிணம் ந்ருணம் அஷ்டாக்ஷர ஏவ மதிஃ” என்று விதிக்கையாலே, “ஸர்வாதிகாரம்” என்னக் குறையிலே, ஆகையாலே இவ்வசநங்களுக்கு விஷயம் முழுக்ஷுக்கள். “நஸ்வர: ப்ரணவோவ்ரநி” இத்யாதி வசநங்களுக்கு முழுக்ஷயில்லாதார் விஷயம்.

ப்ரமகாருணிகரான ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய (தத்வத்ரயம்) இதற்கு விஸ்தவாக்கிகாமணியாகிய ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்த வ்யாக்யான அவதாரிகையில் அநந்தக்லேஸபாஜநமான ஸம்ஸாரஸாகரத்திலே அமுந்திக்கிடந்தலை கிற சேதநருடைய அநர்த்த விஸேஷத்தை யதுஸந்தித்து, இவர்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டு போருகிற ஸர்வபூத ஸர்வேஸ்வரன், “ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ஹாம்யமானே ஸ்வகர்மவிஃ | ஜீவேஷுவாகுலே விஷ்ணோ க்ருபா காப் யுபஜாயதே ||” என்கிறபடியே தன்னுடைய திருவுள்ளத்திற் பிறந்த அபாரகாருண்யத்தாலே, “ஜாயமானம்ஹி புருஷம் யம்பஸ்யேந் மபுஸுருயநஃ | ஸாத்விகஸ் ஸது விஜ்ஞேயஸ் ஸவை மோக்ஷார்ய சிந்தக் |” என்கிறபடியே ஜாயமானகாலத்திற் பண்ணின விஸேஷகடாக்ஷத்தாலே நிரஸ்த ரஜஸ்தமஸ்கனாய், ப்ரவ்ருத்த ஸத்வ குணகனாய், முழுக்ஷுவான சேதநனுக்கு, தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தா லல்லது மோக்ஷஸித்தியில்லாமையாலே, தத்வஜ்ஞாநம் ஸம்பாத்யமா மளவில், அது ஸாஸ்த்ர ஜ்யமாதல் உபதேஸகம்யமாதலாகவேண்டு மாகையாலும், ஸாஸ்த்ர ஜ்யமாமளவில் “ஸாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம் ஹவா க்லேஸம்” என்கிறபடியே பஹுக்லேஸ ஸாத்யமாகையாலே துஸ் ஸாத்யமாகையாலும், வ்ருந்தி ஸாதிக்கப்பார்த்தாலும் “அநந்தபாரம் ஹவாஸ்யேதஸ்யம் அல்பஸ்ஸகாலோ ஹவஸ்யஸ லீவரஃ” என்கிற படியே சேதநர் மந்தமதிகருமாய், மந்தாயுஸ்ஸுக்கருமாய் அதுக்கு மேலே விக்ரங்களும் அநந்தங்களாயிருக்கையாலே எல்லார்க்குமொக்க

ஸித்திக்கை யரிதாகையாலும்; இனித் தான் ஸாஸ்த்ராப்பாஸத்துக்கு அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீ ஸூத்ராதிருக்கு முழுக் கூுவமுண்டானாலும் நிஷ்ரயோஜமாம்படி யிருக்கையாலும்; உபதேஸகம்யமாமளவில், உக்ததோஷமொன்று மில்லாமையாலும்; இந்த விஸேஷத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸகல ஸாஸ்த்ர நிபுணராய் ஸகல சேதநோஜ்ஜீவநகாமராய் பரமகாருணிகரான பிள்ளைலோகாசார்யர், ஸ்ருதிஸம்ருதிதி ஹாஸ புராணாதிகளிலே துரவகாஹமாம்படி பரக்கச்சொல்லப்படுகிற சித்திதிஸ்வர தத்வங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விஸேஷங்களை அகில சேதநர்க்கும் ஸூக்ரஹமாகவும் ஸூவ்யக்தமாகவும் இப்பிர பந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார்.

நடாதுரம்மாள் “ப்ரபன்ன பாரிஜாதம்” என்கிற கிரந்தத்தில் அதிகார பத்தியில் “அநந்யோபாய ஸூக்தஸ்ய ப்ராப்யோச்சோரயி காரிதா | ப்ரபத்தௌ ஸர்வ வர்ணஸ்ய ஸாத்விதக்வாடி போமகம் || (1) ஸாஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாம ஹஸ்ப்ரஜா | இதி ஸர்வ ஹ ப்ராப்தௌ ஸர்வேஷாம் விஹிதாயதம் || (2) ப்ரபத்தேர் வாசகோ மந்த்ர: கடுவ்யாடிஷு ஸ்ருதம் | அயம் புராணே பாத்மேச பராஸர வஸிஷ்டயோ: || (3) ஸம்வாடே ப்ரணவைகார்ய: பஞ்ச விம்ஸுதி வர்ணக: | ஸீஷ்யாடி ஸஹிதஸ் ஸாந்தோ ஹுபோ ஹுய: ப்ரபஞ்ச யதே || (4) தத்ர ஸர்வாயிகாரித்வம் ஸக்ருஷுச்சார்யதா தயா | விய யதே தயாந்யத்ர ஸாஸ்த்ரே ஹவதா: பிச || (5) த்ரைவர்ணிகே தரஸ்யாபி ஐயே தஸ்மாடியிக்ரியா | யர்மி ஸ்ரஹகமானேந யஸ்ஸிஹம் லோக வேடியோ: || (6) யயாஹிரபகாராடேரஹா யாபாடிவைடிகே | யயாஜ்ஞயா வேக்ஷண டௌது மந்த்ரே பத்நயா: ப்ரமானத:” ப்ரபத்தி வாசகமான மந்த்ரம் கடவல்லி ஸ்ருதியிலிருக்கிறது. வேதவாக்கிய மான இத்தை த்ரைவர்ணிகரல்லாத ஸூத்ரத்திரர்களும் சொல்லா மென்று ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருப்பதால் வேதவாக்யமாயிருந் தாலும் இது ஸர்வாதிகாரமென்னத் தட்டில்லை. ஸூத்ராதிருக்கு வேதத்தில் அதிகாரமில்லையென்று மறுத்த சாஸ்த்ரமே வேதைக தேசத்தில் அதிகாரமுண்டென்று இசையுமோவென்னில்; இங்ஙனே பலவிடமுண்டு; அதகாராதிருக்கு வைதிகமான அக்ரியாதாநாதிகளி

லும், பத்ரிக்கு ஆஜ்யாவேக்ஷணாதி மந்த்ரங்களிலும் அதிகாரம் ப்ர மாண ஸித்தமானாப்போலே மந்த்ரார்த்தத்திலும் அது ப்ரமாணஸித்த மாகிறது.

அபகுத்ராதி கரணத்தினுடைய அவைஷ்ணவ விஷய ப்ரதர்ஸநம்.

ஏதத்தர்ஸந ஸூபநாசார்யரான நம்பிள்ளை, வீடுமின்முற்ற ப்ரவேஸுத்திலே, “இதுதான் வேதாந்த விஹிதையான பக்தி தானே யானாலோ வென்னில், ஸர்வேஸ்வரனருள இவர் பெற்றாராகிற ஏற்றம் போம், அபகுத்ராதி கரண நியாயமும் ப்ரஸங்கிக்கும்” என்றழ்வா ரைக் குறித்தருளிச் செய்தவதுக்குச் சொல்லுவதெங்ஙனையென்னில், “வீடுமின்முற்றவும்” என்கிற ப்ரோபதேசம் ஸர்வாதிகார மாகையால் அத்தாலே சூத்ரருக்கும் திருவாய்மொழியை அப்பயிச்சுக் கோக்கியதை யுண்டாகையாலே, இந்த உபதேசம் வேதாந்தவிஹித பக்தியானால் அபகுத்ராதி கரண நியாயம் ப்ரஸங்கிக்குமென்னுமது, உபதேஸ்யரான சூத்ரவிஷய மத்தனை. அந்த நியாயம் உபதேஸ்யரைக் குறித்திருக் குமென்னுமது அந்தவீடுமின்முற்ற ப்ரவேசத்திலே ஸூஸ்பஷ்டம். எங்ஙனையென்னில்; “தத்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயுமிதே மோக்ஷ சாஸ்த்ரந்தானிருப்பது” என்று துடங்கி, “ஆனபின்பு தாம் பெற்ற தையே பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாராக வமையும் என்னுமது முடிவாக உண்டான ஆத்யந்த வாக்யங்களாலே ஸூஸ்பஷ்டமாயிருக்கச்செய்தே யும் தத்பரிஸீலநமில்லாமையாலாயிற்று, உபதேஸ்யரைக் குறித்துச் சொன்ன அபகுத்ராதி கரண நியாய விரோதத்தை உபதேஷ்டாவான ஆழ்வாரிடத்திலே ஏறிடுவது. தத்பிரவேசத்திலே “உபாஸநபரமாகச் சொல்லவேண்டு மவற்றுக்கெல்லாம் ஸம்கிரகமாயிருக்கிறது இத்திரு வாய்மொழி” என்றும், “இவருடைய பக்தி பிரபத்திகள் தான் விகல் பிக்கலாயிற்றிதே யிருப்பது” என்றும், “எம்பெருமானார்-பாஷ்யந் தலைக்கட்டினபின்பு பக்திவிஷயமாக வருளிச்செய்து கொடுப்போவர்” என்றும், ஞானகர்மங்களினுடைய ஸூநே பகவத் ப்ரசாதமாய்” என் றும், இத்யாதி வாக்யங்களிருக்கையாலே, தததுகுணமாக இந்த உப தேஸம்வேதாந்தவிஹிதபக்தியானாலோவென்று ஏதத்தர்ஸநஸ்தருக்கு அபிப்பிராயமாக, அத்தை திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு இவ்

வாழ்வார் தமக்குத் தஞ்சமான மோகோபாயத்தை ஸர்வாதிகாரமாக உபதேசிக்கையாலே, அந்த வேதாந்தவிஹித பக்தியை உபதேசிக்கிற ரென்னும்போது அது தானே ஆழ்வாருக்கும் உபாயமாக வேண்டியிருக்கும்; ஆகையாலே இவருடைய பக்தி வேதாந்தவிஹித பக்தியானால் அப்போது ஸர்வோஸ்வரனருள இவர் பெற்றாரென்கிற ஏற்றம் போம், அபசூத்ராதிகரண நியாயமும் பிரசங்கிக்கும், ஆனபின்பு தாம் பெற்றத்தையே உபதேசிக்கிறாராக வமையுமென்று பரிஹரித் தருளிராயிற்று.

இன்னமும், இவ்வாழ்வாருக்கு பக்தி பிரபத்திகளிரண்டும் உபதேசிக்கக் கூடுமென்று ஸ்ரீமதி நம்பிள்ளை தாமே யருளிச்செய்கையாலே அபசூத்ராதிகரண நியாயம் உபதேச்யரான சூத்ரரிடத்திலே பிரசங்கிக்கு மென்னுமதுவே ஸத்ஸம்மதமாகக் கடவது. எங்ஙனையென்னில், வீடுமின்முற்றத்தினுடைய நிகமநமான சார்வே தவநெறி பிரவேஸத்திலது ஸுஸ்பஷ்டம்; “முதல் திருவாய்மொழியிலே ப்ராப்யத்தை யருளிச்செய்தார், அந்த ப்ராப்யத்துக்கு பிரபகமாக வேதாந்தங்களிலே பக்தியென்றும் பிரபத்தியென்று மிரண்டுபாயங்களை விதித்தது, அவை இரண்டிலும் பக்தி திரைவர்ணிகாதிகாரம், பிரபத்தி ஸர்வாதிகாரம், அதில் ஸர்வாதிகாரமுமாய் தம் திருவுள்ளத்தால் தமக்கு உபாயமாக அங்கீகரித்த பிரபத்தியை வீடுமின்முற்றத்திலே யருளிச்செய்தார், திரைவர்ணிகாதிகாரமான பக்தியை பத்துடையடியவரிலே யருளிச்செய்தார், ஆக இரண்டு திருவாய்மொழியிலுமருளிச்செய்த பக்தி பிரபத்திகள் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பெருந்தின்படியை யருளிச்செய்கிறார். சார்வே தவநெறி கண்ணன்கழவினை இரண்டாலும்” இப்படி ஸ்வாமி நம்பிள்ளை தாமே யருளிச்செய்கையாலே அந்த வேதாந்தவிஹித பக்தியுபதேஷ்டாவான ஆழ்வாரிடத்திலே, அபசூத்ராதிகரண நியாயம் நிலாமல் அது உபதேச்யரான சூத்ரரிடத்தில் பிரஸங்கிக்குமென்னக் குறையிலில்.

அதுவென்; இந்த நியாயம் உபதேஷ்டாவான ஆழ்வாருடைய ரைச்யாதுஸந்தாநாபிப்ராயத்தாலே அவரிடத்திலே தானே நிற்பதாக அருளிச்செய்தாரென்னக் குறையென்னென்றால்; அப்படி சொல்ல

வொண்ணுது; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தைச் சேர்ந்த தத் வியாக்யாதாவாயிருக்கிற ஸ்வாமி நம்பிள்ளை தாமே அந்த வீடுமின்முற்ற பிரவேஸத்திலே, “உபாஸநபரமாகச் சொல்லவேண்டு மவற்றுக்கெல்லாம் ஸங்கிரகமாயிருக்கிற இத்திருவாய்மொழி” என்றும் “எம்பெருமானாரும் அப்படியே அருளிச்செய்துகொண்டு போந்து பாஷ்யம் தலைக்கட்டினபின்பு பக்தி விஷயமாக வருளிச்செய்து கொடுபோவர்” என்றும், “இவருடைய பக்திதான் விகல்பிக்கலாயிறேயிருப்பது” என்றும், “இந்த உபதேசம்ஸ்வாநுபவ பிரகர்ஷம்” என்றும், “போதயந்த: பரஸ்பரத்துக்கு ஆளாவாரென்று ஸம்ஸாரிகள் பக்கவிலே கண்வைத்தார்” என்றும், “இவர்களர்த்தம் பரிஹரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதாயிருந்தது” என்றும், “அவனைப்பற்றுமிடத்திலின்று புதிதாகச் செய்யவேண்டுவதொன்றில்லை” என்றும், “இப்படி பழய ஸம்பந்தத்தை யுணர்ந்தமையும்” என்றும், “இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகமாக பகவத் பக்தியைப்பண்ணி யாஸ்ரயியுங்கோள்” என்று பரோபதேஸ ப்ரவிருத்தராகிறார்” என்றும் இப்படி அதிலருளிச் செய்திருக்கும்பத்தாலே ஆகையாலந்த நியாயம் ஆழ்வாருடைய ரைச்யாதுஸந்தாநத்தால் விரிடத்திலே சொல்லாமென்னுமது, பரோபதேஸபரமான இத்திருவாய்மொழியோடே விரோதிக்குமது ஸித்தம். ரைச்யாதுஸந்தாந தசையில் பரோபதேஸம் கூடாமையால் ஆகையாலந்த அபசூத்ராதிகரண நியாயம் பிரஸங்கிக்குமென்று, வேதாந்த விஹித பக்திக்கு அயோக்யரான உபதேச்யரைக் குறித்து அருளிச்செய்தாரென்னுமதுவே ஸ்வஸமா க வென்னக்குறையிலில்லையென்று வீடுமின்முற்ற பிரவேச வாக்யங்களெல்லா முணர்ந்த விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

ஆனால் அந்த சார்வே தவநெறி பிரவேஸத்திலும், அந்த நம்பிள்ளை தாமே; “இவருடைய பக்தி வேதாந்த விஹிதையான பக்தியல்ல; அது தன்னையே பார்க்குமன்று அபசூத்ராதிகரண நியாயம் பிரசங்கிக்கும், அதுதானிவ்வாழ்வாருடைய பிரபாவத்தாலே கூடாதோவென்னில், அது இவருடைய உக்திகளோடு விரோதிக்கும், “அருளினன்” என்கிற இப்புடைகளிலேயிறே இவருடைய உக்திகள்” இத்தாதி களுக்கு நிர்வஹிக்கும்படி எங்ஙனையென்னில்; வேதாந்த விஹிதை

யான பக்தியல்லவென்ற முதல்பங்கைக்கு, இப்போதை இவ்வாழ்வாருக்கு ஸர்வேஸ்வரன் மயர்வதமதிநலமருள் அவ்வருளாலே வந்த பக்தி ரூபபந்நாந விசேஷமத்தனை, வேதாந்த விஹித பக்தியல்ல வென்ற படி. அது தன்னையே பார்க்குமளவில் அபசூத்ராதிகரண நியாயம் பிரசிங்கிக்கு மென்றவதுக்கு அவருடைய பக்தி வேதாந்த விஹிதமாக நிச்சயிக்கும்போது அத்தை வீடுமின்முற்றத்திலே ஸர்வாதிகாரமாக உபதேசிக்குமத்தால் உபதேஸ்யரான சூத்ரரிடத்திலே அபசூத்ராதிகரண நியாயம் பிரசிங்கிக்குமென்றபடி. “அதுதானிவ்வாழ்வாருடைய ப்ரபாவத்தாலே கூடாதோ” என்றதுக்கு, (க) “எனக்கினி யார்நிகர் நீணிலத்தே” (உ) “அந்தாமத்தன்புசெய்தென்னவிசேரம்மான்” (ங) “பின்னகொல் நிலமாமகன்கொல் திருமகன்கொல்” (ச) “பக்கம்நோக்கறியான் என் பைந்தாமரைக்கண்ணன்” (ரு) “அவிவின்றி யான் பெரியன்” இத்யாதிகளாலுண்டான பிரபாவமென்றபடி. ஏவம்பூத பிரபாவரான ஆழ்வார் தாமே, (க) “பரமனைப்பயிலுந் திருவுடையார் யவரேலு மவர்கண்டர்” (எ) “எம்மையாளுடைநாதர்” (அ) ஆயிரத்துளிப்பத்து முரைக்கவல்லாருக்கு வைகுந்தமாகும் தம்முடெல்லாம்” (க), “விண்ணுளாரிலும் சீரியர்” (க0) “பாடவல்லராவர் கேசவன் தமர்” (கக) “கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரே நெழுபிறப்பும் மாசதிரிதுபெற்று நம்முடை வாழ்வவாய்க்கின்றவா” இத்யாதிகளாலே தம்முடைய வாழ்விலே அந்தர்பூதராக வபிமானிக்கும்படி தத்பிரபந்தத்தை அதிகரித்தவர்களிலுண்டான உபயவிபூத்யாதிக்யம் ஆழ்வாருடைய பிரபாவத்தாலாகையாலே, அந்த வேதாந்தவிஹித பக்தியானது ஆழ்வாருக்கு முண்டாய், அத்தைத் தம்முடைய வபிமானந்தர்பூதராப்த பக்தராயிருக்கு மனைவருக்கும் உபதேசிக்கக் கூடாதோவென்று ஸ்வமதஸ்துருக்கு அபிப்பிராயமாக சங்கித்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு உத்தர

(க) தி. வாய். சு. ச. எ.

(உ) தி. வாய். உ. ரு. க.

(ங) ,, ,, ச. ரு. க0.

(ச) ,, ,, உ. சு. உ.

(ரு) பெரிய. திருவ. எரு.

(க) ,, ,, ரு. எ. க.

(எ) தி. வாய். ரு. எ. உ.

(அ) ,, ,, ரு. ரு. கக.

(க) தி. வீ. எக.

(க0) தி. வாய். உ. ச. கக.

(கக) தி. வாய். உ. எ. க.

மருளிச்செய்கிறார். “அது இவருடைய உக்திகளோடு விரோதிக்கும்” என்று அவையாவன:- (க) “யவன் மதிநலமருளினன் அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென்மனனே” (உ) “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” (ங) “நோற்றநோன்பிலென் நுண்ணறி விலென்” (ச) “யாதவங்களும் சேர்க்கொடெனென்றென் னுள் புகுந்திருந்து தீதவங் கெடுக்குமமுதம்” (ரு) “அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா-உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” (க) “நாகணைமிசை நம் பிரான் சரணேசரண் நமக்கு” (எ) “கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன்” (அ) “பாடியாடிப் பணிமினவன் தாள்களையே” (க) “இப்பத்தும் கற்றோர்க்கோர் பற்றுகும் கண்ணன் கழலினையே” (க0) “அடிக்கிழ் புகுவார் பொலிந்தே” (கக) “வண்புகழ் நாரணன் தின்கழல்சேரே” என்று இத்யாதிகளான பரோபதேஸம். (கஉ) “பயிலும் பிறப்பிடைதோ நெம்மையாளும் பரமர்” (கங) “எம்மேறெழுபிறப்பும் மாசதிரிதுபெற்று” என்றும், (கச) “அக்குற்ற மப்பிறப்பவ்வியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே” என்றும், (கரு) “சிறு மாமனிசரா யென்னை யாண்டார்” என்றும் அருளிச்செய்கையாலே, ஸ்ரீ மதுரகவிசு, லோகசாரங்க மஹாமுனி, பெரும்புலியாடிகள், பெரியநம்பி, எம்பெருமானார், நம்பின்னே, நடுவில்திருவிதிப்பின்னே, பட்டர் முதலான ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் அதுஷ்டாநத்தோடும், சக்ரவர்த்தித்திருமகன், கிருஷ்ண, ருஷிகளதுஷ்டாநத்தோடும் விரோதிக்குமது ஸ்வாதுபவாத்யந்வித ஸ்ரீ சூக்திகளும், ஸ்வாதுபவ பரோபதேஸ ப்ரதாந ஸ்ரீ சூக்திகளுமாயிற்று. ஆகையால் உபயவிபூதி வ்யாவ்ருத்த ப்ரபாவரான ஆழ்வாருடைய பக்தி வேதாந்தவிஹித பக்தியாகவும், அது தன்னையே ஸ்வஸம்பந்த ப்ரபாவத்தாலே பரிசுத்தரான ஸர்வ வர்ணஸ்தருக்கு முபதேசிக்கிறாரென்னுமதுவும்.

(க) தி. வாய். க. க. க.

(உ) ,, ,, ரு. எ. க0.

(ங) ,, ,, ரு. சு. க.

(ச) ,, ,, உ. எ. ரு.

(ரு) ,, ,, சு. க0. க0.

(எ) ,, ,, ரு. அ. கக.

(அ) ,, ,, ச. க0. உ.

(க) தி. வாய். க0. ச. கக.

(க0) ,, ,, ரு. க. கக.

(கக) ,, ,, க. உ. க0.

(கஉ) ,, ,, ரு. எ. க.

(கங) ,, ,, உ. எ. க.

(கச) இரா. ரு.

(கரு) திரு வாய் அ. க0. ரு.

கீழ்ச்சொன்ன “மயர்வறமதிநலமருளினை” இத்யாதிகளான அவருடைய ஸ்ரீ சூக்திகளோடே விரோதிக்குமென்றபடி. ஸ்வஸம் பந்த ப்ரபாவத்தாலே பரிசுத்தரென்னுமது, கேசவன்தமர் ப்ரவேஸத்திலே, “ஸ்ரவேஸ்வரன் ஆழ்வாரோடே ஸம்சிஸேஷித்து, அத்தால் பிறந்த பிரீதி தம்மொருவரளவு மன்றிக்கே தம்மோடு பரம்பரா சம்பந்தமுடையாரளவும் பெருகின்படியைக்கண்டு, இது இவனென்பக்கல் பண்ணின பக்பாதாதிஸ்யமிதே என்று இனியராய்”, “பாட வல்லாரவர் கேசவன்தமர்” என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்திக்குத் தத்வியாக்கியாந்திலே, “இவர்களாரேனுமாகவுமாம், குலசரண கோத்ராதிகள் ப்ரயோஜகம்” என்றும், “விண்ணப்பம் செய்வார்களென்னுமாபோலே இவ்வாகாரத்தாலே அவர்கள் பகவதியர்” என்றும் இத்யாதிகளான நம்பிள்ளை ஸ்ரீ சூக்திகளாலே சுப்பிரசித்தம்.

இப்படியிருக்கிற ஆழ்வாருடைய ப்ரபாவத்தையும், தத்சம்பந்த ப்ரபாவத்தாலே பரிசுத்தரானவர்களுடைய ப்ரபாவத்தையுமுட்கொண்டாயிற்று, “அதுதானிவ்வாழ்வாருடைய ப்ரபாவத்தாலே கூடாதோ” என்கிற ஸ்வமதஸ்தருடைய சங்கையும், தத்பரிஹாரமாகிற “அது இவருடைய உக்திகளோடு விரோதிக்கும்” என்று மருளிச்செய்தது ஆகையால், வீடுமின்முற்ற ப்ரவேஸத்திலும், தந்நிகமநமான சார்வே தவநெறி ப்ரவேஸத்திலும் மருளிச்செய்த அபசூத்ராதிகரண நியாய ப்ரசங்கம் உபதேஸ்யரிடத்திலே நிலைநிற்கும்படி சுவயக்தமாக விருக்கச்செய்தேயும், இத்தையறியாமல் தத்ப்ரபத்தி பக்தியுபதேஷ்டாவான ஆழ்வாரிடத்திலே அந்த நியாயத்தை யோஜிக்குமது, ஸத்ஸம் ப்ரதாயார்த்த ஞானமில்லாமையா லத்தனையே யுள்ளது.

ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஞானநிஷ்டருடைய ஸித்தாந்தமாவது :—வீடு மின்முற்றத்தில் ஸர்வாதிகாரமான பரோபதேசம் வேதாந்தவிஹிதமான பக்தி விஷயமானால் உபதேஸ்யரான ஸூத்ரரிடத்திலே அபசூத்ராதிகரண நியாயம் ப்ரஸங்கிக்கும், அதில்லாதபடி, தமக்கு ஸர்வேஸ்வரனருளப்பெற்ற பக்திருபாபன்னஞானவிசேஷமான ப்ரபத்தியைத்தானே ஸர்வாதிகாரமாக உபதேஸிக்குறொன்று நிச்சயிக்குமதுவாயிற்று.

இங்ஙனன்றிக்கே, அந்த அபசூத்ராதிகரண நியாயம் ப்ரபந்த குலபதியான ஆழ்வாரைத் தானே உட்கொண்டிருக்குமென்னும் போது, பாகவதஜாதி நிருபணம் பண்ணுமவர்களைக் குறித்து பாகவதாபசாரந்தா நநேகவிதம், அதிலேயொன்று அவர்கன்பக்கல் ஐநம் நிருபணம்” என்று துடங்கி “அதுவுமில்லை இவனுக்கு, ஆருடபதிதனாகையாலே” என்று தத் சிஷ்யரான பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்யக்கூடாது. திரிசங்குவைப்போலே என்றருளிச்செய்தவத்தாலே உபதேஸ்யரான ஸூத்ரரிடத்திலே தானே ஸ்வாமி நம்பிள்ளைக்குத் திருவுள்ளம் என்னக் குறையிலையாயிற்று.

ஆனால், அப்படி உபயவிபூதி வ்யாவ்ருத்தரான ஆழ்வார் ஸர்வாதிகாரமாக அருளிச்செய்த திராவிடவேதாதி திவ்யப்ரபந்தாநுஸந்தாநத்தாலே பரிசுத்தரான பகவத் பதஜரை சூத்ரரென்று சொல்லப்போமோ வென்னில்; “யஸ்தப்த ஸங்வ சக்ராஹ்யம் விமுக்த: பூர்வ கிஸ்பிஷாத்” “மஹஜக்தி ஶீபாமி யஹ ஶூர்ஜாதி கிஸ்பிஷை:” இத்த்யாதி விசேஷ ப்ரமாணங்களைப்பற்றி, ஸதாசார்யஸமாஸ்யணம் பண்ணி.....ஸ்வாசார்யதல்யனான ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் ப்ரஸாதிக்கத் திருவாய்மொழியை அத்யயநம்பண்ணி தந்நிஷ்டராய் நிரஹம்காரிகளாய் பகவத் பாகவதாசார்ய ப்ரவணராயிருக்கிற பகவத் பதஜரை வைஷ்ணவ த்விஜரென்று ஸாஸூம் சொல்லுகையாலே அவர்களை ஸூத்ரரென்று சொல்லப்போகாதாயிற்று. விப்ரரென்றும் பாகவதரென்றும் இப்படி அவர்களைச் சொல்லும் ப்ரமாண ப்ரஸித்தியாலே ஸதாசார்ய ஸமாஸ்யணமின்றிக்கே திருவாய்மொழி ஸர்வாதிகாரமென்னுமத்தாலே பஞ்சஸம்ஸ்கார ரஹிதரான ஸூத்ரரும் மேற்பட்டவரென்று, திருவாய்மொழியை அநதிகாரிகரிடத்திலே அஹிஸித்து, அதுக்கு வ்யாக்யாநமும் பண்ணியிருக்குமது, அத்யாபிதிருநகரி முதலான தக்ஷிணதேஸ திவ்யஸ்தலங்களிலே அதிப்ரஸித்தமாயிருக்கையாலே, ஸூத்ரவணராய் திருவாய்மொழி யோதியிருந்தாலும் அவர்களை ஸூத்ரரென்றே நிரூபிக்குமது ஸாஸூ ஸம்மதமாகக் கடவதத்தனை.

இனித்தான், அந்த வேதாந்தவினியைதயான பக்திக்குப் ப்ராப்தருமாய், ப்ராஹ்மணோத்தமருமாய், யதிஸ்ரேஷ்டருமான நாதயாமுநயதிவராதி ஆசார்யர்களைவரும் “ஆத்யஸ்யந: குலபதே: வருனாபிராமம்” இத்தயாதிப்படியே ஸர்வவித பந்துபூதரான ஆழ்வார் ஸர்வாதிகாரமாக உபதேசித்தருளின ப்ரபத்தியைத்தானே தஞ்சமாக அத்யவஸித்து, தங்களை யாப்ஸ்யிப்பார்க்குமது தன்னையே உபதேஸித்து, இப்படி க்ருஷ்ணராயிருக்கிறபடியைக்கண்டும் கேட்டுமுணர்ந்து தெளிந்தசிறந்த யரான சாத்தின சாத்தாத ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்குச் சித்தோபாய வ்ய திரித்தமான உபாயாந்தரங்களிலே அபேக்ஷையிலையென்று ராமாதுஜ தரிஸநஸ்தரணைவரும் கண்டுகொள்வது.

ஆனால் இன்னமும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருமொழியில், “குலந்தரும்” என்கிற பாட்டுக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுமிடத்திலே, ஜாதிபோகாதென்னுமது, “ஆகிலும் பெண்கொடுத்தல் கொள்ளுதல் செய்கிறுரில்லை, அதுக்கடி ஜாதி நிபந்தனமாகை” என்னுமத்தாலே ஸ்வயத்தமாயிருக்க, ஸதாசார்ய ஸமாஸ்யணம்பண்ணி தத்ப்ரஸாதத்தாலே திருவாய்மொழியையோதுமவர்களுக்கு சூத்ரதவம்கழிந்து விப்ரத்வாதிகளுண்டாமென்று சொல்லும்படி எங்ஙனே யென்னில்; அந்தப் பாட்டில் ஆத்யந்தங்களான வ்யாக்யாந வாக்யங்களை நெஞ்சில் கொண்டிருப்பார்க்கு அந்த ஜாதி ஸப்தத்துக்குப் ப்ராஹ்மணஜாதி பென்றே அர்த்தமாயிருக்கும், அவ்வாக்யங்களை யறியாதார்க்காயிற்று அது சூத்ரஜாதியாகத்தோற்றுவது. எங்ஙனேயென்னில்; “(குலந்தரும்) ஜந்மவ்ருத்தங்களால் குறையறினா நெருத்தனுக்கு பகவத் ஸம்பந்த முண்டானால், இவற்றா லுயர்ந்தானெருத்தன், இவையிரண்டிலு மிவனுக்குத் தாழ்வுண்டாகவும் தானுயர்ந்தானாகவும் நினைத்திருக்கவும் கூடக்கூசவேண்டும்படியாயிற்று பகவத் ப்ரபாவமிருப்பது” என்று நிர்ஸயித்த இவ்விடத்தில் அந்த அபக்ருஷ்ட ஜந்மவ்ருத்தங்களை நினைக்கவும் பயப்படுவனென்னுமத்தாலே அவை இரண்டுங் கழிந்து பகவத் ப்ரபாவத்தாலே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மவ்ருத்தங்கள் வந்தமை அவர் திருவுள்ளத்தாலே ஸித்தமாயிற்று; “பகவத் ப்ரபாவமிருப்பது” என்னுமதுக்குமேலே, “ஆகிலும் பெண்கொடுத்தல் கொள்ளுதல்

செய்கிறுரில்லை, அதுக்கடி ஜாதி நிபந்தனமாகை. ஸ்லாகை குணநிபந்தநம், “ஸஸ்ஸாவ்யுஸ் ஸமூணீ யந்யஸ் ஸகுலீஸ் ஸஸுஸூழ்மார்” என்னுமவுமுண்டான தத்வ்யாக்யாந வாக்யங்கள் சங்கையும், அதுக்குப் பரிஹாரமுமாயிருக்கும். அதாவது.—ஜாதிபோகாதென்னுமதுக்கு, “திருஸுரபியானாலும் கோதவம் போகாது” என்கிற ஶ்ஹஸ்ய பாஹ்ய குதுஷ்டிசங்கையைஅதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார், “ஆகிலும்” என்று துடங்கி, அதாவது.—பகவத் ப்ரபாவத்தாலே அபக்ருஷ்ட ஜாதி கழிந்து உத்க்ருஷ்டஜாதி வந்ததுண்டாகில், அவர்களுக்கு உத்க்ருஷ்ட பிராஹ்மணர் பெண்கொடுத்தல், அவர்களிடத்தில் பெண்கொள்ளுதல் செய்கிறதில்லாதிருப்பானென்று சங்கை; அதுக்குப் பரிஹாரமருளிச்செய்கிறார். “அதுக்கடி ஜாதி நிபந்தனமாகை” என்று துடங்கி மேலுண்டான வாக்யதலகத்தாலே, பெண்கொடுத்துப் பெண்கொள்ளுகை ஜாதி நிபந்தனமாகையாவது — ஒன்றான ப்ராஹ்மண ஜாதியே திராவிடாந்திராதிபேதத்தாலே பஹுவிதமாயிருக்கும்; ஆகையாலே, ஆந்திர ஜாதியும் ஆந்திர ஜாதியும், திராவிட ஜாதியும் திராவிட ஜாதியும் இப்படியே அந்தந்த ஜாதி நிபந்தனமாகப் பெண்கொடுத்துப் பெண்கொள்ளுதலாயிருக்கு மத்தனை யென்றபடி. இங்ஙனிருக்க, ஒரு ஜாதிக் கொரு ஜாதி பெண் கொடுத்துக் கொள்ளுதலில்லாதிருக்கு மத்தாலே அந்தந்த ப்ராஹ்மண ஜாதிகளை உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டங்களாகச்சொல்லுமது ஸச்சாஸ்த்ர ஸம்மதமாகமாட்டாதென்றாயிற்று, அது ஜாதி நிபந்தனமென் றருளிச்செய்தது. இனி இந்த ப்ராஹ்மணரெல்லாருக்கும் கீழ்ச்சொன்னபடியே அந்யோந்யம் கொள்வனை கொடுப்பனை இல்லையாகிலும் அவர்களந்யோந்ய முத்க்ருஷ்டராயிருக்குமாபோலே, பகவத் ப்ரபாவத்தால் வந்த விப்ரத்வாதிகளையுடைய வைஷ்ணவ திவிஜர்க்குமப்படியே அந்யோந்யம் கொள்வனை கொடுப்பனை இல்லையாகிலும் ப்ராஹ்மணரைப்போலே அவர்களு முத்க்ருஷ்டராகக் குறையிலலை என்னுமதுக்கு ஸம்மதமாக வருளிச்செய்தாராயிற்று. “ஸ்லாவைய மூண நிவநூநம்” என்று துடங்கி, “ஆகையாலே பகவத் ஸம்பந்தம், ஸப்ஸவேதியாயிருந்தது” என்னுமளவாக உண்டானது நாலாறு வாக்யங்களாலே “ஸகுலீந:” என்கிற ப்ரமானத்தாலும் அபக்ருஷ்ட ஜாதி கழிந்தமை ஸித்தமாகக் குறையிலலை,

இனி, ஸ்லாகைகுண நிபந்தனமென்று அருளிச்செய்தவிது, கீழ்ச் சொன்னபடியே அந்நியோந்யம் பெண்கொடுத்துக் கொள்ளுதல் திராவிடாந்திராதி பிராஹ்மணஜாதி நிபந்தனமானதென்போலே; வைஷ்ணவாதி விஷயமான அந்நியோந்ய சேஷத்வாநுரூப வைஷ்ணவத்வமாகிற ஸ்லாகையதை பகவத் பாகவத சேஷத்வாதி குணநிபந்தனமென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவகுலஸூரான வர்ணஸ்ரமஸூரணைவரு முணர்ந்து அப்படியே யதுஷ்டிக்கைக்காக வாயிற்று. ஆகையால், “குலந்தரும்” என்கிற பாட்டில் ஆத்யந்தங்களான வ்யாக்யாநங்களுக்கு உள்ளபடி அர்த்தவிசாரம் பண்ணவறியாமல் பிரமித்தாயிற்று “ஜாதி நிபந்தனம்” என்னுமதுக்கு ஸூத்ரஜாதியை அர்த்தமாக்கிக்கொண்டு திரியும்படி. “உ ஸூத்ர ஜாமாத் உக்தா விப்ராஹ்மவதா ஸ்ம்ருதா:” என்றும், “அபராத்யாம் வ்யதிதாயாம் ராஜா சன்யாஸதாமகம்” என்றும், “அநேந தபஸாத் வம்ஹி” என்று துடங்கி, “ஹ்ம்மண்யம் தபஸோமேண ப்ராப்தவாநஸி கௌஸிகா” என்றும் இத்யாதிகளான பாரத ராமாயண வசநங்களில் கூகிர்பரான திருவங்கு விஸ்வாமித்ரருக்கு வந்த அபக்ருஷ்டோத் க்ருஷ்டஜாதிகளைக் கண்டிருந்தும், ஜாதிபோகாதென்னுமதுக்கு “திருசரபியானாலும் கோத்வம் கழியாது” என்னுமவர்களும் அத்தைக்கேட்டு அநுமோதிக்கு மவர்களும் ஆஸ்திக நாஸ்திகராகக் கடவரத்தனையென்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

மஹாபாரதம் அதுஸாஸநபர்வம் ஆதுஸாஸநிகபர்வணி 30-வது அத்யாயம் வீதஹவ்ய உபாக்யானம் யுதிஷ்டிரர் பிஷ்மரை “வீதஹவ்ய ஸ்ரீச ந்ருபதி: ஸ்ருதோமே விப்ரதாம் மகம். ச டேவதா வஜாம்மேய ஸ்ரோதுமிச்சாம்யஹம் விஹோ” என்று வினவ, வைவஸ்வதமனுவின் புத்ரனான சர்யாதியின் வம்சத்தில் வீதஹவ்யனென்று ஒரு அரசன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்ரர்கள் காசீதேசத்தரசனான ஹர்யச்வன்மேல் படையெடுத்து அவனைக் கொன்றார்கள். சிலகாலங் கழித்து ஸுதேவனென்ற அவனுடைய புத்ரனான திவோதாஸன் அவர்களுடன் வெகுகாலம் யுத்தஞ்செய்து கோற்றுப் பரத்வாஜ மஹர்ஷியைச் சரணமடைந்தான். அவர் ஒரு யாகஞ்செய்து, ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல சக்திகளையும் ஒன்று சேர்த்து, அவைகளுடன்

தான் திவோதாஸனுக்குப் புத்ரனாய்ப் பிறந்தார். அந்த ப்ரதர்த்தனன் வீதஹவ்யனுடைய புத்ரர்களை வெகுஸுலபமாய் ஸம்ஹரித்தான். வீதஹவ்யன் ராஜ்யத்திலிருந்து ஓடிப் பிருகுமஹர்ஷியைச் சரணமடைந்தான். ப்ரதர்த்தனன் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு அவருடைய ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றான். பிறகு அந்த ப்ரதர்த்தனனை விதிப்படி உபசரித்துவந்த காரணத்தைக் கேட்டார். ப்ரதர்த்தனன், “ஸ்வாமீ! வீதஹவ்யன் இங்கே வந்திருக்கிறான். அவனுடைய புத்ரர்கள் என் வம்சத்தை யழித்தார்கள். அவர்களைக் கொன்றேன். இவன் மிகுந்திருக்கிறான். இவனையும் கொல்லப்போகிறேன்; வெளியில் அனுப்புங்கள்” என்றான். அதற்குப்பிறகு, “குழந்தாய்! இங்கே கூத்திரியன் ஒருவருமில்லையே. இங்கிருப்பவர்க ளெல்லோரும் ப்ராஹ்மணர்களல்லவா” “நேஹாஸ்தி கூத்திரிய: கஸ்மித் ஸர்வே ஹிமே ல்ஜாகயம்” வென்றார். ப்ரதர்த்தனன் மஹர்ஷியின் தருமத்தை யறிந்து சிரித்து, “அப்படியார் என் விரயத்தின் மஹிமையால் வீதஹவ்யனுக்கு ஸ்வபாவமாயுள்ள கூத்திரிய ஜன்மம்போய் ப்ராஹ்மண ஜன்மம் வந்ததைப்பற்றி அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தேன். “ய ஏஷராஜா விர்யேண ஸ்வஜாதிம் த்யாஜிதோமயா! அநுஜானீஹிமாம் ஹ்ம்மந்யூயஸ்வ சஸிவேநமாம்” த்யாஜிதோஹி மயாஜாதிம் ஏஷராஜா ஹ்ம்மஹ்ம! ததஸ்தேஹ்நு ஜ்ஞாதோ யயௌராஜா ப்ரதர்பமம்” யயாமதம் மஹாராஜ முக்த்வா விஷமிஹோரமம்! ஹ்மோர்வசந மாத்ரேண ஸச ஹ்ம்மந்ஷிதாம் மகம்” உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்” என்று விஷத்தைவிட்டுவிட்ட ஸர்ப்பம்போல் வந்தவழியே சென்றான். இப்படிப் பிருகுமஹர்ஷியின் தபோமஹிமையால் வீதஹவ்யன் ப்ராஹ்மண ஜன்மத்தையும், அதற்குரிய ஞானத்தையும் ஆசாரத்தையும் மடைந்தான். பாகவத ஜாதி நிரூபண அபசாரத்தால் பாஹ்ய அந்தர்சகூர்விநாசம் ஸித்தம் என்கிறது சாஸ்த்ர ஸம்மதம்.

ப்ரஹ்மாண்ட புராணம் குருகாமஹாத்மயம் துருதியாத்யாயம் “அஜாநந்தம் தஜாயாந்தம் டாந்தம் டுஷ்ட்வா விஸாஸ்ஸுரா:” ஸூகிஷ் ஸூகிஷ், இதி ஸ்வே, சம்” என்றாரம்பித்து “அயதே ப்ரருஹுதாடி” விஷ்ணு ஊத்தாவமாநதம்! ந்ருபணஸ்ரீ தஜ்ஜாதேஸ்

ஸூரா நஷ்டேக்ஷணம் க்ஷணத் ததோமிந்து மஸக்தாஸ்தே ஷோ
ஷோந்மா ஊஸ்து க் க்ருதம்! இதி சிந்தாபராஸ் ஸர்வே ஹரிம் ஸரண
மாமிதாம் || அபாஸரி வாமா வ்ஷிஷ்மா விரயா நாஸுராஃ |
ஜாதம் நிரூப்யா வமதோ விஷ்ணு ஊக்தோ லிவௌகஸஃ | பூஜ்யஸ்
ஸேவ்ய ஸுஷா சிந்த்யஃ கார்யோத்ர நஹி ஸம்ஸயஃ || ” என்றாரம்பித்து
“ தம்ப்ராப்போ சுர்மஹாமா விஷ்ணுஊக்த விமத்ஸர! க்ஷமஸ்வா
ஜ்ஞாந ரசித மிம்ஹோஸ்மாவிர மஹத்தரம் ” இத்தயாதிகளினால் அந்த
தேவெந்திராதி தேவதைகளுக்கும், மஹாபாகவத ஜாதி நிரூபணைப்
சாரத்தினால் பாஹ்யாந்தரசுக்ஷர் விநாசமும் தக்ஷமாபணத்தினால்
அந்த இரண்டும் உண்டானதும் ஸுப்ரசித்தம்.

“ க்ருஷ்ணநாம் வீரஹினாம் நவநிர்வீரம் ” என்கிற சுருதியை
யருளிச்செய்யாதே. கருப்புநெல்லொடித்துக் காட்டினது, பாகவத
வைபவமறியாதவர்கள் ஜாதி நிரூபணம் பண்ணி நரகப்ராப்த்தராகா
மைக்காயிற்று. தத்விபவஜ்ஞருக்கு உட்கிடந்தவண்ணமே புறம்
பொசிந்து காட்டிற்றிறே. சதுர்புஜ ஸங்கசக்ராதி திவ்யவிக்ரஹராய்
ஸேவை ஸாதித்தருள, அந்தப்ராஹ்மண ரணைவரும் ஸேவித்து
ப்ராஹ்மரதம் பண்ணி உஜ்ஜீவித்தார்களென்னுமது குருபரம்பராப்ராபா
வாதி திவ்யப்ராபந்த ரஹஸ்யப்ராஸித்தமென்று ஸ்ரீமத் பிள்ளைலோகம்
ஜீயர்ஸூாமிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷ்கர்ஷத்தில் ஸாதித்தார்.
அத்ரைவர்ணிகர்களுக்கு ஆசார்யோபதேசம் செய்யும் திருமந்த்ர,
த்வய, சரமஸ்ரலோக, வாக்யகுருபரம்பரையில் முன் மூன்று வாக்யங்
கள் வேதவாக்யங்களல்லவா? இந்த வாக்யகுருபரம்பரையையும் துவ
யத்தையும்ல்லவா எப்பொழுதும் அதுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்க
வேணுமென்றும் ஜப்த்வயம் (குருபரம்பரையும் த்வயமும்) பாலர்களு
க்கு அக்ஷராப்பியாசத்தில் உபதேசிக்குமதுப்ராணவத்துடன் கூடியே
யல்லவா? திருமங்கையாழ்வார்ப்ராணவ ஸஹிதமாய் திருமந்த்ரம்
சொல்லவில்லை. ஆகையால் அத்ரைவர்ணிகர்களுக்குப்ராணவாதிகாரம்
இல்லையென்பர்கள். அதிகாரியான பெரியாழ்வாரும் “வாயினால் நமோ
நாராயணுவென்று ” என்று சொல்லியிருப்பதால்ப்ராஹ்மணர்களுக்
கும் அப்படியே ஆகும். இப்படி சொல்வது குத்ஸிதவாதமாகும்.

திருமங்கையாழ்வார், “ மந்தெல்லாம் பேசிலும் நின்திருவெட்
டெழுத்தும், கற்றுநான் கண்ணபுரத்தம்மானே ” என்று தான் பெரு
மாளிடத்தில் உபதேசிக்கப்பெற்றது அஷ்டாக்ஷரி யென்று ஸாதித்
தார். பெரியதிருமொழி-1-8-9. “ பேசமின் திருநாமமெட்டெழுத்
துஞ்சொல்லிநின்று, பின்னரும் பேசுவார்தமையுய்யவாங்கப் பிறப்
பறுக்கும் பிரானிடம், வாசமாமலர் நானுவார்பொழிஞ்சுழ்தரும் உல
குக்கெல்லாம், தேசமாய்த்திகழும்மலைத் திருவேங்கட மடைநெஞ்
சமே ” என்று பரோபதேசமாயும் அஷ்டாக்ஷரியையே அதுஸந்திக்கச்
சொன்னார். இதற்கு வ்யாக்யானம் சாதித்த ஸூமி பெரியவாச்சான்
பிள்ளை, “ ஓரதிகார ஸம்பத்தி வேண்டாவிதே பெற்ற தாயார் பெயர்
சொல்லுவார்க்கு; அப்படியே, இடர்வந்தபோது எல்லாருமொக்கச்
சொல்லிக்கொடு போரக்கடவதான வினிய திருநாமமெட்டெழுத்தை
யும் சொல்லி நின்று ” என்று சாதித்தார். குலசேகராழ்வார் முகுந்த
மாலே 19-வது ஸ்ரலோகத்தில் “ ஹே மர்த்யா: பரமம்ஹிதம் ஸ்ரண
தவோ வக்ஷ்யாமி ஸமக்ஷேபத்! ஸம்ஸாரார்ணவ மாவடிந்ரமி வஹு
ஸம் ஸம்யகப்ராவிஸ்ய ஸ்பாநாஃ! நானாஜ்ஞாநமபாஸ்ய சேதஸி நமோ
நாராயண யேத்யமும் மந்த்ரம் ஸப்ராணவம்ப்ராணமஸஹிதம்ப்ரா
வர்த்தயஹம் முஹுஃ || ” என்று மதுஷ்ய ஸாமாந்யர்க்கேப்ராணவ
ஸஹிதமாய் திருவஷ்டாக்ஷரியை அதுஸந்திக்கச் சொன்னார்.

திருவாய்மொழி 10-5-1. “ கண்ணன்கழலினை, நண்ணும்மன
முடையீர், எண்ணும் திருநாமம், திண்ணம் நாரணமே ” இதற்கு
ஸூமி நம்பிள்ளை ஈட்டில் (மனமுடையீர்) “ நிதியுடையீர் ” என்னு
மாப்போலே, இது தன்னையே குவாலாக நினைத்திருக்கிறார். இதுக்
கதிகாரி ஸம்பத்திவேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரு மதிகாரிகள்.....
(நாரணமே) இதுதான் ஸூமி வாசகமாயிருக்கையாலே, “ அம்மே ”
என்பாரைப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. இதுவும் இன்ன எதுவும்
வேணுமென்றால் (நாரணமே) இவ்வளவே யமையுமென்கை. கந்த
பேற்றுக் கிவ்வளவு போருமோவென்னில் (திண்ணம்) நிஸ்சிதம்.
“ ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் உஹ்யத்ய ஸுஜமுச்யதே ” என்னு
மாப்போலே திண்ணமென்கிறது. அவதாரணத்தாலேப்ராணவத்தை

யொழியவும் நமஸ்சையொழியவும் சதுர்த்தியையொழியவும் இவ்வளவே பூர்ணமென்கை.

திருமழிசையாழ்வார் திருச்சந்தவிருத்தம் 78-வது பாசுரத்தில் “ஆர்வமோடிதைஞ்சிநின்று ; அவன்பெயரெட்டெழுத்தும், வாரமாகவோதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே” என்று ஸாதித்தார்.

ஹ்மி பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸாதித்த பரந்தரஹஸ்யம் என்றும் கிரந்த அவதாரிகையில் “இதுக்கு - இந்த வைபவங்களெல்லாம் உண்டாகக்கடி சப்த வைலக்ஷண்யமோ? அர்த்த வைலக்ஷண்யமோ வென்னில்; ஸகல ஸப்தகாரணதயா வந்த ஸப்தவைலக்ஷண்யமடியான வைபவமுமுண்டு; ஸகலார்த்தப்ரதிபாதகதயா வந்த அர்த்தவைலக்ஷண்யமுமுண்டு. அங்ஙனன்றியிலே புழுகுசட்டம்போலே இம்மந்தரத்துக்கு வைபவம் உள்வாயிலே கிடக்கிற அர்த்தத்தினுடைய வைலக்ஷண்யமென்றுமாம். இப்படி ஸ்லாக்ஷயமான இம்மந்தரத்தில் அர்த்தாம்ஸத்திலே நிஷ்டராய் போருவார்கள் நம்மாசாரியர்கள். அதுக்கடியென்னென்னில்; அவர்கள் தங்களிஷ்டானிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்கு ஸைகாரிஸஹமன்றியிலே யிருப்பதொரு ஸாதந விசேஷத்தைப் பரிசுரஹிக்கையாலே, ஞாதவ்யார்த்தஞானமே அமைகையாலும், அதுக்குமேலே ப்ரதமாசாரியபூதரான நம்மாழ்வார், “என்பெருக்கன்னலத்தொண்பொருளீறிலவண்புகழ் நாரணன்” என்றும், “நாரணன் முழுவேழலுக்கும் நாதன்” என்றும் இந்த நாராயண ஸப்தத்தைச் சொல்லும்போது, பூர்வோத்தரங்களிலே இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லிப்போருவதொரு வ்யவஸ்தையுண்டாகையாலும், இதிலே அர்த்தாம்ஸத்திலே நிஷ்டராய் போருவார்கள். இவ்வர்த்தத்தைப் பொதிந்துகொண்டு கிடக்கையாலே, கிழிச்சீறையோபாதி ஸப்தத்தையும் ஆதரித்துப் போருவார்கள். ஹ்மி பிள்ளைலோகாசாரியர் முழுகூப்படி. 28-வது சூர்ணிகையில் “இதுதான் எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதமாயிருக்கும்” என்று ஸாதித்தார். இதற்கு வ்யாக்யான கர்த்தாவான ஹ்மி மணவாளமாமுனிகள் “இதினுடைய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுகிற விடத்திலே “ஓமித்யேகாக்ஷரம்” என்று ப்ரணவத்தை ஓரக்ஷரமாகவும், “நம இதி துவே அக்ஷரே”

என்று நமஸ்சையிரண்டக்ஷரமாகவும், “நாராயணேதி பஞ்சாக்ஷராணி” என்று நாராயண பதத்தை அஞ்சக்ஷரமாகவும் சுருதி சொல்லுகையாலே, ஸமஸ்த பதமான நாராயணபதத்தில் நாரபதத்தைப் பிரித்து ஷ்டக்ஷரமாக்கி ப்ரணவத்தை யொழிய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுமவர்களுடைய பக்ஷம் அவைதிகமாகையாலே அனாதரணியமாகக் கடவது என்று ஸாதித்தார்.

திருமலை “மொய்த்த” என்கிற பாசுரத்தின் வ்யாக்யானத்தில் “இடறினவன் “அம்மே” என்னுமாப்போலே இடர்வந்தபோது ஸர்வர்க்கும் சொல்லப்ராப்தியுண்டாயிருக்கை. இன்ன திருநாமமென்னுதே “மூன்றெழுத்துடைய பேர்” என்றது, ருசி பிறந்தவன்று உபதேசிக்கக்கூக வாச்சாதிக்கரூர். “மூன்றெழுத்ததனை” என்று பெரியாழ்வார் மறைத்தாப்போலே “மேம்பொருள்” என்கிற பாசுரத்தின் வ்யாக்யானத்தில் ஹ்மி பெரியவாச்சான்பிள்ளை “காம்பறத்தலை சிறைத்து” என்றது அர்த்த கௌரவத்தாலே மறைத்தருளிச்செய்கிறார். இவரேயன்று சுருதியும் ஹ்மிபர்ணை ஸயுஜர் ஸவாயெள” இத்தயாதிகளாலே அர்த்தங்களை மறைத்துச் சொல்லும். அந்த சுருதிச் சாயையாலே யருளிச்செய்கிறார் என்று ஸாதித்தார். திருமலை 39-வது பாசுரம் (குடிமையில் கடமைப்பட்ட குக்கரில் பிறப்பரேலும்) வேதவிஹிதங்களை யதுஷ்டியாதும் நிஷித்தங்களை யதுஷ்டித்தும் போருகையாலே நிஹீனஜந்மங்களிலே பிறந்தவர்களே யாகிலும் (குக்கராகிறார்) சண்டாளரிவந்தண்ணியர் சிலர்; (பிறப்பரேலும்) என்கிறது பகவத் ஞானத்துக்கு ஜன்மத்தினுடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் நியதியில்லை. “ஸர்வத்கரஹ துருஸ்யந்தே” என்கிறபடியே இந்த ஞானம் எல்லா ஜன்மங்களிலும் ஸம்பவிக்குமென்கை. வேதோபப்ராஹ்ம ணார்த்தமாக வவதரித்த பூரீராமாயணத்திலே, காட்டில் திரிவார் சில வேடையையும், வேடுவிச்சிக்களையும், குரங்குகளையும், ராக்ஷஸரையும், மஹாபாரதத்திலே விதூர தர்ம வ்யாதாதிகளையும், பிஸாசங்களையும், இடையரையும், இடைச்சிக்களையும் கண்டோமிதே. “பாம்பணமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சிதரணத்தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே” என்கிறபடியே நித்யசூரிகளிற்காட்டில் இங்கே வந்து ஸர்வரன்

ஆர்ஜித்தவர்களாகையாலே இவர்கள் சீரியரென்கை. அல்லாத பொன்னில் காட்டில் வேதகப்பொன்னுக்கேற்ற முண்டிறே.

திருவாய்மொழி 9 ப. 9 தி. 1 பாசரம் “மல்லிகை கமழும்” ப்ரவேஸத்தில் நம்பி திருவரங்க நாராயணதாஸ ரென்கிறவர்.....நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே ஜந்மணித்த நைச்யமுடையராயிருப்பாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்..... “நஸ்வர: ப்ரணவோஹ்மாநி நாப்யந்ய வியயஸ் கபா” இதற்கு வாதிசேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் ஸாதித்த தீப ப்ரகாஸ ஸஹித தத்வதீபத்தில் ப்ரதம ப்ரகரணத்தில் “ஸ்ரீவோத்தர பர்யாலோசந யாஜ பாதி விஷயமிதி ஞாயதே” ஸ்ரீவோத்தர பர்யாலோசநயாஜபாதி விஷயமென்று தெரிகிறது.

திருமந்திர ப்ரகரணம் 73-வது பக்கத்தில் சுத்தஸத்வம் எம்பா வையங்கார் “நஸ்வர: ப்ரணவோஹ்மாநி” இத்யாதி வசனங்களுக்கு முமுக்ஷு அல்லாதார் விஷயம் தீபப்ரகாச ஸஹித தத்வதீபத்தில் துவி தீய ப்ரகரணத்தில் “ஸ்ரீவோபாய விஹிநாநாம் மஜாலம்பிதசேதஸாம் நிர்மிதம் ஸர்வ ஜாதீநாம் ரோமிணு மௌஷ்பம் யபா! டேஸகால விஹாஸ்ச ந நக்ஷத்ர பரீக்ஷணம்! கேவலம் ஜபமாத்ரேண மமேவாப் நோத்ய ஸம்ஸயஃ || இதி வசநாச்ச.—அயமேவ ஸர்வாயிகார பக்ஷஃ ஸ்ரீவாசார்யைஃ பரிஹ்ருத இத்யஸ்மாகமப்ய ஸ்மிந்யேவ பக்ஷேநிஷ்டாம் ஸர்வோபாயங்களையும் த்யஜித்து என் பக்கவிலே பற்றின நெஞ்சையுடையரான எல்லா ஜாதிகளுக்கும் ரோகிகளுக்கு அவுஷதம் போலே பண்ணப்பட்டதொன்றும்; தேசகால விபாகமும் நக்ஷத்ர பரீக்ஷணமும் வேண்டாமென்றும், ஸப்தாதுஸந்தான மாத்ரத்தாலே ஒரு சம்சயமுமின்றி என்னைப் பெருநிற்குமென்றும் ஸாத்யகேதந்தரத்திலும் சொல்லிற்றிறே. இந்த ஸர்வாதிகாரபக்ஷம் ஸ்ரீவாசார்யர்களாலே பரிசுரஹிக்கப்படுகையால் நமக்கும் இந்தபக்ஷத்திலே நிஷ்டையாகக்கடவது என்று சாதித்தார்.

கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பின் அழகியமணவாளப்பெருமான் நாய னாரருளிச்செய்த வ்யாக்யான அவதாரிகையில் “ஒரு முமுக்ஷுவுக்கு ஆதரணியராயிருப்பார் நாலு வ்யக்திகளாய் இருப்பார்கள்; ஸர்வேஸ்வரனும், பிராட்டியும், ஆசார்யனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், ஸ்ரீவைஷ்ண

வர்கள் இவனுக்கு ப்ரதமத்திலே ருசிஜனகராகையாலும், ஆசார்யோபதிஷ்டமான ஞாநத்துக்கு வர்த்தகராய் உசாத்துணை யாகையாலும், ஆசார்ய ப்ரேமத்தை அபிவ்ருத்தி யாக்குமவர்களாகையாலும், இவனுக்கு சேஷிகளாகையாலும், இவனுக்குப் ப்ரக்ருதிவஸ்யதையால் சில ஸ்காலித்யங்கள் பிறந்தாலும் அதை தெளியப்பண்ணவும் வல்லவர்களாய் இந்த முகத்தாலே ஆதரணியராய்ப் போருவர்கள். இவற்றை சுருதியும் மாத்ரு டேவோஹ, பித்ருடேவோஹ, ஆசார்ய டேவோஹ அதிய டேவேஹ” என்று சொல்லிவைத்தது. இங்கு அதித்யாகிரான் ஸ்ரீவைஷ்ணவனய்த்து. அதிதிகளாகிரார் தாங்கள் முன்புநின்ற நிலைகுலைந்து இவனிருக்கிற அகத்திலே புகுமவர்களிறே; இவர்களும் தந்தாமுடைய ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை த்யஜித்து இவன் பற்றி நிற்கிற சரணத்திலே ஆகதரானவர்களாய்த்து “உபாயே ஹ்ரஹ ரக்ஷித்ரோஸ் ஸஹ் ஸ்ரணமித்யயம்” இத்யாதி அப்படி வந்தவனை குலசரணகோத்ராதிகளை ஆராயாதே அதிதி ஸத்கார்யங்களைப் பண்ணக்கடவன். “அதியிர்யத்ர ஹ்ராஸா ஹ்ராத ப்ரதி நிவர்த்ததே! ஸதஸ்மை ஹ்ஷக்ருதம் ஹ்வா புண்யமஹ்ய மச்சதி ||” என்கிற படியே அதிதிகளுடைய அஸத்காரத்தில் பாபாகமநமும் புண்யக்ஷயமுமென்கையாலே, இவனும் இவ்வைஷ்ணவனை ஆதரியானாகில் பகவந் நிக்ரஹரூபமான பாபம் வரும். தததுக்ரஹரூபமான புண்யம் இவனை விட்டுப் போகக்கடவது. “தம்பிரான்படி” அவதாரிகையில் இனி, ததீயர் உத்தேஸ்யரென்னுமிடத்தில் பகவத் ஸம்பந்த மாத்ரத்திலே விஷயீகரித்தும், தத்விஷயத்திலே அவகாஹிப்பித்தும், தத்குணாஸந்தாநத்தாலல்லது செல்லாத தசையிலே “ஹோய யந்தஃ பரஸ் பரம்” என்கிறபடியே இப்போது போதுபோகைக்கு உசாத்துணையாயும் “யத்ரபூர்வா ஸாயுஸ் ஸந்தி டேவாஃ” என்கிறபடியே ப்ராப்தி தசையில் பகவதநுபவ ஸஹகாரிகளாயும், இப்படி பஹுமுகமான உபகாரத்தாலே ஸர்வாவஸ்தையிலும் ததீயரே உத்தேஸ்யரென்று அறுதியிட்டு தனக்கு வைஷ்ணவ விஷயீகாரத்துக்கு முன்னே அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபன முகத்தாலே பகவத் விஷயத்திலே மூட்டின மஹோபகாரகரான ஆழ்வார் தம்மையே பற்றுகிறார் என்று ஸாதித்திருப்பதால்

ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குப் பாகவதர்களிடம் கலந்து குணதுபவம்
“ஷோய யந்த? பரஸ்பரம்” செய்யத்தக்கது என்று ஏற்படுகிறது.

பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த ஆறாயிரப்படி பன்னிராயிரப்
படி குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தில் “நலத்தால் மிக்கார் குடந்தைக்
கிடந்தா யுண்ணைக்காண்பானு னலப்பாய்” என்கிறபடியே அதித்
வரையா யெழுந்தருளுகையில், மார்க்கத்திலுள்ள பெரும்புலியூர்
என்கிற கிராமத்திலோர் திண்ணையின்மேல் அவஸரித்து வீற்றிருக்க,
அத்திண்ணையிலிருந்து அத்யயநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த ப்ராஹ்
மணர்கள் இவரைச் சூத்ரனென் றவமதித்தது. வேதவாக்யங்க ளிவர்
கூறில் விழப்போகாதென்றெண்ணி, அத்யயனத்தைத் தவிர்த்திருந்து
இவரவ்விடத்தைவிட்டு எழுந்துபோகையில் தொடங்கத் தலைப்பட்டு
விட்ட விடம் தோன்றாமல் தவறித்தடுமாற, இவர் கொஞ்சதூரத்தி
லிருந்தபடியே தரையிற் கிடந்ததோர் கருப்புநெல்லையெடுத்து நகத்
தாற்கிழிச் சூசிப்பித்தருள “க்ருஷ்ணராம் வீரஹீணம் நகநிர்ப்பிந்நம்”
என்கிற வாக்கியந்தோன்றி, “ந ஸூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாக
வதா ஸ்மிருதா:” என்கிறபடி பகவானு ஸ்ரீமந்நாராயணனை நெஞ்
சுள்ளும் கண்ணுள்ளும் நீங்கப்பெறாத மஹாநுபாவரைச் சூத்ரரென்று
அவமதிக்காது விப்ரரென்றும் பாகவதரென்றும் நினைக்கவேண்டு
மென்கிற ப்ரமாணத்தாற் கட்டுண்டவர்களாய்த் தெளிந்து வந்து
தண்டன் சமர்ப்பித்தார்கள்.

பின்பழகியபெருமாள் ஜீயர் அருளிச்செய்த ஆறாயிரப்படி குரு
பரம்பரா ப்ரபாவத்தில் “நலத்தால் மிக்கார் குடந்தைக்கிடந்தாயுண்ணைக்
காண்பானு லலப்பாய்” என்கிறபடியே அதித்வரையோடே எழுந்
தருளா நிற்கச்செய்தே பெரும்புலியூ ரென்கிற கிராமத்திலே சென்று
ஒரு திண்ணையிலே அவஸரித்து எழுந்தருளியிருக்க, அத்திண்ணை
யிலேயிருந்து அத்யயநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்கள்
இவரைக் கண்டு விப்ரதிபத்திபண்ணி வேதாத்யயநத்தைத் தவிர்த்
திருக்க, பின்னை அவர்களுக்குவிட்டத்தருவாய் தோன்றாமல் தடுமாற,
அழ்வாரும் அததைக்கண்டு கருப்புநெல்லை உகிராலே யிடந்துகாட்டி
அந்த வாக்யத்தை ஸூசிப்பித்தருள, பின்பு அவர்களுக்கு “க்ருஷ்ண

னம் வீரஹீணம் நகநிர்ப்பிந்நம்” என்கிற வாக்யம் தோற்ற “ந சூத்ரா
பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதா ஸ்மிருதா:” இத்யாதிப்படியே அவர்
கள், இவர்பரம பாகவதரென்று தெளிந்து வந்து மிகவும் அநுவர்த்
தநம் பண்ணித் தண்டன்ஸமர்ப்பித்து க்ருதார்த்தரானார்கள்.

கருடவாஹன பண்டிதர் சாதித்த திவ்யஸூரி சரிதையில் தமா
பதந்தம் ப்ரதிவீயி யோயிரம் விசிர்த்ய ஸூத்ரம் க்ருதஸூத்ரப்
விக்ரயம்! விஹாய வேஷாடியந க்ரியாடிதம் ஜீஜாதி பாலாடியதிஸ்ம
மெனநிதாம் || விமாந நாஷ்யா மிவரஸ்யதே ஸ்ருதேர் விழுத்த ஸேஷ
ப்ரதிஹா விவரஜிதாம்! தமந்வய தத் ப்ரதிவாஸ்ய விஜ்யே ஸக்ருஷ்ண
சாலிம் நவஹாரிதம் வ்யபாத் || ஸ்ரீமஜீவ்யஸூரி பூர்வாசார்ய விவ்ய
சரித்ர ப்ரகாஸகம், ப்ரபந்நாம்ருதம் ஊட்டார்ய வேஷார்தி ஸம்வாடிம்
ஊத்திஸார வைஷவ கயநம் நாமசதுர ஸீதிதமாடிய மந்தூ ஸார்வ
பானோர் மஹா ஊக்த்யா ஸேவார்யம் மஹதோ ஜவாத்! டச்சந் மார்
மூடி புரம் ப்ராப மஹா வ்யாவ்யபுராலியம் || ஸ்ரீஹேயகஸ்ய சித்
தத்ர ஊக்திஸாரோ நிஷேஷிவாந் || வஹிர்விதர்பாம் தத் த்ரைவ சக்ரு
ரடியநம் ஜீஜாம்! தம்நிலோக்யா ஜீஜம் மத்வா நிவ்ருத்தாயுர்பாநாம்
ஸ்யிகாம் || தத் ப்ரஹ்வமஜாநந்தோ மூஷம் யஜ்ஹ்ம வர்சஸம்!
தஜ்ஜீக்ஷ ஸஹஸா தத்ராந்ய ஸ்யலமாபஸம்! தேஷாம் சஹி ஸ்ம்ருதம்
வாக்யம் தடிநந்தர ஸம்ஸ்யிதம்! தஜ்ஜுராலந்தம் கருணா கிமிடிம்
கிமிடிம் வத || அபஸ்ம்ருதஸ்ய கோஹேதுரிதி சிந்தாந்த தஜாடிமர் ||
ஊக்திஸாரம் ஸதாந் டிஷ்ட்வா வேஷார்திந் கருணாந்ணவம் || க்ருதாடி
ஸ்வபி ஸம்ஜாத க்ஷமாவாந் ஹவத்பரம்! நீலவீஹிந் நவை: ஸம்யக்
க்ருத்வா நிர்விந் மஞ்ஜஸா! ஸம்ஜ்ஞா க்ருபயா தேஷாம் தஜ்ஜு
ஸ்மரணம் வ்யபாத் || தத் ப்ரஹ்வபரம் ஸ்லோகோ வஹஸ்யா
ஸ்ருயதே ஹவி || விமாரிநோ யோயிரவஸ்ய தேஸ்ருதேர் விழுத்த
ஸேஷ ப்ரதிஹா விவரஜிதாம்! தமந்வ யுத்தத் ப்ரதிஹா விவ்யே
ஸக்ருஷ்ண ஸாலிந் நவஹாரிதம் வ்யபாத் || க்ருதார்பாஸ்தேந தே
ஸர்வே ஹ்மணா: வேஷபாரமாம் || ஹவதம் மஹாத்மநம் ஊக்தி

ஸார மபூஜயந் || ஸு-குடாஃ ஹவத் ஹத்தா விப்ரா ஹமவதா
 ஸ்மிருதாஃ || ஸர்வ வர்ணேஷு தே ஸு-குடா ஏஹய ஹத்தா ஜநார்
 யநே || இதுயுக்த்வாதம் பரிசுரம்ய ஹத்திஸாரம் ப்ரணம்யச || க்ருதார்
 யாஃ பூர்வஸ்டேஷம் பந்தஃ ஸு-வமாஸ்திதாஃ || ஸ்ரீமந் மஹீஸாரஹி
 ஜந, கோயில்கந்தாடை அண்ணுவப்பங்காரித்ய பரநாமயேய வீர
 ராவவ மூரு விரசிதஃ ஹத்திஸாரோடிய “காவேரி வ்ருத சும்ஹ
 டேவாண ஸ்ரீமந் ப்ராப்தும் ஸமுத்தகண்ட்யா || ஸ்ச்சந் வ்யாவ்ய மஹா
 புரே க்வசிடிபி ப்ரார்தே ஸ்ரஹஸ்ய ஸ்யகஃ || ஷுஷ்ட்வா ஸ்வம் விநி
 வ்ருத்த வேடி ப்ரநாஜி ப்ரார வ்யபேத ஸ்ம்ருதந் || க்ருஷ்ண வ்ரீஹி
 ஸ்வகூதைந் நிபுணயந் தஸ்யை த ஷாராயிதஃ || (20).

திருமழிசைப்பிரான் வைபவம்

முற்றம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மதுரை,

ஹரிஸமய திவாகரம் பிரஸித்,

பிரசுரிக்கப்பெற்றது.

1933;

2-12-38

ம -

சுபா/5-8-

பா-5-4

அனா-6-8

சுபா/12--

வா-1-

40-4